

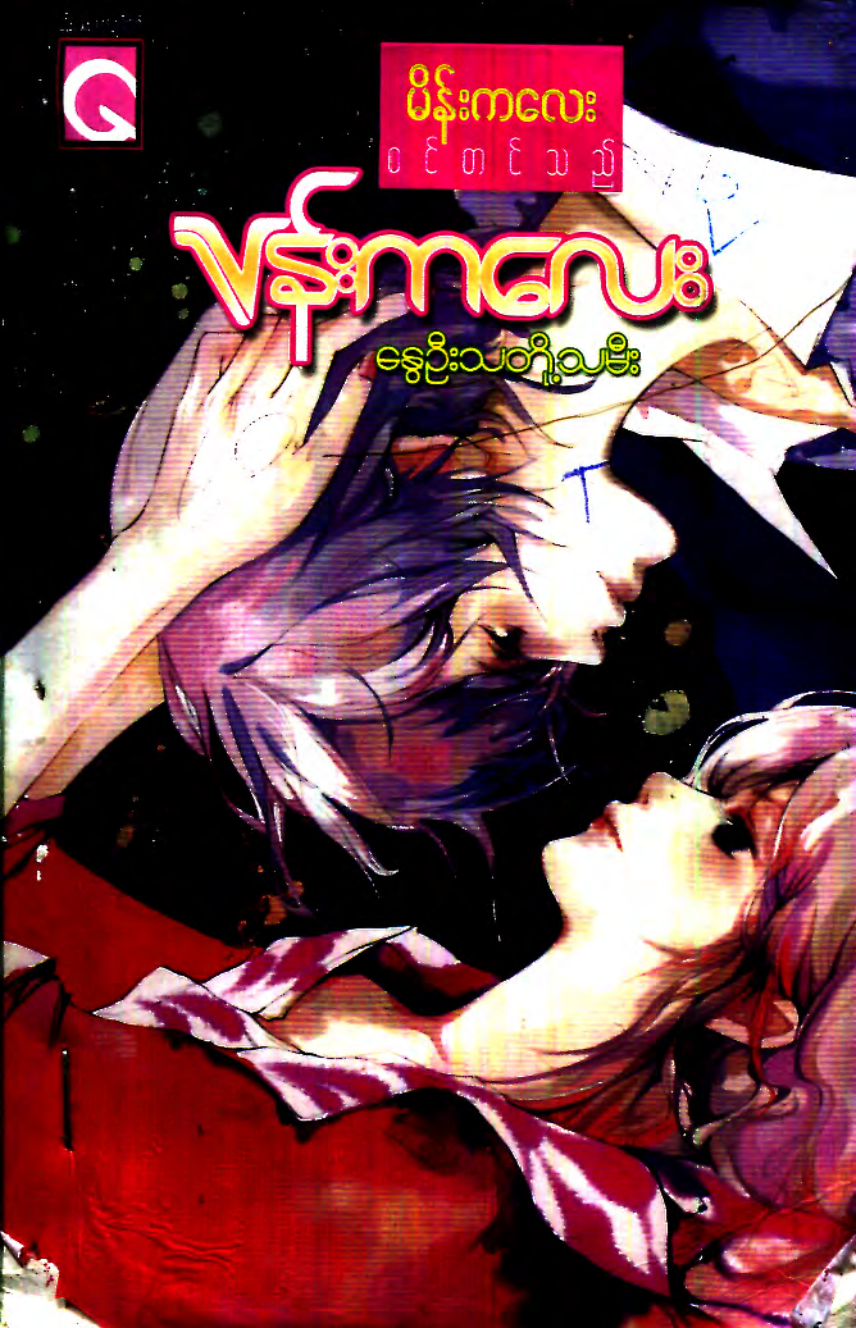

ပိန်းကလေး

၀၆၀၆၁၅

ပိန်းကလေး

နှင်းသတို့သမီး

၂၃: ကလေး ရွှေဦးလတိုလမီး

ILLUSTRATED BY
K O S A N . 2 0 1 2

ပြည်ထောင်စု သစ်တောရေးရာ ဝန်ကြီးဌာန

အမှတ်-၄၅ (၆-အ)

ဦးလွန်လမ်း၊ အရှေ့တန်းရပ်ကွက်၊

တာဝေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း-၀၉၄၄၈၀၀၁၅၀၊ ၀၉၇၃၂၀၆၁၉၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားဦးလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး တဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ
အားဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားဦးလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာကောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ခိုမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ကောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီကော်ပိုရေးရှင်း ထူထောင်ရေး
နှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ရှိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ကောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နေ့ကျက်စီးပွားရေးနှင့် ပိုမိုပြင်ပပြုစုပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
ကောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း
သား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး၊
အမျိုးဂုဏ်၊ ဝတ်စုံကိစ္စပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာ
များ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ပြန်ကမ်း

ရွှေဦးသတို့သမီး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ၅၀၀၃၂၆၀၅၁၂
- ၅၀၀၃၅၆၀၅၁၂
- ကိုဆန်း
- ကေသီ
- ဦးသိန်းလွင်၊ ၀၄၁၃၇(မြ)
- ရွှေဟင်္သာစာပေ၊
- အမှတ်(၂၆၃)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
- ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဦးဝင်းလွင် (မြ-၀၅၃၆၆)
- ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ်(၃၁)၊ ဦးရွှေဂွန်းလမ်း၊
- ၇-ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်၊
- ပထမအကြိမ်
- ၅၀၀
- ၁၀၀ ကျပ်
- **ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ပုံနှိပ်ကုန်ကုမ္ပဏီ (လီမိတက်) က**
- အမှတ်-၄၅ (၆-A)၊ ဦးလွန်းလမ်း၊
- အစိုးကုန်းရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
- ၀၉၄၄၈၀၀၁၅၈၀၊ ၀၉၃၃၂၀၆၁၉၂

၈၉၅. ၈၃

ပန်းကလေး
 နွေဦးသတို့သမီး/ပန်းကလေး။ ရန်ကုန်
 မိန်းကလေး စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၂။
 ၂၇၂-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) နွေဦးသတို့သမီး

အခန်း(၁)

ည။
 ညတွေထဲမှာ မင်္ဂလာဦးညဟာ သတို့သမီးကလေးအဖို့
 စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံးသော ညကလေးရယ်။
 အထူးသဖြင့် အပျိုစင်သတို့သမီးလေးအတွက် စိတ်လှုပ်
 ရှားစရာ အကောင်းဆုံး ညလေးတစ်ညဆိုလည်း မမှား။
 အပျိုစင်သတို့သမီး အသစ်စက်စက်ဖြစ်တဲ့ ပန်းကလေး
 ခုမှာ ထိုညကိုတွေးရင်း စိတ်တွေတအားလှုပ်ရှားလို့နေသည်။ ဒီည
 ကို ပန်းကလေး ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ။
 ပန်းကလေးကိုယ်ပန်းကလေး ပြန်မေးမိလျှင် ပန်းကလေး
 ရင်အုံမို့မောက်မောက်လေးဟာ ရုန်းကြွရုန်းကြွနှင့် ဖိုလှိုက်လို့နေ

သည်။

အမြင်အာရုံမှာလည်း ပြာရီမြန်ဝါးသလိုလို၊ ဝါရီလင်းလင်း လဲ့နေသလိုလိုနှင့်။ မခံစားရဲရဲ၊ ခံစားရဲရဲဖြစ်နေတဲ့ နှလုံးသားမှာ ရိုးတိုးရွာတွေဖြစ်လျက်။ ဒါတင်မက ပန်းကလေးမျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း စိုးရွံ့သော မျက်ရည်ကြည်လေးများ ဝေ့ဝေ့ဝဲနေ၏။

“ပန်းကလေးရယ်။ တွေးတွေးပြီး စိတ်ထဲတစ်မျိုးခံစားမနေပါနဲ့။ မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ အများပြောသလို ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ပျားရည်ဆမ်းမယ့် ညလေးတစ်ညလို့ အလွယ်မှတ်ထားပေါ့ဟယ်”

“အမယ် ရှင်က အဲလို ခံစားမိတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား မိဆင့်။”

စိုးချယ်ရီ ဖျတ်ခနဲမေး၏။ မိဆင့်ခေါ် အစိမ်းဆင့်က အသံရွှင်ရွှင်လေးနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဆင့်က အဲလိုခံစားရတယ်။ ပြောရင်းနဲ့တောင် အဲဒီဖီလင်ကို ပြန်ခံစားချင်လာတယ်။”

“အမယ် မိဆင့်။ ရှင်ကတော့လေ။”

“တကယ်ပြောတာဟ။ ချယ်တော့ ဘယ်လိုခံစားမိလဲမသိဘူး။ ဆင့်က တကယ်ကို ပျားရည်ဆမ်းအရသာလေး ခံစားရတာအေး။ အစကတော့ တအားစိတ်လှုပ်ရှားတာပေါ့နော်။ ပြီးတော့ ဆန်းသစ်တဲ့ ခံစားချက်တွေပါတဲ့ စီးကြောင်းလေးထဲ မျောမျောလွင့်လွင့်လေး ပါသွားတာဟယ်။ စိတ်နှလုံးသားကို တကယ်ချိုမြိန်သွား

တယ်။ အဲဒီချိုမြိန်မှုတွေနောက်မှာ ညှို့တွယ်ခံရတဲ့ ဖီလင်လေးနဲ့ ဆင့်နှလုံးသားမှာ တသသစွဲသွားတာ။ အဲဒီအရသာလေး ခံစားမိတိုင်း ဆင့်စိတ်နှလုံးသား အလိုလို နုသစ်လာတယ်။ ခွန်အားတွေလည်း ရှိသလို ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ ပျားရည်ဆမ်းတဲ့ အချစ်ညလေးတစ်ညလို့ သတ်မှတ်တာပေါ့ချယ်ရဲ့ ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

မက်မက်မောမောလေး ပြောနေရှာတဲ့ မိဆင့်ကို ပန်းကလေး မျက်လုံးဝိုင်းနဲ့ ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်ဖြစ်၏။ ပြောပြနေတဲ့ မိဆင့် မျက်နှာလေးက သရိုးသရီချိုရွာကာ။ မျက်ဝန်းလေးမှာလည်း စွဲလန်းစိတ်နဲ့ ရွှန်ရွှန်လေးရွဲတောက်နေပေသည်။

“ပန်းကလေး ရှင်သိပ်စိုးရိမ်မနေနဲ့၊ ဆင့် တကယ်ပြောတာပါ။ ဟင့်ဟင့်ဟင့်။”

ချယ်ဘက်လှည့်ပြောပြီးတာနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ပန်းကလေးကို မိဆင့်ပခုံးလေးဖက်၍ အားပေးသလို ပြောရှာသည်။ ချယ်က မိဆင့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း

“ရှင်နဲ့ကိုသိုက်က သမီးရည်းစားတွေလေ။ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်မျှနေမှတော့ မင်္ဂလာဦးညကို ပျားရည်ဆမ်းညလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့ဟ”

“ဟင်”

ချယ်စကားမဆုံးခင်ကတည်းက ပန်းကလေးရင်မှာ ထိတ်

ခနဲဖြစ်သွားသည်။ စစ်သခင်နဲ့ ပန်းကလေးက မိဆင့်နဲ့ကိုသိုက်လို သမီးရည်းစားမဟုတ်ပါ။ သမီးရည်းစားမဟုတ်တော့ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်မျှဖို့မလွယ်။ ချစ်ရည်မျှမနေမှတော့ မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ မိဆင့်ကြုံဖူးတဲ့ ပျားရည်ဆမ်းညကလေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ချယ်ဆိုလို တာလား။

သိချင်စိတ်ကလေးနဲ့ ချယ်ကို ပန်းကလေး လှမ်းကြည့် သည်။ ချယ်က မှန်တင်ခုံရှေ့က ဆိုဖာထိုင်ခုံမြင့်မှာ ထိုင်နေရာမှ ပန်းကလေးဆီ ထလာပြီး။

“အလကား၊ မိဆင့်ပြောသလို စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းတဲ့ ဖီလင်မျိုးမဟုတ်ဘူး ပန်းကလေးရဲ့။”

“အလိုလေ။ ဒါဆို ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးလဲ”

ထိုမေးခွန်းပါတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ အနားရောက်လာတဲ့ချယ်ကို ပန်းကလေး မော့ကြည့်မိသည်။

“အမယ် ရှင့်အတွက် ပျားရည်ဆမ်းဖီလင် မဟုတ်ဘူးပေါ့ လေ။”

ပန်းကလေးရဲ့ညာဘက်မှာထိုင်နေတဲ့ မိဆင့်က မနှစ်မြို့ ချင်ချင်ပုံစံ ပက်ခနဲမေး၏။ ချယ်က ပန်းကလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်ဘေး မှာ ကပ်လျက်ထိုင်ချသည်။ ထိုအခါ စပရိန်ဓမ္မယာလေး အိခနဲ ညွတ်၏။

“ဟုတ်စရာလား မိဆင့်ရဲ့။”

“ဟွန်း။ စကားကို လျှော့ပြောပါနော်။ ပန်းကလေးက နဂို ကတည်းက စိုးရွံ့နေရတဲ့အထဲ။ ချယ် မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့”

“ဟဲ့ မဟုတ်တာ ဘယ်သူပြောမလဲ။ ချယ်ကြုံဖူးတာက ရှင်လို ပျားရည်ဆမ်း မဟုတ်ဘူးအော့။ ဘယ်လိုချည်းမှန်းမသိဘူး။ အဟင့် ပြန်တွေးမိရင် ကြက်သီးထတယ် တကယ်။”

ချယ်စကားအဆုံးမှာ မိဆင့်က မျက်စောင်းထိုးသည်။ ချယ် က မျက်နှာလေးကို ရှုံ့တွဲတွဲနဲ့မို့ မိဆင့် ဘဝင်ကျဟန်မတူ။ မေး ဖျားလေးထိုးလျက်

“ဟွန်း ဘယ်လိုချည်းလဲ မသိဘူး ပြောပြီ။ ရှင်ပဲ ယောက်ျား နဲ့ တစ်နေ့ကလေး တစ်ညကလေး မခွဲနိုင်အောင် စွဲနေတယ် မဟုတ် လား စိုးချယ်ရီရဲ့။”

“ဟယ် မိဆင့်နော်”

စိုးချယ်ရီ မျက်နှာလေး ရှက်သွေးနဲ့ ရဲစိုသွား၏။ မိဆင့်က ရယ်ရယ်မောမောလေးနဲ့ ပြောပြန်သည်။

“မိဆင့်နော်လုပ်မနေနဲ့။ စွဲရင်စွဲတယ်ပေါ့။”

“ဟဲ့။ ယူပြီးမှဟယ်။”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။”

“တော်ပါတော့မိဆင့်ရယ်။ ချယ်နဲ့မင်းဝဏ်က ရှင်နဲ့ကို သိုက်လို သမီးရည်းစား မဟုတ်ဘူးလေ။ မိဘရွေးချယ်ပေးလို့ ညား ရတဲ့အဖြစ်။ အစအဦးက ချယ်အတွက် ရှင်လို ပျားရည်ဆမ်းမဟုတ်

ဘူးလို့ အသေအချာပြောလို့ရတယ်။ စိတ်ပိန်စရာချည်း။ ပြီးတော့ ချယ်ကိုယ်နဲ့ချယ် မဟုတ်တော့သလိုပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့အဖိုးတန်အရာတစ်ခုကို ထိုးပေးလိုက်ရသလိုပဲ နှမြောတာတွေ ဝမ်းနည်းတာတွေနဲ့။ စိတ်နှလုံးသားလေး အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရသလို ခံစားရတာ။ ပြီးတော့ တွေးမိတိုင်း အလိုမကျဖြစ်ရတာလေ။ မိဆင့်လို ပျားရည်တော့ မဆမ်းဘူး။ အက်စစ်များ ဆမ်းထားသလိုပဲ။”

ခံစားချက်အရင်းအတိုင်း ပြောရှာတဲ့ ချယ်စကားအဆုံးသတ်မှာ ပန်းကလေးရင်မှာ လှိုက်မောသွားကာ၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကလေး ပိုလာလျှင်၊ မျက်ရည်လေး ပိုဝဲလေသည်။

မိဘသဘောတူလို့ ယူရတဲ့ ချယ်ခံစားချက်က အက်စစ်များဆမ်းထားသလို။ ပူလောင်ကြမ်းရှုစေတယ်ဆိုရင် ပန်းကလေး အဖြစ်က ပိုဆိုးနေမှာလေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စစ်သခင်နဲ့ပန်းကလေးက သမီးရည်းစားဘဝနဲ့ ညားကြတာမဟုတ်သလို မိဘသဘောတူလို့ ခိုးချယ်ရီနဲ့ မင်းဝဏ်လို့ ကျေနပ်စွာ ညားကြတာလည်း မဟုတ်ပါ။

ပန်းကလေးက စစ်သခင်ကို သဘောမကျ။ စစ်သခင်ကလည်း ပန်းကလေးကို နှစ်သက်မြတ်နိုးမှုနဲ့ လက်ခံခဲ့တာမဟုတ်။

အထူးသဖြင့် ပန်းကလေးက အစားထိုးခံရတဲ့ သတို့သမီး။ တစ်နည်းပြောရရင် သူ့မိဘနဲ့ပန်းကလေးမိဘ အတင်းအကျပ် စီစဉ်မှုကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ။

အဲဒီတော့ ပန်းကလေးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ မိဆင့်ကြုံဖူးတဲ့ မင်္ဂလာဦးညလို ဖီလင်ရှိုမှာမဟုတ်ပါ။

ချယ်ကြုံဖူးသမျှ အက်စစ်ဆမ်းညမျိုးလေးလား။ ဒါမှမဟုတ် ထိုထက်ဆိုးမယ့် ဝေဒနာညမျိုး ဖြစ်နေမလား။

ပန်းကလေး တွေးရင်းတွေးရင်းနဲ့ ပိုရွံ့ကြောက်လို့လာလျှင် မျက်ရည်လေးများ တစ်စိမ့်စိမ့်ကျသည်။

ခုနေခါ ပန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း နေလိုပေမယ့် ပန်းကလေးရောက်နေတာက စစ်သခင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ စစ်သခင်ရဲ့ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲမှာ။

မကြာခင် စစ်သခင်ရောက်လာလျှင်။

ပန်းကလေး ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲကွယ်။

ဟင့်ဟင့်ဟင့်။

နား ပြေးကပ်ရွှေငင်ပုန်းလျက်သား ဖြစ်၏။
ထို့ပြင် ပန်းကလေးရင်မှာ သိသိသာသာခုန်ကာ ကြောက်
ရွံ့စိတ်ကလေး ပိုတိုးလို့လာသည်။
“အစောရေ။ အစော”
ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ခေါ်ပြန်သည်။ ထိုခေါ်သံနောက်မှာ အရက်
နံ့က ထောင်းခနဲ လွင့်လာ၏။ ပန်းကလေး နှာခေါင်းရှုံ့၍ ကိုယ်
လုံးလေး နံရံထဲ နစ်ဝင်သွားမတတ် ကပ်နေမိသည်။
အစောတဲ့။

အစောဆိုတာက ခရေစောရယ်လေ။ ခရေစောက စစ်
သခင်ချစ်သူ။

စစ်သခင်ရဲ့ ခရီးသွားအေးဂျင့်မှာ တွဲဖက်အလုပ်လုပ်ကြ
ရာမှ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြသည်။ ချစ်သူဖြစ်ပြီး သုံးနှစ်သုံးမိုးနေတော့
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာပွဲခွဲ၏။

အဖြစ်က မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲပြီးရုံရှိသေး။ စစ်သခင် လက်တွဲ
ထားတဲ့သတို့သမီးကို နှစ်ဖက်သူငယ်ချင်းတွေ ဆွဲခေါ်သွားသတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ စစ်သခင်က ဧည့်သည်တချို့နဲ့ စကားပြော
ကောင်းနေဆဲ။ သူငယ်ချင်းတွေခေါ်တာနဲ့ ခရေစော လက်တွဲဖြုတ်
ပြီး ပါသွားတာပေါ့။ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောပြီးတော့ သခင်
က သတို့သမီးကို ရှာလေသည်။

မတွေ့။ အရိပ်အယောင်လေးပင် မမြင်။

အခန်း(၂)

“ကျွီ”

ကျွန်းတံခါး တုန်ခါပွင့်ထွက်လာလျှင် ပန်းကလေး လန့်
လန့်ဖြန်ဖြန် ဖြစ်လေသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်သွားပြီး
ကတည်းက မွေ့ယာပေါ် ခြေတွဲလောင်းချပြီး ကျောက်ချသလို
ထိုင်နေမိတဲ့ ပန်းကလေးကိုယ်လုံးလေးတုန်ကာ။

ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ပြီးသားဖြစ်၏။

“အစော”

တမ်းတမ်းတတခေါ်သံနဲ့အတူ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ခြေလှမ်းနဲ့
အိပ်ခန်းထဲ ရောက်လာတဲ့ စစ်သခင်။ ပန်းကလေး တကယ်လန့်
ကာ။ ရပ်နေရာမှ ခုတင်ခြေရင်းရှိ အမှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ ဘီရိုကြီး

သူငယ်ချင်းတွေလည်း မတွေ့။ သတို့သမီးလည်း မမြင်။ သတို့သားဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတာပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေ သူ့သတို့သမီးကို ဝှက်လိုက်ပြီပေါ့။

တကယ်လည်း သတို့သမီးကို သူငယ်ချင်းတွေ ဝှက်ဖို့ပါပဲ။ သတို့သမီးဝှက်တာကလည်း တကယ်တော့ ပျော်စရာခွင်စရာ ဖြစ်အောင်ပါ။ တကယ်ဖြစ်လာတာက ဆန့်ကျင်ဘက်တဲ့။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ သတို့သားသတို့သမီးက ပဲခူးဆင်းကြမယ်။ ပဲခူးမှာ တစ်ညအိပ်နေပြီး၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးဟန်းနီးမွန်းထွက်မယ့် အစီအစဉ်။ ထိုအစီအစဉ်ကို သူငယ်ချင်းတွေက ကြိုသိနေတယ်လေ။

ညတစ်ချက်အစိုးမှ သတို့သားကို အကြောင်းကြားမယ်ပေါ့။ လောလောဆယ် သတို့သမီး ဝှက်လေရဲ့။

သတို့သားကတော့ သူ့သတို့သမီးပျောက်လို့ နှလုံးသားမီးတောက်ကာ။ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာတာပေါ့။ ဧည့်ခံပွဲပြီးခါနီး ညရှစ်နာရီကတည်းက ပျောက်သွားတာ။ ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတဲ့အထိ ရှာမတွေ့တဲ့အဖြစ်။ ဒီအချိန်ထိ ရှာမတွေ့တော့ စိုးရိမ်တာလည်း ပါသည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေလည်း စိတ်ပူကြ၏။

သူငယ်ချင်းတွေ ဒီအချိန်ထိ သတို့သမီးဝှက်ထားတာကို လူကြီးမိဘတွေ သဘောမတွေ့နိုင်။ သူငယ်ချင်းရဲ့ဖုန်းအသီးသီးက စက်ပိတ်ထားကြတာမို့ ဖုန်းနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်လုပ်လို့မရ။

ပိုဆိုးတာက သူငယ်ချင်းအသီးသီးအိမ် လိုက်ရှာတော့လည်း ဘယ်အိမ်မှာမှ ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ ရှိမနေ။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မိဘတွေကလည်း သတို့သားကို အားနာသလို သူတို့သားသမီးတွေကိုလည်း ဒီလောက်ထိ စနောက်ဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် အပြစ်စကားဆိုရင်း သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း နီးစပ်ရာနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်သံကူရှာပေးကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ ညနှစ်ချက်တီးခါနီးပြီ။

အားလုံးသောမျက်နှာတွေ သွေးမရှိတော့။ ဆူသူ့ဆူ ပွက်သူပွက်နဲ့။ ဘယ်သူ့သားသမီးကို ဘယ်သူ့အပြစ်ဖို့ရင်း ယောက်ယက်ခတ်ဖြစ်နေချိန်မှာ

“တိတိတိ”

သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်။ ဖုန်းမြည်လာတော့ အားလုံးရဲ့ အသံတွေ တိတ်ကျသွားသလို စိတ်ဝင်စားကာ စစ်သခင်နားရောက်လာသည်။ စစ်သခင်လည်း စိုးရိမ်စိတ်လှုပ်ရှားနေရာမှ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အားတက်သရောဖြစ်ကာ။

ကမန်းကတန်း ဖုန်းနားထောင်၏။

“စစ် ဆေးရုံကြီးကို လိုက်ခဲ့ကွာ”

ဒါပဲပြောပြီး တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား၏။ အသံက သူ့သူငယ်ချင်း သက်နောင်အသံ။ သက်နောင်အသံပါလို့ပြောရင် မယုံနိုင်လောက်ပါ။ ပြောသံက ကြေမွလို့နေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ စစ်သခင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွား
သလို။

“ဟဲ့ ဘာတဲ့လဲ”

“သား ဘာ ဘာပြောလဲ”

“သူငယ်ချင်းအုပ်စု ဘယ်မှာရှိနေလဲ”

အားလုံးဝိုင်းမေးသံတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာမှ။

“စစ် ဆေးရုံကြီးကို လိုက်ခဲ့တာ”ဆိုတဲ့

သက်နောင်၏ ကြေမ့နေတဲ့အသံ နားထဲဆောင့်ဝင်လာ
သည်။ ဒီတော့မှ စစ်သခင် အသိဝင်ကာ သူတ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့
သည်။

“ဟဲ့သား ဘယ်ကိုလဲ”

“နေဦးလေ အန်ကယ်တို့လည်း လိုက်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောသွားဦး”လို့

လူကြီးမိဘတွေရဲ့ စိုးရိမ်သံတွေ ညံစီသွား၏။ ထိုညံစီသံ
တွေကို စစ်သခင် တုန်ပြန်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ ကားပေါ်
လွှားခနဲ ပြေးတက်ရင်း၊ ကားကို ဝှူးခနဲမောင်းထွက်၏။ သူ့စိတ်ဦး
တည်နေတာ ဆေးရုံဆီမဟုတ်လား။

လူကြီးတွေလည်း ဘာမှန်းညာမှန်း မသိပေမယ့် စိတ်တွေ
တအားဆူကာ စစ်သခင်ကားနောက်သို့ စိုးရိမ်စိတ်တထိတ်ထိတ်နဲ့။
ကားတန်းကြီး အစီအရိပါလေသည်။

ဆေးရုံဝမှာစောင့်နေတဲ့ သက်နောင်၊ မင်းစိုး၊ သရဖီနဲ့ဖြူ
ဖြူဝါ။ သက်နောင်က ခေါင်းမှာပတ်တီးအဖွေးသားနဲ့။ တချို့လက်
မှာ။ တချို့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပခုံးနဲ့ကြိုးသိုင်းပတ်တီးစည်းထား
ကာ။ စစ်သခင်ကိုမြင်သည်နှင့် ဝင်ဖက်ကာ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ငို
ချသည်။

“စစ် မင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်နဲ့ကွာ။ ကိုယ်တို့ မင်းကို
နောက်ချင်လို့ အစောကိုဝှက်မလို့ ပဲခူးဆင်းကြတာ။ မင်းကို အချိန်
လွန်မှ ပဲခူးရောက်နေကြောင်း အကြောင်းကြားမယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့
ပါကွာ။ ခုတော့ ခုတော့”

“ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

သရဖီနဲ့ဖြူဖြူဝါ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုချ၏။

“အခု ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲကွာ”

“ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ”

“ဟင်။ အစောကော့ အစော. .”

စစ်သခင် မေးလိုက်ကာမှ အားလုံးငိုချကာ။ မင်းစိုးက
စစ်သခင်လက်ကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်ရင်း. . ။

“မင်းရဲ့အစော”

စကားဆုံးအောင် မင်းစိုး မပြောနိုင်ရှာ။ အစ်စို့စို့နဲ့ ခေါင်း
ရမ်း၏။ စစ်သခင် ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ဘဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောလေကွာ။ အစော ဘယ်မှာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေကို လှုပ်ခါရင်း စစ်သခင်မေးလျှင်
“အစောဆုံးသွားပြီ”
“ဟင်”

စစ်သခင်မယုံ။ လုံးဝမယုံ။ ဟင်အင်း။ ခေါင်းတွင်တွင်ရမ်း
လိုက်တဲ့နောက်မှာ မယုံနိုင်သော မျက်ရည်တွေ လွင့်ကျတုန်သည်။

“သ သမီးဆုံးသွားပြီ။ ဘုရားရေ”

အစောမာမီ ဒေါ်သရဖီစော မေးရင်း၊ ဘုရားတကာ ပျော
ခွေကျသွားသည်။ လူကြီးသူမတွေအားလုံးလည်း မယုံမရဲ ထိတ်လန့်
ကာ။ ဆေးရုံထဲ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတဲ့အတိုင်း အစော တကယ်ဆုံးရှာ
လေပြီ။ နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့ အစောမမှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်စဉ်
ကြောင့် ဆေးရုံရောက်ပြီး မကြာခင်နာရီပိုင်းက ဆုံးရှာသတဲ့။

ထင်မှတ်မထားဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့အပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ
အကြောင်းမကြားရဲဖြစ်ကာ ထိတ်လန့်တုန်သည်။ မင်းစိုးတို့လေး
ယောက် ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မရကြပါ။ ဒါပေမဲ့ အစောမမှာ
တံဆိုးရှာတဲ့အဖြစ်။

ဆရာဝန်ရဲ့မှတ်ချက်က နှလုံးကွဲပြီး သေဆုံးသွားခြင်းတဲ့။
အသက်စိညာဉ်ကင်းမဲ့ကာ အအေးတိုက်ထဲ ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်း
နေရှာတဲ့ အစောကို စစ်သခင် ပွေ့ဖက်ထားမိတဲ့အထိ၊ နှလုံးသား

ခံစားချက်တွေ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အစော”

စစ်သခင်ရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ဘဝ တကယ်ကို ဆုံးရှုံးသွားသလို
ခံစားရလေပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေက

“အစောကို ကိုယ်တို့သတ်လိုက်သလိုပဲ စစ်ရယ်။ ကိုယ်တို့
ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့” လို့ပြောရင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေ
ကြသည်။ အစောမာမီကို ဆေးရုံတင်ရတာ။

စစ်မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ဆွေမျိုးတွေလည်း စိတ်အထိခိုက်ကြီးထိခိုက်
ရှာသည်။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မိဘတွေမမှာ သူတို့သားသမီး
တွေကို ဆိုတဲ့ပြောဟဲ့နဲ့ သတို့သမီးရှင်အတွက် တကယ်ကြေကွဲရ
တဲ့အဖြစ်။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ဖို့ရမှာလဲ စောရယ်။

သူ့ရဲ့မင်္ဂလာဦးညဟာ အားလုံးရဲ့ရင်ထဲ ဝရမ်းကျသလို။

သိမ့်နိုင်အောင် မကြိုးစားသလို ကြာလေရေစုန်မော့နေလေဖြစ်သည်။
စစ်သခင်မိဘက စစ်သခင်ရဲ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စိုးရိမ်
တာမို့ အစီအစဉ်ဆွဲကာ။

ခရေစောနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး
ရှာဖွေကြသည်။ ကံဆိုးစွာ ပန်းကလေးက ခရေစောနဲ့ အတော်ဆင်
သတဲ့။ မျက်နှာဝိုင်းပြီး မေးချိန်ကလေးရှိတာက ပိုတူသတဲ့။

ပန်းကလေးက ခရေစောထက် အသားအရည်နဲ့ကိုယ်လုံး
ပိုလှ၏။ ခရေစောထက်လည်း ပိုပြီးနုရွယ်ရွယ်ကာ။ ပန်းကလေး
က ခုမှ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီးခါစ။ ဘွဲ့ပင်မယူရသေး။ ခရေစောက
ပန်းကလေးထက် ခုနစ်နှစ်လောက် ပိုကြီးသည်။ စစ်သခင်နဲ့အစော
က အရွယ်တူသည်။

ပန်းကလေးက အစောထက် ငယ်ရွယ်ချောမောသည်။
ခရေစောနဲ့တူတာကို စစ်သခင်မိဘ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွား
စေသတဲ့။

စစ်သခင်မိဘ ပန်းကလေးကို စမြင်သွားတဲ့ ထိုနေ့ကို
ပန်းကလေး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

စာမေးပွဲဖြေပြီးစမို့ ပန်းကလေး ခပ်ပျင်းပျင်းရှိလှသည်။
အလုပ်လုပ်မယ့်ကိစ္စ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်မယ်ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့
ခြင်း။ မိဆင့်နဲ့စိုးချယ်ရီက မိဆင့်ယောက္ခမရဲ့ စိန်တိုက်မှာ ရောက်
နေကြသည်။ မိဆင့်က စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ မနားရပါ။ ယောက္ခမ

အခန်း(၃)

အစောဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း စစ်သခင် ထင်ရာစိုင်းနေခဲ့
သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

စိတ်ကူးတည့်ရာအတိုင်း ခရီးသွားချင်သွားနေလိုက်သည်။
အရက်သောက်ချင်ရင် ရေကုန်ရေခမ်းသောက်လျက်။

သူငယ်ချင်းအားလုံးက သူတို့အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရ
ကာ။ စစ်သခင် အခြေအနေမဆိုးအောင် ပေးပေးမမ ထိန်းထိန်း
သိမ်းသိမ်းနဲ့ အနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေကြသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စတွေလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ
လုပ်ကိုင်ပေးလျက်၊ စစ်သခင် စိတ်ပြေစေဖို့ အချိန်ပြည့် ဝရုစိုက်၏။
သို့သော်လည်း စစ်သခင်စိတ်က မပြေ။ မပြေတာထက် ပြေ

ပိုင်တဲ့ စိန်တိုက်မှာ ပိုင်းကူရသည်။

မိဆင့်နဲ့စိုးချယ်ရီ ယောက်ျားရက်ကောင်း၏။ ယောက်ျား
ဘက်က ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ချမ်းသာသည်။ စိုးချယ်ရီက အငြိမ့်ထိုင်စားရ
ပေမယ့် မိဆင့်က ယောက္ခမကို ပိုင်းကူရတာ။ စိုးချယ်ရီကလည်း
ပျင်းလို့ မိဆင့်နားရောက်နေသည်။ ပန်းကလေးကလည်း ရောက်
လာတော့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပြောဆိုကြနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သတိမထားမိအောင် ဖြစ်လို့နေသည်။

အဲဒီမှာ မိဆင့်ယောက္ခမ အန်တီသိန်းဆိုလာတဲ့ ဒေါ်ပပ
ဝင့် နဲ့ဦးထွန်းရ ပန်းကလေးကို အမှတ်မထင် မြင်သွားသတဲ့။ မြင်
သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ကိုပဲ မိဆင့်ရော အန်တီသိန်းနဲ့အတူ ဒေါ်ပ
ပဝင့်နဲ့ဦးထွန်းရ ပန်းကလေးတို့နေတဲ့ မှော်ဘီအထိ ရောက်လာတာ။

ဒေါ်ပပဝင့်နဲ့ဦးထွန်းရကို ဘွားခနဲမြင်တော့ မေမေနဲ့
ဖေဖေလည်း ဆွံ့အသလို ဖြစ်လျက်။ အားလုံးအံ့ဩသွားစေတဲ့
အဖြစ်နဲ့ ကြုံရလေသည်။

မေမေနဲ့ဖေဖေက ဒေါ်ပပဝင့်နဲ့ဦးထွန်းရရဲ့ သိဟောင်း
ကျွမ်းဟောင်းတဲ့။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းဆိုတာထက် ပန်းကလေး
မိဘရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေတဲ့။

အဖြစ်က ဒီလို။

ဖေဖေနဲ့မေမေ မန္တလေးမှာနေစဉ်က စီးပွားနောက်ခံ ဘာ
မှမရှိပါ။ ဖေဖေက ဦးထွန်းရရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွဲတစ်ခုမှာ

အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်။ ဖေဖေက လောင်းကစားကျူးသေး
သည်။ ဖေဖေလစာ မေမေဘယ်တော့မှ ရလေ့မရှိပါ။ မေမေက
ကုန်စုံဆိုင်လေးရောင်းပြီး မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို ဖန်တီးကာ
ချို့ချို့တဲ့တဲ့ နေရရှာသည်။

ဒေါ်ပပဝင့်က မေမေ့ကို အတိုအထွာလေးလုပ်ခိုင်းပြီး
ပိုက်ဆံများများပေးပြီး ကြည့်ရှုပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက လောင်း
ကစားဘက်ပိုကာ အိမ်စပေါ်ငွေထုတ်ယူပြီး ကြက်ပွဲ လောင်းပြန်
သည်။ လောင်းတိုင်း ရှုံးလျက်။

နေစရာထိုင်စရာမဲ့သည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ပန်းကလေးကို မမွေးသေး။

ဒီကြားထဲ ဖေဖေက အလုပ်ကထွက်ပြီး ဖေဖေသူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ တောင်ကြီးတက်သွားတာ မေမေ့မေ့ရာ ပိုပြီးအခြေအနေ
မဲ့၏။ ဒေါ်ပပဝင့်နဲ့ဦးထွန်းရ မေမေ့ကိုခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထား
သေးသည်။ နောက်တော့ မေမေက အားနာတာနဲ့ မေမေ့ကြီးတော်
ရှိတဲ့ ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့သည်။ ဘာသတင်းမှမပေးဘဲ ပျော်သလိုနေတဲ့
ဖေဖေကို စိတ်နာတာ။ ဖေဖေနဲ့မပေါင်းတော့ဘူးဆိုတဲ့ ပြတ်သားမှု
လည်း ပါတာပေါ့။

မေမေ့ကြီးတော်က မှော်ဘီမှာ စိုက်ပျိုးရေးခြံလုပ်တာ
ဆိုတော့ မေမေလည်း ပိုင်းကူပေးရင်း နေခဲ့တာ။ နောက်နှစ်နှစ်
လောက်ကြာတော့ ဖေဖေက သတင်းအရနဲ့ မေမေ့ဆီ လိုက်လာ

တယ်။ ဖေဖေချော့မော့တော့ မေမေလက်ခံကာ မှော်ဘီမှာပဲ ဆက်
နေကြတော့သည်။ မန္တလေးကို မပြန်ကြတာ ခုချိန်ထိ။

အဲဒီကတည်းက ဦးထွန်းရတို့နဲ့ မေမေတို့ အဆက်ပြတ်
ခဲ့တာလေ။ မှော်ဘီမှာပဲ ပန်းကလေးကို မွေးကာ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ
မပျောက်ပါ။

မေမေကြီးတော်ဆုံးသွားတော့ စိုက်ပျိုးရေးခြံကို မေမေပဲ
ဦးဆောင်လုပ်ပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ နေခွင့်နဲ့လုပ်စားခွင့်
ပဲရတာ။

ပိုင်ဆိုင်တာက ကြီးဒေါ်သမီး ဒေါ်ထားထားနု။
ဖေဖေက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ယောင်ခြောက်ဆယ်လုပ်ပြီး
ရသမျှ လောင်းကစားတာ ခုချိန်ထိ။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုစရာဆိုလို့ ပန်းကလေးကို ကျောင်း
ထားနိုင်တာ တစ်ခုကလွဲရင် မေမေနားမှာ နားကပ်လေးတစ်ရံ
တောင် မပန်နိုင်ရှာပါ။

ပန်းကလေးက မေမေကို သနားလှသည်။ ဒါကြောင့်
နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးခြင်း။

မေမေနဲ့ဖေဖေကတော့ သတိရတိုင်း ဦးထွန်းရနဲ့ဒေါ်ပပ
ဝင့်တို့ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ပုံတွေ ပြောလေ့ဆိုလေ့ရှိပါသည်။ ပြော
တိုင်းဆိုတိုင်းလည်း ပန်းကလေးပါးစပ်လေးဟကာ နားထောင်ရုံ
သာ။

ကွဲကွာနေတာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လေးမှာ ခုလို
မမျှော်လင့်ဘဲ မေမေတို့ဆီ ဆိုက်ဆိုက်ရောက်လာတော့ ဖေဖေနဲ့
မေမေက ပျာပျာသလဲ ဧည့်ခံရှာသည်။ တစ်ချိန်က ကျေးဇူးရှိဖူးတယ်
မဟုတ်လား။

ဆုံတုန်း ရှေးဟောင်းနောက်ကြောင်းတွေပြောရင်း လာရ
တဲ့ကိစ္စ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလေသည်။

ဦးထွန်းရနဲ့ ဒေါ်ပပဝင့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား စစ်
သခင်အတွက် ပန်းကလေးကို ချွေးမတော်ချင်သတဲ့။

မေမေနဲ့ဖေဖေ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ဝမ်းသာကာ။
“မမဝင့်ရယ်။ မမဝင့်သဘောပါလို့” ဖေဖေပါ ထိုင်ရာမထ
ခေါင်းညိတ်လိုက်တာလေ။

“အိုး”
ပန်းကလေးရှက်ပြီး ဧည့်သည်တွေရှေ့က ရှောင်ထွက်ခဲ့မိ
သည်အထိ ရင်ထဲ ခံပြင်းသွားသည်။

ဧည့်သည်တွေနဲ့မေမေတို့ အားတက်သရော ပြောဆိုသံ
တွေ မကြားရစေဖို့ စိုက်ခင်းဘက် ခပ်ဝေးဝေးရောက်သည်အထိ
ပန်းကလေး ရှောင်ထွက်ကာ။

စိမ်းလန်းဝေဆာနေတဲ့ ချဉ်ပေါင်ခင်းနား ပန်းကလေးအ
ရောက်မှာ

“ပန်းကလေး”

မိဆင့်ခေါ်ကာ အပြေးကလေးလိုက်လာသည်။ ပန်းကလေး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဘူးစင်ဘက် ဘုဆတ်ဆတ်ခြေဦးလှည့်ပြန်သည်။ မိဆင့်က ပန်းကလေးလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲရင်း

“ပန်းကလေးရယ်။ ပန်းကလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ မေမေနဲ့ဖေဖေ ထိုးထည့်ပေးနေပုံက ကိုယ့် သမီးကိုယ် တန်ဖိုးမထားသလိုလို၊ အိမ်ရှေ့မဆယ်နိုင်သလိုလိုနဲ့။ တကယ်ဆို ပန်းကလေးကို မေးမြန်းရဦးမယ်လေ။ ခုတော့ ပန်းကလေး သဘောထားကို မမေးမမြန်းတဲ့အပြင်၊ ထိုင်ရာမထ လက်ခံလိုက်တာ ပန်းကလေး လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ပန်းကလေးကို ဒီလိုအတင်း အဓမ္မမလုပ်နဲ့ ပန်းကလေးမခံဘူး”

“ပန်းကလေးရယ်။”

မိဆင့်က ကရုဏာသက်သလို ရေရွတ်ရင်း ပန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်ရှာသည်။ ထိုအကြည့်ထဲမှာ သနားစရာပါလားလို့ ဆိုချင်သလိုလိုနဲ့မဟုတ်လား။ မိဆင့်ကိုပင် ပန်းကလေး မျက်စောင်းထိုး၏။

ထိုအခါ မိဆင့် ဟက်ခနဲရယ်ပြီး။

“ပန်းကလေးရယ်။ ရှင်က ဘာကိုသဘောမကျ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အိုး သဘောကျစရာလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိဖူးမမြင်ဖူးဘဲနဲ့။ ပြီးတော့ လူပျိုလူလွတ်မဟုတ်ဘူး။ မုဆိုးဖို”
ပန်းကလေးစကားအဆိုးမှာ မိဆင့်လက်ခုပ်လေးတီးမ

တတ်၊ သဘောကျလျက် ရယ်မောလေသည်။ ပန်းကလေး ဒေါသဖြစ်လာကာ။ ဘူးကင်းနုနုလေးကို ဖျတ်ခနဲခူးပြီး မိဆင့်မျက်နှာပစ်ထည့်၏။

မိဆင့်ရှောင်ကာ ဘူးကင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်

“ပန်းကလေးရယ်။ ရှင်က မဆိုင်တာတွေ ဆွဲပြောနေပြန်ပြီ။ စစ်သခင်က မုဆိုးဖိုပေမယ့် လူပျိုစစ်စစ်ပါယဲ့”

ပန်းကလေး စိတ်မဝင်စားစွာပြောပြီး ဘူးစင်အောက် လျှောက်သွား၏။

အသီးတွေပြုတ်သိပ်သီးနေတဲ့ ဘူးစင်အောက်က မိဆင့်လည်း လိုက်ဝင်လာပြီး ပန်းကလေးကို တတွတ်တွတ်ပြော၏။

“တတယ်ပြောတာပါဟာ။ ကံတရားအရ ခရေစောနဲ့ မင်္ဂလာဦးညမှာ သေခွဲကွဲရလို့ မုဆိုးဖိုဖြစ်ပေမယ့် လူပျိုလူလွတ်ပါတယ်”

“မပြောနဲ့ဆို”

“ဟဲ့ ပြောရမှာပေါ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကောင်းစားမယ့် အရေးလေ။ အန်တီပပတို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ထင်လဲ”

“စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မဝင်စားလည်း သိနေဖို့လိုတယ်။ မိဆင့်ယောက္ခမဆို အန်တီပပတို့ကို ဘုရားလိုကိုးကွယ်နေရတဲ့ အဆင့်အတန်းထဲက။ ဆင့်ယောက္ခမ ဘယ်လောက်အရှိန်အဝါကြီးသလဲ၊ ဂုဏ်မောက်သလဲဆိုတာ ရှင်အသိပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဂုဏ်တွေ အရှိန်အဝါတွေဟာ

အန်တီပပတို့ ရှေ့ရောက်ရင် ဘာမှအသုံးမဝင်တော့ဘူး။ ပိုးစုန်းကြားနဲ့လမင်းလိုလေ။ အရောင်အဝါသိပ်ကွာခြားတာ။ ဆင့်ယောက္ခမ ပျာနေအောင် ဖြစ်ရတဲ့ အန်တီပပတို့ အဆင့်အတန်းက ခန့်မှန်းလို့ မရအောင် မြင့်တယ်လေ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေဆိုတာ ပလူယုံနေတာဟဲ့။ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို စစ်သခင် ဦးဆောင်နေတာ။ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစားအမွေခံသား။ အဲလို သားမျိုးရဖို့ ပါရမီထူးဖို့လိုတယ်။ အခု ပန်းကလေးပါရမီထူးလို့ရတာလေ။ ဟင့်ဟင့်ဟင့်။

“ဘာပါရမီထူးတာလဲ လာမပြောနဲ့။ ပန်းကလေး အဲဒါတွေ မမက်ဘူး”

“မမက်ရင်တောင် အသာတကြည် လက်ခံလိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ ချယ်ရီကတောင် ပန်းကလေးအတွက် အရမ်းစိတ်ထက်သန်နေတာ”

“ထက်သန်နေရင် ရှင်တို့ပဲ ယူကြ”
“ယူလိုက်ချင်ရဲ့ ပန်းကလေးရယ် ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

နောက်ပြောင်သလို ပြောနေတဲ့ မိဆင့်ကို ပန်းကလေး ဒေါသမျက်စောင်းထိုးမိပြန်သည်။ မိဆင့်က စောစောက ပန်းကလေး ပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ ဘူးကင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ ပန်းကလေး ရှေ့ကိုထိုးပြရင်း

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့။ စစ်သခင်က ဟောဒီဘူးကင်းလေးလို့

လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်ကလေးဟဲ့”

“ဟာ သွား ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ပန်းကလေးရှက်ကာ မိဆင့်လက်ကို ပုတ်ချ၏။ ပန်းကလေး ပုတ်ချလိုက်တော့ ဘူးကင်းလေး မိဆင့်လက်ထဲက လွတ်ကျသွားလျှင်။

“ဟယ် နှမြောစရာဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့နော် ပန်းကလေး”

“လုပ်မှာပဲ။ ဟွန်း”

ပန်းကလေး ရန်လိုစွာပြောရင်း မိဆင့်နဲ့ဝေးရာ ဘူးစင်အောက်က ရှောင်ထွက်ပြီး၊ ဟိုခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ခရမ်းပျိုးခင်းဘက် ရှောင်ထွက်ခဲ့လေသည်။

မိဆင့်ကတော့ မတတ်နိုင်တော့ဟန်နဲ့ ပခုံးလေးပင့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံ ပြုံး၏။

ဘူးကင်းလေးကို ပုတ်ချလို့ရပေမယ့် စစ်သခင်ကို ပုတ်ချလို့မရအောင် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ဦးမှလို့ သူငယ်ချင်းကောင်းစားရေးအတွက် တွေးလျက်။

လောလောဆယ်တော့ မိဆင့် ခဏငြိမ်နေလိုက်သည်။ အခြေအနေကြည့်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကရမယ် မဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းကောင်းစားရေး မိဆင့်အရေးလေ။ ဟုတ်ဖူးလား။

“မလိုပါဘူး မေမေ”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့”

“ဟွန်း ပန်းကလေးက သူတို့ခွေးမလောင်းနေရာမှာ အစားထိုးခံရမယ့် မိန်းကလေးပါမေမေရယ်။ အစားထိုးခံရမယ့် မိန်းမကို ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားမှာလဲ။ ပြီးတော့ ပန်းကလေးတို့က လက်လှုပ်လက်စား။ သူတို့က ဒီလောက်ချမ်းသာနေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဘယ်လိုမှတန်းညှိပြီး ပေါင်းဖက်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးမေမေ”

“ဟဲ့ သမီး။ အဲဒါ သမီးပြောရမယ့် စကားမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘက်က ပြောရမှာ။ သူတို့က ဒါတွေကို အလေးမထားဘူး။ သမီးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျလို့ လာပြီးတင်တောင်းတာလေ။ သမီး ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ရင် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ တကယ်ပါသမီးရယ်။ မေမေဆို မယုံချင်ဘူး။ သမီးလင်ကောင်းရမယ့် ပါရမီရှိလို့ ဒီလိုကြုံရတာလေ”

“သမီးတော့ အဲလိုမထင်ဘူး။ လင်ကောင်းမရချင်လည်း နေပါစေ။ ပန်းကလေးဘဝပန်းကလေး ရပ်တည်သွားဖို့ သတ္တိရှိပါတယ် မေမေ”

“ဟဲ့”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ပြောရင်း အားမလိုအားမရဖြစ်လာသည်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာရှိနေတဲ့ ဟင်းရွက်ပုံကြီးကို ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ဖျတ်ခနဲရိုက်၏။

အခန်း(၄)

“ဟင့်အင်း မေမေ။ ပန်းကလေးကို နားမချပါနဲ့”

ပန်းကလေး အားမနာပါ။ ချက်ချင်းခေါင်းခါငြင်းပစ်၏။ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ သမီးချောကို နားမလည်နိုင်သလို စိုက်ကြည့်သည်။

သမီးက ပိနဲ့ပင်အောက် ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ပြီး၊ ခူးပြီးသား ဟင်း ရွက်တွေကို ဖောက်သည်ပေးဖို့ စည်းနေတာ လက်ပင်မတွန့်။ ဒီကိစ္စ မှာ လုံးဝစိတ်မပါတာ မိခင်အနေနှင့် သိနှင့်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ သမီးစိတ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်ခွင့် မပေးနိုင်ပါ။ ပွေ့ပိုက်လာတဲ့ ချဉ်ပေါင်ခက်တွေကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်ပုံချပြီး သမီးနဲ့ ချက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် ဆက်ပြော၏။

“သမီး သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး”

“ဘာလဲ မေမေ”

ပန်းကလေး ကန်စွန်းရွက် လက်ဆုပ်စည်း၊စည်းရန် ဆုပ် ကိုင်ကာ နှီးချည်နေရက်နဲ့ မော့ကြည့်သည်။ မေမေက မေမေ့စိတ် ကိုတင်းထားရင်း ပြောချသည်။

“သမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်က လင်ကောင်းရ ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးဟဲ့။ သမီးဖေဖေကိုကြည့်စမ်း။ ဘယ်နေရာမှာ ကောင်းကွက်ရှိလို့လဲ။ ကုန်နှုံးရင် တစ်ခါမှောက်တဲ့။ လင်ကုန်နှုံးရင် တစ်သက်လုံးမှောက်သတဲ့။ မေမေဆို လင်ကံမကောင်းလို့ တစ် သက်လုံးရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး မိသားစုစားဝတ်နေရေးကအစ ဦး ဆောင်နေရတာလေ။ မေမေ့ဘဝ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းရသလဲဆို တာ သမီးအသိဆုံး”

“သိတာပေါ့မေမေရဲ့။ သိလို့ပဲ ပန်းကလေး အလုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်ပြောတာပေါ့။ လောလောဆယ် ရပ်ကွက်ရုံးမှာ စာရေးမ ဝင်လုပ်ဖို့ ပြောထားပြီးပြီ”

“မလုပ်ရဘူး သမီးရယ်”

“မေမေ”

ပန်းကလေး မေမေ့စိတ်ကို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ဖိသံနဲ့ မေမေ့ကို သံပြတ်ခေါ်လိုက်တော့ မေမေခေါင်းရမ်းပြီး။

“ဒီမှာသမီး။ သမီးကို မေမေအပင်ပန်းခံပြီး တက္ကသိုလ်ပို့ တယ်ဆိုတာ ကြီးမားတဲ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါသမီးရယ်။ မေမေ့သမီးက

ရုပ်ရည်လေးရှိပြီးသား။ ပညာတတ်တဲ့ရလေး ဖြစ်သွားရင်း ထိုက် တန်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းနဲ့ တွေ့ရစေချင်လို့ တက္ကသိုလ်အသိုင်း အဝန်းထဲ ပို့လိုက်တာပါ။ မေမေ့လိုဘဝမျိုးနဲ့ ဟောဒီဟင်းရွက်ပုံတွေ ကြားမှာ နစ်မနေစေချင်ဘူး။ မိဆင့်နဲ့ချယ်ရီ ယောက်ျားကောင်း ကောင်းရတုန်းက မေမေဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မေမေ့ သမီးလည်း တစ်ချိန်ကျရင် ဒီလိုဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ မေမေတွေ့ပြီး သားပါကွယ်။ ဟော သမီးလေးကျောင်းပြီးရုံရှိသေးတယ်။ မမဝင့်က မျက်စိကျပြီး ရောက်လာတဲ့အခြေအနေဟာ မေမေ့သမီးဘဝ နတ်ပြည်ရောက်သလိုပဲ သမီးရယ်။ သမီး နတ်ပြည်တက်ဖို့ပဲ စဉ်း စားစမ်းပါ။ စာရေးမအလုပ် ဘာလုပ်မှာလဲ။ မမဝင့်တို့ချွေးမဆိုတာ နည်းတဲ့ဂုဏ်မှ မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

တဖွတ်ထိုးပြောနေတဲ့ မေမေ့ကြောင့် ပန်းကလေး တကယ်စိတ် ရှုပ်ရ၏။ မေမေက မေမေ့ဘဝနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးပြောနေ တာ အပြစ်မဆိုသာပေမယ့် အစိမ်းသက်သက်ချည်း အဲဒီယောက်ျား နဲ့ပေါင်းဖို့က ဘယ်လောက်ကသိကအောက်နိုင်လှသလဲ။

မေမေ ဒါတွေကို မသိတာလား။ မသိတာတော့ မဟုတ်။ မသိချင်ဟန်ဆောင်တာပဲဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ယောက် သဘောထားက ဖြူသလား မည်းသလားဆိုတာလဲ မသိဘဲနဲ့။

ချမ်းသာတာပဲကြည့်ပြီး ဇွတ်ဖြစ်နေတဲ့မေမေ။

“ပြီးတော့ သမီးရယ်။ မမဝင့်တို့ကျေးဇူးတွေ မေမေ့တို့ပေါ်

မှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကိုလည်း မေမေတို့ ထောက်ထားရမယ်လေ”

“ဘာလဲမေမေ။ သူတို့က အဲဒီကျေးဇူးတွေနဲ့ အကျပ်ကိုင် နေလို့လား”

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲ သမီးရယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးနား လည်အောင် မေမေ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲကွယ်။ ကျွတ်။ ခက်တယ်”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူပြောရင်း ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်လာသည်။ ပြောရင်အခက် မပြောရင်အခက်နှင့်။ ပြောမထွက်နိုင်တာက ပိုခက် နေသည်။

“မခက်နဲ့ ခင်နှင်း။ ပြောစရာရှိတာ ပြောလိုက်”

ဖေဖေက မန်ယူနဲ့ချယ်ဆီး ဘောလုံးပွဲသွားကြည့်ပြီး ပြန် လာရာမှ စိတ်မရှည်သလို ဝင်ပြော၏။ ပန်းကလေး ဘာမှနားမလည် တော့ပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုတစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း မျက်လုံးလေး လည်နေသည်။

နောက်ဆုံး ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ ဖေဖေ။ သမီးကိုပြောလေ”

“သမီးမေမေသိတယ်။ ကဲ ခင်နှင်း မြန်မြန်ပြောလိုက်ကွာ”

ဖေဖေစိတ်မရှည်သလိုပြောကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားလေ သည်။ မေမေက သက်မလေးတချချနဲ့။

“ဘာများလဲ မေမေရယ်။ ဖေဖေ ဘောလုံးပွဲနဲ့ထားပြန်ပြီလား”

မေမေ သက်မတချချနဲ့ ခေါင်းတွင်တွင်လျက်။ ဟင်းရွက်ပုံ ကိုပဲ စိုက်ကြည့်ရင်း အားမပါစွာပြောသည်။

“သမီး အန်တီထားထားနုပေါ့”

“အန်တီထားနု။ အန်တီထားနု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အန်တီထားထားနုဆိုတာ မေမေကြီးတော်ရဲ့ သမီးပါ။ အန်တီထားနုတို့က တောင်ဒဂုံမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးဖွင့်ထား တာလေ။

လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးလက လာပါတယ်။ လာတုန်းကတော့ သူတို့စီးပွားရေး မကောင်းကြောင်းတွေ ညည်းသွားသေးတယ်။ အခု ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲမသိ။ ပန်းကလေးက စိတ်လောလောနဲ့ မေးသလို မေမေကလည်း မပြောမဖြစ်မို့ ပြောသည်လေ။

“ထားထားတို့က ဒီခြံကို ရောင်းတော့မလို့တဲ့”

“ဟင်”

ပန်းကလေး မျက်လုံးပြူးသွားလေပြီ။ ဒီခြံကို ရောင်းလိုက် ရင် ပန်းကလေးတို့နေစရာမဲ့မဟုတ်လား။ ပန်းကလေး ချက်ချင်း သဘောပေါက်တာမို့ မျက်လုံးပြူးသွားခြင်း။

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ ထားထားတို့စီးပွားရေးမကောင်းတာ ကြာပြီ။ အခြေအနေအရ ဒီခြံကိုရောင်းပြီး သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကို လူ့စည်ကားတဲ့နေရာ ပြောင်းဖွင့်ပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်မယ်ဆို တော့ ငွေလိုတယ်။ ငွေလိုလို့ ရောင်းမှာတဲ့။ မေမေတို့ကိုတော့ ထား

ထားလည်း အားနာပါတယ်တဲ့။ ထားထားတို့မှာလည်း လှည့်စရာ မရှိတော့ ဒီခြံကိုပဲ ရောင်းရတော့မှာလေ”

“အဲဒီတော့ သမီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ မေမေမောင်နှမ တွေရှိတဲ့ မန္တလေးပြန်ပြောင်းကြမှာလား”

“ခက်တာပဲသမီးရယ်။ မန္တလေးမှာ မောင်နှမတွေရှိပေ မယ့် သူတို့လည်း အိုးအိမ်ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငှားပြုနေကြတာ လေ။ မေမေတို့ကို ဘယ်မောင်နှမက ကူညီနိုင်မှာလဲ။ အားလုံးက အဆင်မပြေကြသူချည်းပဲ။ ပြီးတော့ မေမေကိုယ်တိုင်က ဒီနေရာ လေးမှာ နေသားတကျ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့လေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ပန်းကလေးလည်း ဒီခြံလေးကို တွယ်တာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဖေဖေက ဘာပြောလဲ”

“ဘာပြောမလဲ။ သမီးဖေဖေက ဘယ်တုန်းက မိသားစုအရေး ကို ခေါင်းခံဖူးလဲ”

ဒီစကားကိုတော့ ဖေဖေကြားမှာစိုးလို့ မေမေပြောသံ တိုး သွားလေသည်။ မေမေပြောတာလည်း မှန်လှသည်မဟုတ်လား။

“အဲဒါနဲ့ မေမေပဲ မမဝင့်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရတာပေါ့”

“ဟောတော်”

ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်သွားသည်။ မေမေက ပန်းကလေးကိုလည်းမကြည့်။ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောပါ သည်။

“ဟုတ်တယ်။ မေမေတို့မှာ အားကိုးစရာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ။ မမဝင့်ကို ပြောလိုက်တာနဲ့ မမဝင့်က ချက်ချင်းပဲ ထားထားနဲ့တွေ့ တယ်လေ။ ထားထားခေါ်တဲ့ဈေးအတိုင်း မဆစ်ဘဲ ငွေချေပေး လိုက်တာ။ စာချုပ်ကို မေမေနာမည်နဲ့ ထားပေးသေးတယ်”

“ဟူး”

ပန်းကလေး အသက်မရှူချင်တော့ပါ။ ဒီလေဒီမြေဟာ ကိုယ့်လေကိုယ့်မြေမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့အသိနဲ့ မွန်းကြပ်လို့သွား သည်။

“သမီးရယ်။ မမဝင့်တို့နဲ့ ပြန်ဆုံရတာ မေမေသမီးလေး ဘဝ ရတနာပုံဆိုက်သလိုပဲလို့ မှတ်လိုက်ပါ သမီးရယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ဘာရတနာပုံမှ မဆိုက်ဘူး။ တော်ပြီ ဒီမြေမှာ လည်း မနေချင်ဘူး။ ဒီလေလည်း မရှူချင်တော့ဘူး”

ပန်းကလေး ပြောရင်း ကန်စွန်းရွက်စည်းကို ဆောင့်ချပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကဆင်းကာ။ ခြုံပြင်ထွက်ခဲ့လေသည်။ မေမေကတော့ စိတ်ထိခိုက်စွာ ငေးကျန်ခဲ့၏။ ခြုံပြင်မှာပဲ လမ်းလျှောက်ရင်း ပန်း ကလေး ရင်ထဲမှာ ဟစ်ကြွေးမိသည်။

လွတ်လပ်တဲ့လေကိုပဲ ပန်းကလေး ရှူပါရစေလို့။ တကယ်ပါကွယ်။

“ရှင်တို့နော်။ ပန်းကလေးကို နောက်စရာလို့ အောက်မေ့မနေနဲ့”

“အဟင့် အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဖြစ်နေပါရောလား ပန်းကလေးရယ်။ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောဦးလေ”

စိုးချယ်ရီ ချောမော့သယောင်ဆိုလာရင်း ပန်းကလေးအနား ကပ်ထိုင်သည်။ ပန်းကလေး အကပ်မခံ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ဝေးရာထွက်ခဲ့သည်။

စိုးချယ်ရီနဲ့မိဆင့် မလွယ်ပါလားလို့ ပြိုင်တူရွတ်ရင်း ပန်းကလေးကို ငေးနေလိုက်သည်။ ပန်းကလေးစိတ်က အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ နူးနူးညှဲညှဲ ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းရယ်။ ခုတော့ နားချလေတင်းမာလေ။ စနောက်သလို ပြောမိဆိုမိလေ။ သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ် မကြည်လေနှင့်။

သုံးနှစ်အုံးပင်အောက်က ခုံတန်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေကို ကျောပေးထိုင်လျက်။ ရင်ထဲမှာ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားနေရှာသည်။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

အကြောင်းရင်းကို သူငယ်ချင်းတွေ ဘာမှမသိဘဲနဲ့။

ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာတွေရဲ့ နောက်မှာ ပတ်သက်မှုတွေက မရုန်းနိုင်အောင် ပိုကြပ်တည်းလာသည်။ ဒီမြေ၊ ဒီဝိုင်း၊ ဒီခြံဟာ စေတနာအလျောက် ကူညီမှုဆိုပေမယ့် ပန်းကလေးကို ချည်နှောင်တဲ့နှောင်ကြိုးဆိုလည်း မမှား။

အခန်း(၅)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပန်းကလေးရယ်။ မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်း၊ စမ်းစမ်းနဲ့”

စိုးချယ်ရီ ရောက်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ အသံကျယ်ကျယ်မေး၏။ ပန်းကလေးမဖြေ။ လဲ့ဝေနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိကာဖယ်ရှားလိုက်သည်။

“ချယ်ရယ်။ ချယ်ယူသူငယ်ချင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်စို့နေတာလားမှ မသိတာ ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

မိဆင့် စနောက်ချင်ချင် ဝင်ပြောရင်းရယ်လေသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ပန်းကလေး အမြင်မကြည်ချင်တော့ပါ။

ပိုဆိုးသည်က ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စ။

ခြံအတွက်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းဝယ်ကြမယ်ဆိုပြီး မိသားစုသုံး ယောက် မြို့ထဲထွက်သွားကြတာပါ။ တကယ်တမ်းမှာ ပန်းကလေး ထင်သလို ခြံအတွက်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့မဟုတ်။

နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားသလို ပကာသနတွေလွှမ်းနေတဲ့ 'နိဗ္ဗာန်ဦး' လို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတဲ့ သူတို့တိုက်ကြီးဆီရောက်ရတာ။

ခြံဝရောက်ကတည်းက ရိပ်မိသွားတာကြောင့် ပန်းကလေး ချက်ချင်းလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကြောင့် ပန်းကလေး လှည့်ထွက်ခွင့်မသာ။

ဦးထွန်းရနဲ့ဒေါ်ပပဝင့်ကိုယ်တိုင် မေမေတို့ကို ထွက်ကြိုတဲ့ အထဲ ပန်းကလေး တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ ပါခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ရင်ထဲမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေကို စိတ်ဆိုးနေသည်။ ကြိုတင် မပြောဘဲ ပန်းကလေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်လာတာ ဘာသဘော လဲ။

ဧည့်ခန်းကြီးက ငေးကြည့်နေချင်စရာကောင်းသည်။ ဝင် သွားတာနဲ့ အေးမြမြလေး ခံစားရကာ ပန်းရနံ့တစ်မျိုး မွှေးကြိုင် နေသည်။

ကျွန်းကနုတ်ပန်းတွေနဲ့ ဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ဆိုဖာကြီး တွေက အနီရောင်ရဲတောက်ကာ အခင်းကတ္တီပါတွေကအစ ရဲ့ ပတောင်းခတ်နေ၏။

ကတ္တီပါကော်ဇောပေါ် ခြေချနင်းပြီး ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေရ တာ ပန်းကလေး စိတ်မလုံခြုံ။ ပကာသနထဲ အနစ်ခံထားရသလိုလို၊ အရှိန်အဝါတစ်ခုထဲ ထိုးထည့်ခံရသလိုလိုနှင့် မွန်းကြပ်နေပေသည်။

“သမီးပန်းကလေး နေကောင်းရဲ့လား”

ဆိုဖာပေါ်ထိုင်မိသည်နှင့် ဒေါ်ပပဝင့် စိုက်ကြည့်ပြီး မေး သည်။ ပန်းကလေး မျက်နှာမသာတာ ရိပ်မိလို့ထင်ရဲ့။ ပန်းကလေး မျက်နှာ ထားပြင်ပြီး မဖြေရသေးခင် မေမေက ဝင်ပြောသည်။

“ကောင်းပါတယ် မမဝင့်ရဲ့။ သမီးက အံ့ဩနေတာ ဟင့် ဟင့်ဟင့်”

“ကျွတ်”

ပန်းကလေးရင်ထဲတင်းသွား၏။ မေမေကိုလည်း မကြည့် လင်စွာကြည့်၏။ ထိုအခါ ဖေဖေက ပန်းကလေးကို စောင်ကြည့် သည်။ ဖေဖေက ပန်းကလေးစိတ်ကို အံ့ဩမရနိုင်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။

ဦးထွန်းရနဲ့ဒေါ်ပပဝင့်က မေမေပြောတဲ့အတိုင်း ပန်းကလေး အံ့ဩနေတာလို့ ထင်ဟန်တူသည်။ ကျေနပ်အားရပြုံးလျက်။

“မအံ့ဩပါနဲ့သမီးရယ်။ အန်တီတို့က အစကတည်းက သမီး အပေါ် မေတ္တာထားနိုင်ပြီးသား။ ခင်နှင်းတို့သမီးလေးဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပိုပြီး 'မြတ်နိုးလာတယ်။ တန်ဖိုးလည်း ထားပါတယ်သမီးရယ်။ အခုလို အန်တီတို့ဆီခေါ်လည်တာက သမီးကို အန်တီတို့တန်းတူ

တန်ဖိုးထား တယ်ဆိုတာ သိသာစေချင်လို့။ ပြီးတော့ သားနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေး ချင်လို့လေ”

“ဟင်”

ပန်းကလေး မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့ အန်တီဝင့်ကို လှမ်းကြည့် မိသည်။

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ သားနဲ့သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့လေ”

အန်တီဝင့်စကားမဆုံးခင် ပန်းကလေး ချက်ချင်းအကြည့် လွှဲလိုက်သည်။ မေမေက ပန်းကလေးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ သမီးတို့ လူငယ်ချင်းတွေ ဖူးမြင်ဖူးဖို့ လိုတယ်လေ။ ပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားလေးဘာလေး ပြောကြ ပေါ့လို့”

ပန်းကလေး မေမေ့ကို ကြာလာလေ နားမလည်နိုင်လေ ဖြစ်ရသည်။ မေမေက အလိုတူအလိုပါဆိုတာထက် မြန်မြန်ဖြစ် စေချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတို့စောနေမှန်း သိသာနေသည်။

“ကဲ ဝင့်ရေ သားကိုသွားခေါ်ကွာ။ သမီးလေးရောက်နေပြီ လို့”

ဦးထွန်းရက ဒေါ်ပပဝင့်ကိုပြောသည်။ စကားပင်မဆုံး ဒေါ်ပပဝင့် ချက်ချင်းပဲ ထသွားသည်။ အိမ်နေရင်းဖြစ်ပေမယ့် ရယ်ဒီမိတ်အပျော့သားကို ဒီဇိုင်းထွင်ပြီးချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အန်တီဝင့် က ကြော့မော့နေသည်။ ဆံပင်တိုတိုလေးနဲ့မို့ ငယ်ရွယ်နေသလို

ထင်ရပြန်သည်။

မျက်နှာမှာလည်း မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးတင်လျက်၊ နှုတ်ခမ်း ကို ဝတ်ထားတဲ့ဖက်ရှင်အတိုင်း ဗေဒါရောင်ရင့်ရင့် ဆေးဆိုးထား သည်။

ရတနာကိုးသွယ်ကို တစ်တန်းသွားစီခြယ်ထားတဲ့ မရိုး မယဉ် ဒီဇိုင်းလေးနှင့် သူ့နေရာနဲ့သူ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆင်မြန်းထား သေးသည်။ မေမေနဲ့ကွာပါ။ မေမေက ပါတိတ်ဝမ်းဆက် ခပ်လတ် လတ်လေးနှင့်သာ အိန္ဒြေရရ။

ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သင်းထုံမွှေးကြိုင်နေတဲ့ အန်တီဝင့် ကိုယ်သင်းရနံ့က ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ဝေ့ကျန်ခဲ့သည်။

ပန်းကလေး အသက်အောင့်ထားပေမယ့် ထိုမွှေးရနံ့က နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာတာ ခက်သည်။

ဘယ်အခြေအနေကမှ မတူတာ သိသိချည်းနဲ့။ နောက်ပြီး သူ့နဲ့မိတ်ဆက်ခံရမယ့်အဖြစ်။ တွေးမိရုံနဲ့ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထချင် သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။

ပန်းကလေးက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် စိုက်ကြည့် တာ ခံရရင်ပဲ တအားရှက်ကာ နေထိထိုင်မသာ ဖြစ်တတ်သည်။ သူ့ကကြည့်မှာ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ပန်းကလေးကလည်း သူ့ကိုကြည့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ခုတော့ ရှောင်လွဲလို့မရဖြစ်ကာ၊ အခြေအနေအရ တည့်တည့်ချည်း ဆုံရချေပြီ။

“လာ သား”

ဦးထွန်းရ ခေါ်သံနောက်မှာ သူလာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပန်းကလေးသိသွားလျှင် ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွား၏။

ပန်းကလေး ငဲ့စောင်းမကြည့်ပါ။ ခေါင်းကို ငဲ့ထားမိသည်။

“ထိုင်လေ သား”

ပန်းကလေးဘေးက လွတ်နေတဲ့ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ဖို့ အန်တီဝင့်ပြော၏။ အန်တီဝင့်ပြောတဲ့အတိုင်း သူထိုင်ချလျှင်၊ ပန်းကလေး ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“သမီး”

အန်တီဝင့်ခေါ်လျှင် ငဲ့ထားမိတဲ့ ပန်းကလေးခေါင်း ထောင်မတ်လာသည်။

“ဒါ အန်တီဝင့်သား စစ်သခင်လေ။ အားလုံးက စစ်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်ကွယ့်”

ပန်းကလေး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မှိတ်ထားလို့မရတာ။ အန်တီဝင့်စကားဆုံးပြီး အတန်ကြာမှ ပန်းကလေး ငဲ့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

စိမ်းမှောင်သောမျက်ဝန်းနဲ့ ပန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေ

တဲ့ စစ်သခင်။ ပန်းကလေးမျက်လုံး ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ဖြစ်သွားသည် အလား။ သူ့ကို အသက်မရှုဘဲ ကြည့်နေမိ၏။

သူ့မျက်နှာလေးက အလိုမကျခြင်းတွေနဲ့ တင်းလျက်။ မျက်ခုံးနဲ့နှာတံတို့ ထင်ပေါ်သည်။ နှုတ်ခမ်းက ထူသယောင်ယောင်။

မရိတ်ဘဲရှိနေတဲ့ ပါးသိုင်းမွှေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေလည်း ရှိ နေသည်။ ဒါတင်မက နဖူးပေါ်ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေက လူပုံကို ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာရိပ်ကလည်း နှစ်လိုမက်မောခြင်းနဲ့ မဟုတ်။

ပန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နတဲ့ပုံက တစ်ရှူးထိုး။

“သားစစ် သားရဲ့ အစောနဲ့တူတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဘုရားရေ”

အန်တီဝင့်က ခရေစောနဲ့တူကြောင်း ပန်းကလေးကိုခေါ်ပြီး သူ့ကို လက်တွေ့ပြတာမျိုးလား။

သူက နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာမဲ့ပြီး ပန်းကလေးဆီက ဦးစွာအကြည့်လွှဲသည်။

“သားရဲ့အစောထက် ပန်းကလေးလှတယ်လို့ ဒယ်ဒီပြောတာ ယုံတယ်မဟုတ်လား သားစစ်”

ဦးထွန်းရ ရွှင်ရွှင်လေးပြောလေသည်။ ထိုအခါ သူဘယ်သူတို့မှမကြည့်။ ဧည့်ခန်းထောင့်ခုံပေါ်မှာ အလှဆင်ထားတဲ့ ကျားရုပ်ကြီးကို စိုက်ကြည့်၏။

မာန်ဖီနေတဲ့ ကျားရုပ်ကြီးကို ကြည့်နေရာမှ သူ ခေါင်းတစ်
ချက်ဆတ်ပြီး ပြောသည်။

“ဒယ်ဒီပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

သူ့အသံက မာကျစ်ကာ ပြတ်တောင်းတောင်းနှင့်။ ဒါပေမဲ့
နောက်မှာ စကားဖြတ်ထားလျှင် မေမေတို့ပါ သူ့ကိုမမှိတ်မသုန်
ကြည့်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ သားရယ်”

အန်တီဝင့် လေသံပျော့လေးနဲ့မေးတော့

“အစောနေရာမှာ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုး
ရက်ဘူး”

“ဟဲ့ သား”

“စစ်”

သူ့စကားနောက်မှာ လူကြီးတွေမျက်နှာပျက်သွားကာ။
ဟန့်ထားကြသည်။ ပန်းကလေးရင်ထဲမှ မာနကလေး ထောင်ကြွ
လာသည်။

“ပန်းကလေးကလည်း အစားထိုးခံမိန်းမ အဖြစ်မခံနိုင်
ဘူး”

ပန်းကလေး ဒါပဲပြောပြီး ထထွက်ခဲ့၏။ ထထွက်ခဲ့တဲ့ ပန်း
ကလေးအပြုအမူ ရိုင်းချင်လည်း ရိုင်းတယ်လို့ပဲ သဘောထားပစေ
တော့။

“သမီး ပန်းကလေး”

မေမေ ချက်ချင်းထလိုက်လာသည်။ မေမေဆွဲထားတာကို
ပန်းကလေးမမူ။ ခမ်းခမ်းနားနား အစော်ကားခံလိုက်ရတဲ့အဖြစ်။
ပန်း ကလေးရင်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ အဆိပ်တက်သလို ခံစားနေရသည်။

“ပန်းကလေး”

မိဆင့်နဲ့စိုးချယ်ရီ အနားရောက်လာကာ။ စာနာသံလေးနဲ့
ခေါ်သည်။

“မခေါ်နဲ့ သွားကြ”

“သူငယ်ချင်းကလဲ ဒေါသနဲ့ခံပြင်းတာတွေလျော့ ပြီး တော့
မာနလေးလည်း လျော့ပါဦးကွယ်”

“မိဆင့်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ပန်းကလေးကသာ မာနလေးထောင်ကြွ
နေချင်တာ။ စစ်သခင်က အန်တီဝင့်သဘောအတိုင်း ခေါင်းညိတ်
သတဲ့”

“သွားစမ်းပါ။ သူ့ဘာသူ့ညိတ်ချင်လို့ညိတ်တာ။ ပန်းကလေး
ကို လိုချင်စိတ်၊ တန်ဖိုးထားချင်စိတ်နဲ့မဟုတ်ဘူး။ ပန်းကလေးသိတယ်။
ပြီးတော့ မေမေနဲ့ဖေဖေက အတင်းကာရော ပေးစားနေတာလေ။
မသိရင်ခက်မယ်။ သမီးလင်ယူမှ အခြေအနေမပျက် နေနိုင်ထိုင်နိုင်
မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးနဲ့။ ပန်းကလေး ဖေဖေ မေမေတို့စိတ်ကို
နားမလည်တော့ဘူး။ အိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။

ရှင်တို့လည်း အတူတူပဲ။ သွားကြတော့”

ပန်းကလေး ဘယ်သူနဲ့မှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့ပါ။
သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အားမနာ၊ ဒက်ခနဲပြောကာ နှင်မိလေ
သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က နားလည်မှု ရှိကြပါသည်။
ခုချိန်မှာ ပန်းကလေးစိတ်အတိုင်း နေပါစေတော့လို့။

အခန်း(၆)

“ဟင်”

ခြံထဲမှာရော အိမ်ထဲမှာ သမီးကိုရှာမတွေ့တော့ ဒေါ်ခင်
နှင်းဖြူ ခေါင်းကြီးသွားသည်။ သမီး ဘယ်သွားတာလဲ။ ဘယ်သွား
သွား ဘယ်လာလာ ပြောဆိုသွားလေ့ရှိတဲ့သမီး။

စစ်သခင်နဲ့ကိစ္စ စီစဉ်ကတည်းက မအေကို အမြင်မကြည်
ဖြစ်ကာ။ စကားပြောနည်းသွားသည်သာမက၊ သူငယ်ချင်းတွေ လာ
တော့လည်း နှင်ထုတ်၏။

အုန်းပင်အောက်မှာ အကြာကြီးထိုင်နေတဲ့ သမီးကို
စိုက်ခင်းထဲအလုပ်လုပ်နရင်း ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ သတိထားကြည့်နေခဲ့
သည် မဟုတ်လား။

သံပုရာပျိုးပင်လေးတွေကို နေရာချစိုက်နေတဲ့ ခဏလေးမှာ သမီးကိုအကြည့်ပြတ်သွား၏။ သံပုရာပင် တစ်ပင်ပဲ စိုက်ပြီးသေးတယ်။ လှမ်းကြည့်တော့ သမီးကို မမြင်တော့ပါ။ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ လက်ဆေးပြီး အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်သည်။

အိမ်ထဲမှာလည်း မရှိ။ ခြံထဲမှာလည်း မမြင်။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ စိတ်မပူဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ခေါင်းပေါင်းအဝတ်ကိုဖြုတ်၍ မျက်နှာပေါ်က ချွေးစတွေသုတ်ရင်း ခြံပြင်ဘက်ထွက်ကြည့်သည်။

မိဘစီစဉ်တာကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီထွက်သွားသလား။ ခြံပြင်လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း မမြင်။ ဒါနဲ့ လမ်းထိပ်ဈေးဆိုင်တန်းဘက် တစ်ဆက်တည်း ထွက်ကြည့်၏။

ဟော ပီစီအို ဖုန်းဆိုင်လေးများ။

ဘယ်သူ့ကို ဖုန်းဆက်နေတာလဲ။ ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ အစစအရာရာ ကြိုသိနေဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ ဖုန်းဆိုင်လေးဆီ သွက်သွက်ကလေး လျှောက်ခဲ့သည်။

“အရမ်းအရေးကြီးလို့ ကောင်းရယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သမီးဖုန်းပြောနေတဲ့ အထဲ ကောင်းနာမည်ပါနေသည်။

ကောင်းဆိုတာ သမီးနဲ့ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း။ ဒစ်

လျှစ်တယ်ပန်းချီဆွဲဆရာလေး ကောင်းမွန်။ မိဆင့်တို့နဲ့ တမဖွဲ့တည်းပါ။ ဒီကောင်လေးက မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိပေမယ့် သမီးအပေါ်တွယ်တာစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်နေမှန်း ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ရိပ်စားမိသည်။

အစက ဘာမှဝင်မပြောပေမယ့် ခုတော့ ပြောရတော့မယ်။ ဒီလိုအခြေအနေရောက်ကာမှ မိဘတွေစီစဉ်ထားတာ အပျက်ခံဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“သမီး”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ဖုန်းစကားပြောနေတဲ့ သမီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မေမေခေါ်သံကြားတော့ ပန်းကလေးလန့်ဖျပ်သွား၏။

“အေး မြန်မြန်လာနော် ဒါပဲ”

ဆိုပြီး ဖုန်းခွက် ကမန်းကတန်းချလေသည်။ ဖုန်းဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို ဖုန်းဖိုးပါကမ်းပေးရင်း

“ဘာလဲ မေမေ” လို့

မလုံမလဲ လှမ်းမေးသည်။ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ပြီး

“လာခဲ့စမ်း”

သမီးလက်ကို ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူဆွဲပြီး အိမ်ဘက်ခြေဦးပြန်လှည့်သည်။ သမီးဖြစ်သူက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ပါလာသည်။

အိမ်ဝိုင်းထဲရောက်သည်နှင့် သမီးလက်ကိုလွှတ်ချပြီး ဒေါ်

ခင်နှင်းဖြူမေး၏။

“သမီး ကောင်းမွန်ကို ဘာကိစ္စ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

“သတိရလို့ဆက်တာ”

“ဘာရယ်”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်လျက် လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်မိသည်။ ပန်းကလေး ဝမ်းနည်းနေပေမယ့် ခံပြင်းစိတ်က လေး ထိုးထွက်နေတာမို့

“ကောင်းမွန်နဲ့က မိဆင့်တို့လိုပဲ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မေမေ သိသားပဲ”

“သိတာသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေမကြိုက်ဘူး။ အခုအချိန် မှာ ကောင်းမွန်နဲ့ပိုပြီးမဆက်သွယ်သင့်ဘူး။ သမီးကို မေမေ ရှင်း ရှင်းပဲပြောမယ်။ တင်ရာစိုင်းဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့သမီး။ မေမေလို လင်ကုန်ရှုံးပြီး တစ်သက်လုံးဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်။ နားလည်လား”

ပန်းကလေး မေမေစကားကို နားထဲအဝင်မခံ။

ဘာမှလဲ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ် တစ်ရှူးထိုးတက် ၏။ မေမေစကားကို ဆန့်ကျင်လိုတဲ့စိတ်ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲတန်းဝင် ကာ တံခါးကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လျက်။

ခုတင်ပေါ် ဇောက်ခနဲ ထိုင်ချသည်။

အဟင့်။

ပကာသနနဲ့ ပိတ်လျှော်ပြီး တခမ်းတနားငြင်းပစ်တဲ့ ယောက်ျား

တစ်ယောက်နဲ့ ဘဝချင်းပေါင်းတာထက်စာရင်။ ပန်းကလေးကို တန်ဖိုး ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းတာကမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။

ကောင်းမွန်က ပန်းကလေးကို မြတ်နိုးသည်။

‘ချစ်တယ်’လို့လဲ

ရင်ဖွင့်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ပန်းကလေးကတောင် တအံ့တဩ

ဖြစ်ပြီး အချစ်အကြောင်း မေးဖြစ်သေးသည်။

“ချစ်တယ် ဟုတ်လား။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုခံစား

ချက်မျိုးလဲ ကောင်းရယ်”

ပန်းကလေးကို ကောင်းမွန် ပြုံးပြုံးလေးစိုက်ကြည့်ပြီး

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ညွတ်ပျောင်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုးပေါ့ ပန်းရယ်”

“ဟင် ညွတ်ပျောင်းတဲ့ခံစားချက်”

“ဟုတ်တယ်ပန်းရဲ့။ ချစ်တဲ့စိတ်ဝင်လာတော့ နှလုံးသားက

ညွတ်ပျောင်းလာတယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုတွေ ပျော်ဝင်ပြီး ကြင်နာ

ယုယချင်တဲ့ အာရုံသစ်ခံစားမှုတွေ နိုးထလာတာမျိုး။ အဲ ခံစားမှု

တွေ နိုးထလာတော့ ကောင်းတစ်ကိုယ်တည်း မြဲပြီး မခံစားချင်တော့

ဘူး။ နှစ်ယောက်အတူတူ မျှဝေခံစားချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ပန်းကို

ရင်ဖွင့်လိုက်တာ”

“ပန်းကိုရင်ဖွင့်တော့ ပန်းက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကောင်းကို ပြန်ချစ်လိုက်လေ”

“အို . . သွား”

ပန်းကလေး ရှက်ရှက်နဲ့ ကောင်းလက်မောင်းကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ကောင်းမွန်က ကြည်နူးစွာ ရယ်မောလေသည်။

“ပန်းက ချစ်တယ်လို့ပြောရင် ပြီးပြီလေ”

“ဟွန်း။ ပန်းက ကောင်းလို ညွတ်ပျောင်းတဲ့ခံစားချက်တွေ ဘာတွေလဲမသိဘူး။ ဘာအာရုံသစ်မှလည်း နိုးထမလာသေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ချစ်တယ်လို့ မပြောနိုင်သေးဘူး”

“ရပါတယ်။ အခုမပြောလည်း ခံစားရတဲ့အချိန်ပြောလေ။

ကောင်းက ပန်းပြောမယ့်အချိန်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်မှာပါ”

“စောင့်ပေါ့”

“စောင့်မှာပေါ့။ လောလောဆယ် ပန်းစဉ်းစား။ ကောင်းပုဂံမှာ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်စရာရှိတယ်။ ဟိုမှာ ကြာချင်ကြာမယ်။ ကောင်း ပုဂံကပြန်လာရင် ပန်းအဖြေပေးပေါ့”

“အမယ် ဒီလိုတော့ အချိန်မကန့်သတ်ပါနဲ့။ ပန်းက လော

လောဆယ် အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားရမယ်လေ”

“အလုပ်လုပ်မယ့်ကိစ္စလည်း စဉ်းစား။ ကောင်းကိုချစ်မယ့်

ကိစ္စလည်း ခံစားကြည့်ပေါ့။ ခံစားလို့ရရင် ကောင်းကို ဖုန်းဆက်လေ”

ကောင်းပြောစဉ်က ပန်းကလေး ခေါင်းမညိတ်သလို

ခေါင်းလည်းမခါခဲ့။ သဘောက လက်မခံသေးပေမယ့် ကောင်းရဲ့

အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့သည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ကောင်းအချစ်ကို တုန်ပြန်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးလို့ ပန်းကလေးယူဆတယ်လေ။

ပန်းကလေးနုလုံးသားထဲမှာ ကောင်းအတွက် အချစ်ခံစားချက်တွေ မပေါက်ပွားသေးပေမယ့် ကောင်းနဲ့လက်တွဲဖို့ ပန်းကလေး ယတိဖြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပန်းကလေးဆုံးဖြတ်ထူးတာကို ဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူး။

“မေမေ ဘာချည်းပဲပြောပြော။

အဲဒါကြောင့် ကောင်းအမြန်လာခဲ့ဖို့ ဖုန်းသွားဆက်တာပေါ့။

ကောင်းကလည်း စိတ်ချလာခဲ့မယ် ပြောသည်လေ။

အဲဒီကိစ္စ ပန်းကလေးမှားတယ်ဆိုလည်း တစ်ဘဝလုံး အမှားခံလိုက်တော့မယ်။

ပြာပုံတိုးတဲ့ခွေးမလေးလို့ အပြစ်တင်ချင်ရင် တင်ပါတော့ကွယ်။

လား။ ဘယ်နှယ် မိဘက ရွှေဘုံပေါ်ထိုးတင်ပေးတာကို သမီးက အဝီစိထဲ လောက်ထိုးဆင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာမဟုတ်လား။ အဲဒီ အတွက် ဖေဖေတို့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ သမီး ဘာတွေ လုပ်နေတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ အားလုံး သိတယ်။ ဒါကြောင့် အားချင်းစီစဉ်တာ။ သမီး ဘာမှစောဒက မတက်နဲ့”

“ဖေဖေ”

ပန်းကလေး နာနာကျင်ကျင်ခေါ်လိုက်တော့ ဖေဖေလက် ကာဟန့်တား၏။

“ဘာမှမပြောနဲ့ လာ သွားမယ်”

ဖေဖေ ဒါပဲပြောပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ မေမေ က ပန်းကလေးအနားရောက်ကာ ဖေဖေအမိန့်အတိုင်း လက်ဆွဲ ခေါ်၏။

“လာပါသမီးရယ်”

“ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

ပန်းကလေး ယူကြိုးမရ ငိုကြွေးရင်း ခေါင်းတွင်တွင်ရမ်း ၏။

ဟင့်အင်း။ ဘယ်မှမသွားဘူး။

ပန်းကလေး ဘယ်လိုငြင်းငြင်း မေမေနဲ့ဖေဖေကတူတူ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း မေမေတို့ဘက်တော်သားပီပီ ဆွဲ

အခန်း(၇)

“ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

ပန်းကလေး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည်။ ရွှေရောင် ဖောင်းကြွစာလုံးနဲ့ ဖိတ်စာကိုလည်း ဆုပ်ချေပြီးလွင့်ပစ်၏။

“သမီး”

နံရံမှာထိမှန်ကာ ပြန်ကျလာတဲ့ ဖိတ်စာနဲ့အတူ ဖေဖေအသံ ဟိန်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ပန်းကလေး လက်မခံဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေဖေဖေ။

ဟင့် ဖေဖေတို့လုပ်ချင်ရာကို ဇွတ်လုပ်တာ။ ပန်းကလေး ဘယ်လိုခံ စားရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပေးပါဦး ဖေဖေရယ်”

“စဉ်းစားပေးပါဦးဆိုတာ သမီးဘက်က စဉ်းစားရမှာ သိရဲ့

ခေါ်၏။

ကောင်းမွန်ကလည်း ပြန်မရောက်သေး။
ပန်းကလေး ဆုံးဖြတ်ချက်က မေမေတို့ အလောတကြီး
စီစဉ်တဲ့နောက်မှာ သတို့သမီးဖြစ်ရတော့သည်။
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတစ်လျှောက် ပန်းကလေးခမျာ ကြေကွဲ
မျက်ရည်တို့စို့လျက်။

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်းမရှိသလို။ ခံစားချက်အကြောင်း
လည်း မဆွေးနွေးဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲထားရတဲ့
အဖြစ်ဟာ ပန်းကလေးနှလုံးသားကို ကွဲအက်သလို ခံစားရသည်။

အကယ်၍ ကောင်းနဲ့သာဆိုရင် ပန်းကလေး ဒီလောက်ထိ
ရင်ကွဲနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ ပန်းကလေးစိတ်
နှလုံး ကို ဆွဲဆောင်နေတဲ့ နူးညံ့သော ကြင်နာမှုတွေရှိတယ်လေ။
သူ့မျက်လုံးလို အစိမ်းချည်းမဟုတ်ဘူး။

မေမေတို့မက်တဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုဟာ
ပန်းကလေးအတွက် ဝေဒနာပွဲပါပဲ။

ပန်းကလေးဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့ဖြစ်စဉ်။ ခုတော့
သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပန်းကလေးရောက်နေရပြီလေ။

ပန်းကလေးနဲ့သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညက၊ ဘယ်ဆီဦးတည်နေ
တာလဲ။

သေချာတာက မိဆင့်နဲ့ချယ်ပြောတဲ့ မင်္ဂလာဦးအရသာနဲ့

လုံးဝ လုံးဝ ဆန့်ကျင်နေမယ်ဆိုတာ ပန်းကလေးသိသည်။
ပန်းကလေးဟာ ပျားရည်ဆမ်းအရသာ မခံစားချင်။
အက်ဆစ်ဆမ်းမယ့် ဖီလင်တွေနဲ့လည်း ပန်းကလေးရဲ့အပျိုစင်ဘဝ
လေးကို အဆိုးရှုံးမခံချင်။
ပန်းကလေး ခုလိုပဲ တစ်ကိုယ်တည်းနေပါစေကွယ်။

“ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

ပန်းကလေး ငိုနေရာမှာ အသံထွက်ကလေး ရှိုက်မိသွား၏။ အသံထွက်သွားသည်မို့ ပန်းကလေး ကမန်းကတန်း ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ပိတ်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ရှိုက်သံကြားရာဆီ သူ့မျက်လုံးလေးလည်လာသည်။ ကိုယ်ကလည်း ဒယ်မ်းဒယ်င်နဲ့ ခုတင်ခြေရင်းနားရောက်လာကာ ဘီရိုကိုအားပြု၍ ကိုယ်နေဟန်ထိန်း၏။

ဘီရိုနဲ့ကွယ်ပြီး နံရံမှာ နစ်ဝင်မတတ်ကျောက်လျက် တရွံ့ရွံ့ငိုနေတဲ့ ပန်းကလေးကို သူ့ငုံကြည့်လာသည်။

စိန်ပွင့်ချယ်သရဖူလေးဆောင်းထားတဲ့ ပန်းကလေးဟာသူ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ တကယ်ပဲ အစောဖြစ်နေတာလား။ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ရင်ခုန်စိတ်နဲ့ ရွှန်းဝင့်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေလည်း ချိုမြိန်စွာလှုပ်ခတ်လျက်။

“အစောရယ်”

ဗလုံးဗထွေးခေါ်ရင်း ပန်းကလေးပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လေသည်။ ပန်းကလေး လန့်ဖျပ်လျက်

“ဖယ်နော် စစ်သခင်”

ပန်းကလေး ငိုသံချည်းနဲ့ ပြော၏။ လက်ကလည်း ပခုံးထက်က စစ်သခင်လက်တွေကို ဖြုတ်ချလေသည်။ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်ဟာ အစောနဲ့မင်္ဂလာဆောင်စဉ်ကအချိန်ဆီ နောက်ပြန်လည်

အခန်း(၈)

“အစော”

တမ်းတခေါ်သံနောက်မှာ သူ့မျက်လုံးက အစောကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှာဖွေနေသည်။ သူ့ အစောကိုရှာဖွေနေလေပန်းကလေး ငိုချင်လာလေ။

မွေ့ရာပေါ်မှာလည်းမရှိ။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာလည်းမမြင်။

“အစော မောင့်ကို စိတ်ကောက်နေတာလား။ အော့ မောင့်ကို သက်နှောင်တို့ပေါ့ကွာ။ တအားပဲတိုက်ကြတာ။ အော့။ မောင်ကလည်း ဒီကောင်တွေတိုက်သလောက် သောက်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ။ အော့ ဟေ့ အစောမှာထားပေမယ့် မောင် များများသောက်မိသွားတယ်။ ဒီညတော့ မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်နော်။ အစောလေး”

နေပြီ ထင်ရလောက်အောင် တတွတ်တွတ်ပြော၏။

“အစော အစော မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကောက်ချင်ရတာလဲ။ အခု မောင် မောင် နောက်ဆို မသောက်ပါဘူးကွာ။ မောင် ကတိပေးတယ်အစောရယ်”

“မပေးနဲ့ ဘာကတိမှမပေးနဲ့။ ရှင်မနှောင့်ယှက်နဲ့ သွားပါတော့”

“အစောရယ်။ မောင့်ကို နားလည်ပေးပါကွာ။ ဒီတစ်ကြိမ်တည်းပါ”

“ဟင့်အင်း။ ဖယ်။ လွတ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ပန်းကလေးကို သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်၏။ အရက်နံ့ရေမွှေးနံ့တွေ ရောထွေးနေတဲ့ သူ့ရင်ခွင်ကို ပန်းကလေးတွန်းပစ်လိုက်သည်။ အရှိုန်ကများတာမို့ သူ့ကိုယ်နောက်ပြန်ယိုင့်ကျကာ။

စစ်သခင် ဘီရိုကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပေမယ့် မူးနေတဲ့အရှိုန်များနေတာမို့ မမိ။

အရှိုန်လွန်ကာ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွား၏။

ပန်းကလေး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနဲ့ အုပ်ထားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလဲ သောသောရှိုက်ငိုလျက်။

အတန်ကြာသည်အထိ သူ့ဆီက ဘာသံမှထွက်မလာ။ ကျတဲ့အရှိုန်နဲ့ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ ပန်းကလေး အသည်း

မာမာပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကျွတ်”

နာကျင်စုတ်သပ်သံတိုးတိုးနောက်မှာ ပန်းကလေး မျက်နှာပေါ်က လက်ကိုဖယ်၏။ မျက်လုံးပါဖွင့်ကြည့်မိလျှင် ပန်းကလေးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

သူ့ဘက်ဘက်ချိုစောင်းမှ သွေးတွေဖြာစီးလျက်။ မှန်တင်ခုံအစွန်းနဲ့ ဆောင့်မိသွားတာထင်တယ်။ သူ့လက်မောင်းနဲ့ သွေးတွေကို ပွတ်သုတ်ရင်း ကိုယ်ကို မနိုင်တနိုင် ထူထဲဖို့ကြိုးစားနေတာကို ပန်းကလေးမကြည့်ရက်။

မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။

“အစော”

ထိခိုက်ကြေကွဲဟန်နဲ့ သူ့ခေါ်နေသံဟာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အကယ်၍ သူ့သာ အလွန်အကျွံသောက်မထားရင် ပန်းကလေးဟာ အစောမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ခွဲခြားသိနိုင်မယ်။

ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းနေသည်။

“အစောရယ်။ မောင့်ကို ဒီတစ်ကြိမ်လေးတောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ အဲလိုလား။”

ပန်းကလေး ဘာမှမပြောတော့။ အသံမထွက်အောင်ရှိုက်

ရင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းလေး စေ့ထားမိသည်။

သူ ကုန်းရုန်းထပြီး ပန်းကလေးနဲ့အလှမ်းဝေးရာအိပ်ရာ ခေါင်းရင်းဘက် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းသယ်ဆောင်သွား၏။

“အစော။ အစောမှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ မောင်သိ တယ်။ အနံ့ပြင်းပြင်းတွေ့ရုံမိရင် အစောအသက်ရှူမဝဖြစ်ပြီး မွန်း ကြပ်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားရတယ်ဆိုတာလည်း မောင်နားလည်တယ်။ ခွင့် ခွင့်လွတ်နေော်။ အစော။ အစောကို မငဲ့ညှာတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ မောင် သောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ။”

စကားလုံးတွေ မသဲကွဲ၊ သဲကွဲပြောရင်း အိပ်ရာပေါ်လှဲချ သော်လည်း၊ မထိန်းနိုင်ဘဲ ကျသွားတဲ့သူ့ကိုယ်က စပရင်မွေ့ယာ ကိုပါ အိအိညွတ်ညွတ်ဖြစ်သွားလေသည်။

နောက်ပြီး ဘာတွေပြောလို့ပြောနေမှန်းမသိ။ ပန်းကလေး မသိပါ။ လုံးထွေးနေတဲ့ စကားသံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းလေးတွဲတွဲ နဲ့ ပြတ်တောင်းသွားလေသည်။

ဖြူဆွတ်နေတဲ့ သူ့တို့ကိုယ်ပေါ်က မင်္ဂလာဝတ်စုံက သွေး တွေ့စွန်းကာ အကျည်းတန်လိုက်။ ထို့အတူ ပန်းကလေးဝတ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာဝတ်စုံဖြူဖြူလေးကရော ဘာထူးလို့လဲ။

မျက်ရည်တွေ စွန်းနေပြီရှင့်။

အခန်း(၉)

“သမီး”

“အမေ”

ပန်းကလေး လန့်ဖျပ်သွားပါသည်။

“သမီးက အိပ်ရာထတယ်စောပါလား။ ဘာလဲ သမီးဖေ ဖေမေမေနဲ့ သမီးနေခဲ့တဲ့ခြံကို လွမ်းလို့လားကွယ်။ ခြံထဲဆင်းထိုင် နေတာ”

သမီးတစ်ယောက်လိုချစ်ခင်သော အန်တီဝင့် ရှည်လျား စွာ ပြောလျှင် ပန်းကလေး ကိုယ်ရှိန်ထိန်းကာ။ မလုံမလဲနှင့် ယောင် ချာချာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ အန်တီဝင့်ပြောသလို မဟုတ်ပါ။

ပန်းကလေး ညကတည်းက ဘီရိုထောင့်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း မိုးလင်းခဲ့တာလေ။ လင်းခါနီးမှ ပန်းကလေး အခန်းထဲက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့တာ။

လွဲပုခက်ပေါ် လာထိုင်နေခြင်း။ ထိုင်နေရာမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သလိုလို ဖြစ်နေချိန်။

အန်တီဝင့် ပခုံးလာပုတ်ပြီးခေါ်လျှင် ပန်းကလေး မလန့်ဖျပ်ဘဲ မနေနိုင်။ အဖြစ်မှန်သိနေရင် အန်တီဝင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ခုလိုမျိုး ပန်းကလေးအပေါ် ကြည်ဖြူမြတ်နိုးနေမတဲ့လားကွယ်။

သားဆန္ဒကို ငြင်းရကောင်းလားဆိုပြီး ငြူစူနေမလား။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မကြည်မလင်ရှုကြည့်နေမလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာပဲ။

အန်တီဝင့်စကားနောက်မှာ ပန်းကလေး ယောင်ချာချာ ခေါင်းညိတ်မိသည်က အခြေအနေကောင်းသွားဟန်တူသည်။ မလုံမလဲ ထရပ်နေသေးတဲ့ ပန်းကလေးကို လွဲပုခက်မှာ ပြန်ထိုင်စေသည်။ အန်တီဝင့်လည်း ပန်းကလေးနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပန်းကလေးလက်ဖဝါးကို ကြင်နာစွာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး။

“သားကော”

သူ့ကိုမေးတဲ့အခါ ပန်းကလေးမျက်နှာပျက်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“အဟင့်”

ပန်းကလေး ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဖြစ်ကာ အန်တီဝင့်ကားလည်သလိုလိုနှင့်ပြုံး၍

“အိပ်နေသေးတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်။ အိပ်နေသေးတယ်”

ပန်းကလေး သံယောင်လိုက်ပြောလိုက်ရသည်။ ပန်းကလေး ထွက်ခဲ့စဉ်က သူ့ဓမ္မယာပေါ်မှာ ခွေခွေလေးငြိမ်လျက်။ အိပ်ပျော်နေလား၊ မပျော်နေလား။ ပန်းကလေး အကဲခတ်ကြည့်ဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။

“သားက အအိပ်မက်တယ်သမီးရဲ့ ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

အန်တီဝင့် သူ့အကြောင်း သဘောကျစွာပြော၏။ ပန်းကလေးက အိန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းနေရတာ စိတ်ပင်ပန်းလှသည်။ အန်တီဝင့် လက်ချောင်းလေးက ပန်းကလေးဆံပင်တွေကို သလိုက်၊ ပန်းကလေးမျက်နှာလေး ဆွဲယူကြည့်လိုက်နှင့် တယုတယ ဖြစ်နေရှာသည်။

“သား အအိပ်မက်တတ်တဲ့အတွက် သမီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာလားကွယ်”

“အိုး မဖြစ်ပါဘူး အန်တီဝင့်ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ဟင့်”

ပန်းကလေး မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ မော့ကြည့်၏။ အန်တီဝင့်

က ပန်းကလေးကို ကြည်နူးစွာကြည့်၍

“သမီး အံ့ဩနေတာလား”

“အင်း”

“မအံ့ဩပါနဲ့ကွယ်။ အန်တီဝင့်က သမီးကို သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချွေးမဆိုတာထက် သမီးလေးလို ချစ်တာပါ”

ပန်းကလေး မသိမသာ သက်မချမိလေသည်။ သမီးလို ချစ်သတဲ့။ ဘယ်လိုချစ်ချစ် ပန်းကလေးက၊ ချွေးမဟာချွေးမပါပဲ။ သမီးအဆင့်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရောက်နိုင်ဘူးလေ။

“အန်တီဝင့်မှာ ဒီသားတစ်ယောက်ရှိတာ သမီးရဲ့။ အန်တီဝင့်တို့က စီးပွားဥစ္စာ၊ စည်းစိမ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပေမယ့် မိသားစုအသိုင်းအဝန်းက ငယ်တယ်။ သမီးနားလည်အောင်ပြောရရင် မိသားစုဦးရေသိပ်နည်းတယ်ပေါ့ကွယ်။ တကယ်တော့ အန်တီတို့သားသမီးမက်တယ်လေ။ အန်တီဆို ခြောက်ယောက်တိတိမွေးတာ။ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ အဖတ်တင်တာ သမီးရယ်။ အန်တီတို့ကိုယ်တိုင်က မိသားစုများများနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းကြီး လိုချင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာကမပေးတော့ ဒီသားကိုပဲ ဖူးဖူးမှုတ်ချစ်နေရတာ သမီးရဲ့ ဟင့်ဟင့်ဟင့်။”

အန်တီဝင့် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ။ ပန်းကလေးနားမလည်။ အန်တီဝင့်ကို ပန်းကလေး ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိသည်။ အန်တီဝင့်က ပန်းကလေးပခုံးစွန်းကို ပုတ်လိုက်၊ ဆံပင်လေးကို

သပေးလိုက်နှင့်။

ပန်းကလေးနားလည်အောင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆက်ပြောနေဆဲ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားတစ်ယောက် အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့တဲ့အတွက် အန်တီတို့မျိုးဆက်လေး ရှင်သန်နေတာပေါ့ကွယ်။ ရှေ့ဆက်မျိုးလည်း သားရဲ့မျိုးဆက်တွေကို အန်တီဝင့်တို့ မျှော်လင့်လိုရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား သမီးရယ်။”

“ဟင်”

ပန်းကလေး ပိုလို့ပင် အံ့ဩသွားကာ။ အန်တီဝင့်ဆီက အကြည့်ကို မလုံမလဲ လွဲမိသွားသလို ရင်ထဲမှာလဲ တစ်မျိုးခံစားရသည်။

“အန်တီဝင့် အသနားခံချင်တာက သားရဲ့မျိုးဆက်လေးတွေကို သမီးလေး အဟန့်အတားမပြုပါနဲ့နော်”

ပန်းကလေး မျက်လွှာစင်းကျသွား၏။ ရင်ထဲမှာလည်း စင်းခနဲဖြစ်လေသည်။ ပန်းကလေးကို ချွေးအစားထိုးရုံမက ကလေးတွေ မနေမနား မွေးခိုင်းပြီး သူတို့မိသားစုရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်စည်းပေးရမယ့် မိန်းမဖြစ်အောင် သွပ်သွင်းနေကြတာက အံ့ဩဖို့ကောင်းသလို ခံပြင်းဖို့လည်း ကောင်းသည်။

ပန်းကလေးစိတ်နဲ့ ပန်းကလေးခန္ဓာကိုယ်ကို နှိပ်စက်ဖို့ မျိုးစားနေတာတွေလေ။ ပန်းကလေး နာခံရမတဲ့လား။

“နော်။ သမီးလေး။ ယောက္ခမက ဒီလိုတွေပြောတယ်။ ပြီး တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွယ်”

ပန်းကလေး ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တမျိုးမက နှစ်မျိုးသုံးမျိုး ထင်လို့ရတယ်ရှင်လို့ ပြန်ပြောလျက်။

“ကဲ သမီးလေး ဘာတွေလိုသေးလဲ”

“ဘာမှမလိုပါဘူး”

“လိုရင်ပြော။ ဘာမှအားနာစရာမရှိဘူး။ အောက်ထပ်ပေါ်ဒေါ်စုနဲ့ ဒရိုင်ဘာလင်မယားရှိတယ်။ လိုတာခိုင်း ကြားလား”

ပန်းကလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ခေါင်းလည်းမညိတ် ခေါ်လည်းမခါပါ။

“ကဲ ဒါဆို အန်တီဝင့်ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်”

ဒီတစ်ခါတော့ မကောင်းတတ်လို့ ပန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ဒေါ်ပပဝင့်က ပန်းကလေးကို ချစ်စနိုးအမူအယုတ်လေးနဲ့ ပခုံးလေးပွေဖက်ကာ ထိုင်ရာမှထသည်။ ပန်းကလေးလည်း အလိုက်သင့်လေး ထရ၏။

“ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော် သမီး”

“ဟုတ်”

“သားကိုလည်း ဂရုစိုက်ပေးပါ သမီးရယ်နော်”

ကားပေါ်တက်ခါနီး သူ့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ အလေးအနက်

သွားတဲ့ ယောက္ခမတော်။ ပန်းကလေး ခေါင်းမညိတ်ချင်ညိတ်ချင် ညိတ်လိုက်ရသည်။

ထမင်းချက်ဒေါ်စုနဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး အကြီး၊ ဒရိုင်ဘာကိုခိုင်တို့ကိုလည်း ပန်းကလေးနဲ့သူ့ကို အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ဖို့ အသေအချာမှာပြီး အန်တီဝင့်ပြန်သွားလေသည်။

အန်တီဝင့်ပြန်သွားမှ ပန်းကလေး အသက်ရှူချောင်ကာ။ ပန်းကလေး လွဲပုခက်ဆီ ခြေလှမ်းပြန်လှည့်လျှင်

“ပန်းကလေး။ မနက်စာ ဘာစားမလဲ။ ဒေါ်စုပြင်ထားပေးမယ်”

ဒေါ်စု အရေးတယူမေးသည်။ ပန်းကလေး ခေါင်းသာရမ်း

ပြီး

“ပြင်မထားနဲ့”

“အဲဒါဆိုလဲ အပေါ်ထပ်ပို့ပေးမယ်လေ”

“မပို့နဲ့”

ပန်းကလေး ပြတ်တောင်းတောင်းပြောပြီး လှည့်ထွက်၏။ ဒေါ်စု တစ်ခုခုမေးဖို့ပြောဖို့ နှုတ်မရဲသလိုဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ကိုယ်ရှိန်လေးတန်ကာ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အတန်ကြာရပ်နေမှန်း ပန်းကလေးသိသည်။

ပန်းကလေးကို ဟောဒီတိုက်ပေါ်မှာ သခင်မဘွဲ့အပ်နှင်းတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ သူ့သားဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပြီး သူတို့လို

ချင်တဲ့ မြေးတွေမွေးဖွားပေးဖို့တဲ့။
 ဟွန်း။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။
 ပန်းကလေးဟာ အသွေးနဲ့အသားနဲ့ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံး
 သားရှိတယ်ဆိုတာ မေ့နေရောသလား။
 ကဆိတ်စဉ်းစားကြည့်ပါ။
 ဟောဒီနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက သူနဲ့စော မင်္ဂလာဆောင်ပြီး
 ရင် နေဖို့တဲ့။ အစောမထင်မှတ်ဘဲ ဆိုးသွားတော့ အစောနဲ့တူတဲ့
 ပန်းကလေးကို အစောနေရာ အစားထိုးကာ။
 ဒါကို ပန်းကလေး လက်ခံရမယ်တဲ့လား။
 ပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစောတည်းစော ဖြစ်နေတာလေ။
 ဒါတွေကို ပန်းကလေးက သည်းခံပေါင်းရမယ်တဲ့။
 ယောက္ခမက လာပြီး တရားချနေတာ။ ပေါင်းရုံမကဘူး။
 ကလေးပါ မွေးစေတဲ့လေ။
 ဘယ်လောက်ခံပြင်းစရာကောင်းလဲကွယ်။

အခန်း(၁၀)

“ကျွတ် ကျွတ်”

စစ် နိုးနိုးချင်း ခံစားရတာက ကိုက်ခဲမှု။ တစ်ခုခုနဲ့ အရိုက်
 ခံထားရသလို ခေါင်းတစ်ခုလုံးကျင်ကာ။ အထူးသဖြင့် ဘယ်ဘက်
 ချိုစောင်းက ပိုဆိုးသည်။
 ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့လည်း မလှုပ်ချင်။ လှုပ်လိုက်တာနဲ့ နာ
 နာ။ ဟိုဘက်လှည့်နာ၊ ဒီဘက်လှည့်ကျင်နဲ့။ မွေယာပေါ်က ရုန်းထဖို့
 အားမရှိသလို ခံစားကာ။ ခေါင်းကိုပဲ လက်နဲ့ဖိရင်း သက်သာလို
 သက်သာငြား တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချောနေရသည့်အဖြစ်။
 သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရတာလဲ။
 မနေ့က သူ။

ပြန်စဉ်းစားမိရင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကျသွားသည်။ မနေ့က သူ့။ ဟင် စဉ်းစားကာမှ စစ်စိတ်လှုပ်ရှားကာ။

မနေ့က သူ့မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ။

“အစော”

ဟင့်အင်း။ မဟုတ်ဘူး။

နာမည်ခေါ်ရင်း သူ့ဘာသူခေါင်းရမ်းငြင်းဆန်တဲ့နောက်ခေါင်းက ပိုကိုက်သလိုဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ စစ်ခေါင်းထဲ ချက်ချင်းအသိဝင်လာသည်။

“ပန်းကလေး”

စစ် မျက်လုံးကို အားတင်းဖွင့်ကာ စစ်ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ကို ကြည့်သည်။ မရှိ။

“ကျွတ် ကျွတ်”

စစ် နာကျင်တာကို အောက်ခံရင်း မွေ့ယာပေါ်မှ ရုန်းထဖို့ ပြင်လျှင် အိပ်ခန်းတံခါးလေး လှုပ်ခတ်သွားတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်ရသည်။ စစ် စိုက်ကြည့်တော့ တံခါးကို မသိမသာဖွင့်ကာ ထိုတံခါးရွက်နောက်မှာ အထဲကို မသိမသာ ချောင်းကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာတစ်ဝက်။

“ပန်းကလေး မဟုတ်လား”

အသံက ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ဝင်လာသည်။ ပန်းကလေးခေါင်းကို ကမန်းကတန်းရုပ်ကာ ကိုယ်လေးယိုပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အသံ

တိတ်နေပေမယ့် ပန်းကလေးကိုယ်ပန်းကလေး အလိုမကျဖြစ်လျက်။

ဘာဖြစ်လို့ ခြံထဲမှာ ဆက်မထိုင်နေသလဲကွယ်။ ပန်းကလေးကိုယ်လည်း ပန်းကလေး အပြစ်တင်နေသည်။

ခုတော့ သူတွေ့သွားပြီ။ ရှောင်ထွက်သွားရင်ကော။ ရမယ်မထင်။ သူ့ရုပ်က အသံပြုနဲ့ အော်ခေါ်နေမယ့်ရုပ်။ တော်ကြာ ဒေါ်စူတို့ မအကြီးတို့ ကြားသွားရင်ခက်မည်။ သူ့ခေါ်တာကို ပန်းကလေး မထူးဘဲ ရှောင်သွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ယောက္ခမနား ပေါက်ကြားမှာမလွဲ။

ဒါကြောင့် ငြိမ်ရပ်လျက်။ သူ့ဘက်က ဘယ်အခြေကို ဖန်တီးမှာလဲ။ ပန်းကလေး စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့အသံထွက်လာသည်။

“ပန်းကလေး လာပါဦး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ပန်းကလေးလည်း ချက်ချင်းပဲ ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်မေး၏။

“ကျွတ်။ ဒီမှာ ခေါင်းတွေတအားကိုက်နေတယ်။ ဒဏ်ရာလည်းစမ်းမိတယ်”

“အဲဒါ ရှင့်ဘာရှင်ဖြစ်တာ။ ပန်းကလေးနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာမဆိုင်တာ ကိုယ်မပြောဘူး။ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် လာကူစမ်းပါ”

“အောင်မာ”

ပန်းကလေး ခံပြင်းစွာ လက်သီးဆုပ်ကလေး ရွယ်လိုက်မိသည်။

“အကူအညီတောင်းနေတာကွ။ ဒီမှာ ခေါင်းတောင်ထောင်လို့မရဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ တစ်စီကိုက်ပြီး ကျင်နေတာ”

“အဲဒါဆိုလဲ ဒေါ်စုကို ခေါ်ပေးမယ်။ ရှင်ခိုင်းချင်ရာခိုင်း”

“ကျွတ် နေစမ်းပါဦး။ ဟိုလူခေါ်ခိုင်း ဒီလူခေါ်ပေးမယ်နဲ့ မင်းကရော ဘာလဲ။ မင်းမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူးလား”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းစကားတွေပြောပြီး အိပ်ရာပေါ်က ရုန်းထလာတဲ့သူ။ ပန်းကလေး အံတင်းတင်းကြိတ်မိသွားသည်။

တာဝန်မရှိဘူးလားတဲ့။

မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းက ပိုင်စိုးမူအပြည့်နဲ့။ ပြီးတော့ ကမူရှူးထိုးထလာပြီး ပန်းကလေးကို တံခါးနောက်ကဆွဲကာ အခန်းထဲသွင်း၏။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲဆောင့်ပိတ်လျက် ပန်းကလေးကိုကြည့်၏။

ပန်းကလေး အကြည့်ချင်း အဆုံမခံ။ အံကြိတ်ထားရက်နဲ့ တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေလိုက်တော့

“နေပါဦး။ မင်းကို ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ မင်း အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ဖြစ်နေတာ”

“လုပ်ကြည့်ပါလား”

“ဘာပြောတယ်”

သူခံပြင်းသံကြီး ဟိန်းသွားသလို သူ့လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ပန်းကလေးပခုံးပေါ် ရောက်လာသည်။

“ဖယ်”

“ဟာ မာလှချည်လား ပန်းကလေးရယ်”

ခနဲသလိုလိုသူပြောလျှင်

“မာတယ်ရှင့် မာတယ်။ ဖယ်ပါ။ ပန်းကလေးကို ပိုင်တယ်

ဆိုင်တယ်ဆိုပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြုဖို့တော့ မကြံနဲ့။ ပန်းကလေး အသက်နဲ့လဲလိုက်မယ်။ ဒါပဲ”

“ဟ”

ပန်းကလေးစကားအဆုံးမှာ သူ့ပါးစပ်လေး ဟသွားကာ။ နောက်ပြန်ယိုင်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ နာကျင်ကိုက်ခဲတဲ့ ဝေဒနာထက် စကားလုံးတွေက ပြင်းထန်လွန်းသည်မို့ စစ် မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွား၏။

ယောင်ရမ်းပြီးလည်း ဘယ်ဘက်ချိုစောင်းက ဒဏ်ရာကို လက်နဲ့စမ်းမိ၏။ ဒီဒဏ်ရာက။

မြတ်စွာဘုရား။

ပန်းကလေးလက်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူမယုံရဲတော့ပါ။ ညက သူ အမှူးလွန်အောင် သောက်ခဲ့မှန်းတော့ သူသိသည်။

အစောဆုံးပြီးကတည်းက စစ် အမှူးလွန်အောင် သောက်နေကျ။ ညကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဘတ်ချလာနိုင်ဆိုပြီး သူငယ်ချင်း

တွေနှိပ်စက်သမျှ သောက်ဖြစ်ကာ။ အစောကိုမေ့ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

ကြိုးစားကာမှ စစ်အာရုံမှာ အစောက ပီပီပြင်ပြင် စိုးမိုး
ကာ။ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဖြစ်သွားလို့လား။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်းစစ်ရင်း ပန်းကလေးကို တစ်ချက်
လှည့်ကြည့်မိသည်။

ခံပြင်းစိတ်နဲ့ မျက်ရည်တွေဝဲလျက်။ အံ့တင်းတင်းကြိတ်ပြီး
မတ်မတ်ချည်း ရပ်နေတာက မာနအပြည့်နဲ့။

လက်ချောင်းလေးတွေကိုပါ တင်းအောင်ဆုပ်ထားသည်က
ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးစွာ။

“ဆောရီး။ ကိုယ်မှားသွားလား။ ကိုယ့်ဘက်က လွန်သွား
တာရှိလား ပန်းကလေး”

“မမေးနဲ့။ ရှင်ဘာမှ ပြန်မမေးနဲ့။ မူးတာကိုလည်း အကြောင်း
မပြုနဲ့။ ရှင်သိထားဖို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်မက ပန်းကလေး။ ခရေ
စောမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဖြေသိမ့်ခံစားလို့ရမယ့် အစားထိုးခံမိန်းမ မဟုတ်
ဘူး။ အဲဒါကိုတော့ ရှင့်သွေးသားထဲ အမြဲတမ်းထည့်ထား”

ဒါပဲပြောပြီး ပန်းကလေး သူ့ကို ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

“ရှင် ဖြေသိမ့်ခံစားလို့ရမယ့် အစားထိုးခံမိန်းမ မဟုတ်ဘူး”
တဲ့။

စကားလုံးတွေက ရင်ဘတ်နဲ့ဦးနှောက်ကို ထိုးဆောင့်သလို
ခံစားရစေကာ။ ဝေဒနာက ပိုလို့ပင် ပြင်းထန်သွားသည်။

ပန်းကလေး။

မင်းဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ပန်းကလေးမဖြစ်နိုင်။ မာခြင်း
အဆင့်မြင်တဲ့ သံမဏိပန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဟုတ်တယ်။ မင်းဟာ သံမဏိပန်းကလေးပဲ။

ချင်သီးလှီးပြီး လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ထဲ ထည့်နေရာမှ ဘုဆတ်ဆတ် ကြည့်လိုက်သည်။

မိဆင့်နဲ့စိုးချယ်ရီက အရေးမထားသလိုနဲ့ လက်ဖက်ပန်းကန် ဆွဲယူသည်။ တစ်ယောက်ဖွန်းတစ်ချောင်းနဲ့ မွေရင်းမြည်းနေလျှင် ပန်းကလေးပိုပြီး အမြင်ကတ်၏။

“ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ယောက်ျား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ရှင်ကို တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာ။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ လူ သိရှင်ကြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဧည့်ခံပွဲ လုပ်ထားတယ်လေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဆက်သုပ်မြိန်မြိန်လေးဝါး ရင်း တစ်ခွန်းစီဝင်ပြောသည်။ ထိုအခါ ပန်းကလေးရင်ထဲ ကင်းခနဲ ဖြစ်တာ လက်ထဲကိုင်ထားဆဲ စတီးဓားလေးကို စင်းနီတုံးပေါ် လွှတ် ချလိုက်ပြီး

“ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ်လေ”

“ပန်းကလေးရယ်။ ရှင် အဲလောက်ထိ လက်လွတ်စပယ် မပြောသင့်ပါဘူး။ အလိုမတူရင်တောင် သူ့ခိုင်းတာလေးတော့ လုပ် ပေးသင့်တယ်”

“ခိုင်းတာပဲ ပန်းကလေးလုပ်ပေးမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ လုပ်ပေးပေး လုပ်ပေးရင်ပြီးရောပေါ့”

“ပန်းကလေးရယ်။ ရှင်စိတ်က ဘေးထွက်ဘောလို ဖြစ်နေ

အခန်း(၁၁)

“ဟယ် အဲဒါတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဘာမကောင်းတာလဲ မိဆင့်”

“ရှင့်ဘက်က တင်းတာလေ”

မိဆင့်ထက်ဦးစွာ စိုးချယ်ရီဝင်ပြောသည်။ ပန်းကလေး မျက်နှာလေးမဲ့၍

“တင်းတယ်လို့ထင်ရင် ဝေးဝေးရှောင်နေလိုက်လေ။ ဘာ လို့ ပန်းကလေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းစကားတွေ ထုတ်ပြောရတာလဲ”

“အလိုလေ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတဲ့။ စစ်က ရှင်ကို တကယ်ပိုင် ခွင့်၊ ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ယောက်ျား။ အဲဒါကို မေ့မထားနဲ့ ပန်းကလေးရယ်”

မိဆင့် ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောတာလဲ။ ပန်းကလေး ခရမ်း

ပြီ။ သတိလေးဘာလေး ထားပါဦး”

စိုးချယ်ရီ ကြက်သွန်ဖြူဥမ္မာလေးကို ဝါးရင်း ဖျောင်းဖျသလို ပြောပြန်သည်။ ပန်းကလေး အလေးမထားပါ။

“ကဲ ထားတော့။ အဲဒီကိစ္စ။ အခု ပန်းကလေးပြောစရာရှိ လို့ ရှင်တို့ကို လာခိုင်းတာ”

“အခုလည်း ပြောနေတာပဲလေ”

“မိဆင့်ရယ်။ စစ်သခင်နဲ့ ပန်းကလေးကိစ္စမဟုတ်ဘူးရှင် ရေ။ ပန်းကလေး ပြောမှာက တခြား”

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

ဒီလိုကျတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က လိမ္မာသား။ လက်ဖက်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း အလေးအနက်နားထောင်ရှာ သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းကလေးအတွက် မိဆင့်နဲ့ချယ်က အကောင်း ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ။ ဒါကြောင့် ပန်းကလေးစိတ်ထဲရှိတာ ထုတ်ပြော လိုက်သည်။

“ပန်းကလေး အလုပ်လျှောက်ချင်လို့”

“ဘုရားရေ”

ပန်းကလေးစကားမဆုံးခင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြိုင် တူ ဘုရားတလေသည်။ အဲဒါကို ပန်းကလေး သဘောမတွေ့လှပါ။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

စိုးချယ်ရီက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟယ်။ ရှင်က အလုပ်လျှောက်မယ်ဆိုတာ ညည်းက ဘုရားမတချင်စရာလား”

“အိုး အစကတည်းက ဒီအစီအစဉ် ရှိခဲ့တာပဲ”

“အစတုန်းကနဲ့ အခုက မတူဘူးလေ”

“တူတူ။ မတူတူ ပန်းကလေး အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ မိမိ စိတ်လွတ်လပ်မယ်။ နောက်ဆို ဒီတိုက်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လို့သေ နိမ့်မယ်”

မိဆင့်က ခေါင်းလေးရမ်းလျက်။

“အဲဒါတော့ မိဆင့်တို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ရှင် အလုပ် လျှောက်ချင်တယ်ဆိုလဲ ရှင့်သဘောအတိုင်း လိုက်လျှောက်ပေါ့။ ဒီကိစ္စ မိဆင့်မပါရဲဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်က အပျိုလေး မဟုတ်တော့ဘူး”

“အောင်မာ။ မိဆင့်နော်။ ဘာအပျိုလေးမဟုတ်ဘူးလဲ။ အပျိုစစ်စစ်ရှင့်။ ရှင်တို့လိုမဟုတ်ဘူး။ စကားပြောရင်ကြည့်ပြော” ပန်းကလေး ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပက်တော့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် သဘောကျစွာပြုံး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင်အပျိုစင်လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ရှင့်ကို အပျိုစင်လို့ မသတ်မှတ်တော့ဘူး။ ရှင့်ကို စစ်သခင်ရဲ့ဇနီးလို့ အားလုံးက သတ်မှတ်ပြီးသားဟဲ့။ အပျိုစင်ဆိုပြီး ကြွေးကြော်မနေနဲ့။ ဘေးလူတွေကြားရင် မေးငေါ့နေလိမ့်မယ်”

“မေးဝေါ့မယ်။ လာဝေါ့ကြည့်လေ။ မန်းကလေးနဲ့တွေ့သွားမယ်။ ဘာထင်လို့လဲ”

ပန်းကလေး ရန်ထဖြစ်တော့မတတ် လက်ဟန်ကလေးမှာ မာန်တကြွကြွဆိုလေသည်။ ခုချိန်ထိ တင်းမာနေသေးတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဒီထက်မက ပြောလိုက်ချင်စိတ်လေး ဖြစ်လာကာ။

ဒါပေမဲ့ မပြောတော့ပါ။ ပြောပြန်ရင်လည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲ လွန်တယ်လို့ ထင်ဦးမယ်လေ။ လောလောဆယ် ပန်းကလေးစိတ်က ဆူနေသေးတယ်မဟုတ်လား။

“ကဲ ကဲ။ မပန်းကလေး ရှင်လည်း ရန်မလိုပါနဲ့။ ချယ်တို့လည်း မပြောတော့ပါဘူး။ ကဲ ပြော။ ရှင်က ဘာအလုပ်လျှောက်မှာလဲ”

“ဒီမှာ Voice နဲ့ကြေးမုံသတင်းစာမှာလေ ‘ရွှေရောင်မြေမြန်မာ့လက်မှုပညာအရောင်းစင်တာက ဝန်ထမ်းခေါ်တဲ့ကြော်ငြာတွေ့ရတယ်ဟ။ အဲဒီအလုပ်လျှောက်ကြည့်ချင်လို့”

ပန်းကလေးက Voice ကျနယ်နဲ့ ကြေးမုံသတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတွေကို သေချာပြရင်း စိတ်အားထက်သန်စွာပြောသည်။

မိဆင့်နဲ့ဖိုးချယ်ရီလည်း သူငယ်ချင်းစိတ်အားထက်သန်နေတာကို ဖျောင်းဖျလို့မရနိုင်တာမို့ လိုက်လျောရကာ။

“အင်းလေ။ ပန်းကလေးသဘောအတိုင်းပေါ့။ ပန်းကလေးက လျှောက်ချင်တယ်ဆိုရင် လျှောက်လေ။ ဒါပေမဲ့ မိဆင့်အားမပေး

ဘူးဆိုတာ ကြိုတင်ပြောထားမယ်”

“သိပါတယ်။ ရှင်က ရှင့်ယောက္ခမဩဇာခံ။ ရှင့်ယောက္ခမက အန်တီဝင့်ပါဝါအောက်မှာဆိုတော့ ရှင်က ပန်းကလေးဘက်က ရပ်တည်ချင်ဘူး။ ရှောင်ဖယ်နေမယ်ဆိုတာ ပန်းကလေးကြိုသိတယ်။ သိနေလို့လည်း ရှင်တို့ကို တိုင်ပင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အသိပေးတာ။ ပန်းကလေးစိတ်နဲ့ ပန်းကလေးသဘော။ ဖြစ်လာသမျှ ပန်းကလေးဘာသာ ရင်ဆိုင်မယ်”

ပန်းကလေး ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်တော့မှ မိဆင့်က နှာလေးမလုံမလဲနှင့်။

“ပန်းကလေးရယ်။ မိဆင့်တို့က ရှင့်လိုလုပ်ချင်ရာ ဇွတ်လုပ်လို့မရဘူး။ ယောက်ျားမျက်နှာ ကြည့်ရသေးတယ်။ ယောက္ခမကို အလေးထားရသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းရဲ့”

“သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းကလေးဘာသာ ရင်ဆိုင်မယ်ပြောတာ။ ပြီးတော့ လျှောက်လွှာပိတ်ရက်ကလည်း နီးနေပြီ။ အဲဒါနဲ့ပဲ သွားတင်ချင်လို့”

“တင်လေ တင်ပေါ့”

“သွားတင်ဖို့ အဖော်လိုတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်လိုက်ဖူးလေ။ မိဆင့်ကိုတော့ မခေါ်ချင်ဘူး။ ချယ်ကိုခေါ်ချင်တယ်”

“ချယ်ရီပဲမိပါတယ်။ မိဆင့်က ယောက္ခမဩဇာခံဆိုတော့ ပန်းကလေး မခေါ်ချင်ဘူး။ ချယ်ကိုပဲ ခေါ်မယ်ဆိုတာ”

“သိရင်လည်းပြီးရောလေ။ ချယ်လိုက်မယ်မဟုတ်လား”
“မယ်မင်းကြီးမ သဘောပါရှင်”

စိုးချယ်ရီ ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောပြီး လက်ဖက်ပန်းကန်ဆီ လက်
ပြန်ရောက်သည်။ ပန်းကလေး ကြည့်နူးစွာ မျက်စောင်းထိုးလျက်

“အဲဒါဆိုခဏစောင့်။ ပန်းကလေး ပြင်ဆင်ပြီးထွက်ခဲ့မယ်
လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ ယူပြီးတော့လေ”

“စိတ်ချ။ စောင့်ပါ့မယ် စစ်သခင်မလေးရယ်”

မိဆင့်က နှာခေါင်းပွပွလေးတွန့်ပြီးပြောတာက ပန်းကလေး
မျက်စောင်းကို ရင့်သွားစေသည်။

စစ်သခင်မလေးတဲ့။

အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိဆင့်စုတ်။

ပန်းကလေး မျက်စောင်းရင့်ရင့်ထိုးရင်း သူငယ်ချင်းတွေ
နားက စွာကာအပေါ်ထပ်တက်ခဲ့သည်။

ပန်းကလေးခြေလှမ်းတွေ သွက်လို့ရယ်။

ပန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘောလေ။ ဘယ်

စိတ်နဲ့မှ အသက်ရှင်နေတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။

ဒါကို လက်တွေ့ပြရမှာပေါ့။ အထူးသဖြင့် စစ်သခင်
အောင်လေ။

အခန်း(၁၂)

ပန်းကလေး။

ပန်းကလေးဆိုတာ နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်စွာလှ၏။ နူးညံ့သိမ်
မွေ့ခြင်းတို့ကြွယ်၍။ မြင်တာနဲ့ ချူချင်စိတ်။ အမြတ်တနိုး မွေးချင်
စိတ်တို့ ဖြစ်စေရုံမက၊ တယုတယ ထွေးပွေ့ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့
အလှသွေး ဂုဏ်ကြွယ်နေသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ဆံပင်အလှဆုံး၊ ပြုံးအလှပိုင်ရှင်ဆုနဲ့ အလှဘုရင်မဆုတွေ
ရထားတဲ့ မိန်းမလှပီသစွာ ကျောင်းတုန်းက နာမည်ကျော်ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် အိန္ဒြေကြီးတဲ့အထဲမှာလည်း နာမည်ကြီးသလို
ဘယ်သူလိုက်ကြိုက်ကြိုက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မကြိုက်ခဲ့သည်အထိ
မာနကံခွန်လေး လွှင့်ထူခဲ့သည်။

ခြံချင်သူတွေ အနားသိခွင့်မရအောင် မိဆင့်နဲ့ချယ်တို့ကို အကာအကွယ်ယူကာ ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထား။

ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင် ဆိုပါတော့။

အဲဒါကြောင့်မို့ ကောင်းမွန်က ပိုပြီးမက်မောစွာ ချစ်ခဲ့မိသည်။ သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ပိုချင်တဲ့နှလုံးသားလေးလှုပ်ရှားကာ။

“ချစ်တယ်”လို့ အရဲစွန့်ရင်ဖွင့်လျက်။

ပန်းကလေးက ကောင်းပေါ် ချစ်စိတ်မပျော်ဝင်သေး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းရင်ဖွင့်တာကို အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့အတွက် ကောင်းနှလုံးသားလေး လန်းနေသည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကောင်းကို ချစ်တယ်လို့ ပန်းအဖြေပေးလိမ့်မယ်လို့ ကောင်းကြိုတင်တွက်ချက်ထား၏။

ကောင်းရဲ့အတွက်အချက်ပဲ မှန်လေသလား မသိပါ။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ကောင်း ပုဂံသွားရ၏။ ပုဂံမြင်ကွင်းတွေကို ရှုထောင့်စုံက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေခဲ့သည်။

အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို အသုံးပြုပြီး ဒစ်ဂျစ်တယ်ပန်းချီဆွဲရမှာလေ။

ဒစ်ဂျစ်တယ်ပန်းချီ (Digital Art)ဆိုတာ ဆေး၊ စုတ်တံနဲ့ ဖန်တီးရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားမဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ပုံကတစ်ဆင့် ခံစားမှု ကို ကွန်ပျူတာပေါ်တွင် Software များ အသုံးပြုပြီး

ဖန်တီးယူရတဲ့ ပန်းချီပေါ့။

ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်းတွေရဖို့ စိတ်အာရုံနှစ်ပြီး ပုဂံမြင်ကွင်းတွေ ဓာတ်ပုံရိုက်နေခြင်း။

ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်လို့ကောင်းနေချိန်မှာ ပန်းဖုန်းခေါ်လာသည်။ ကောင်း ပုဂံရောက်နေကတည်းက ပန်းဆီက ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဖုန်းလာခြင်း။ ပန်းဆီကဖုန်းမို့ ကောင်းရင်ခုန်ပါသည်။

“ကောင်းရယ်။ မေမေတို့ကလေ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ပန်းကလေးကို အတင်းပဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမလို့တဲ့။ အဲဒီလူကို ပန်းမလိုချင်ဘူး။ အဲဒါ ကောင်းနဲ့တိုင်ပင်ချင်လို့ မြန်မြန်လာပါ ကောင်းရယ်နော်”တဲ့။

ပန်း အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်လာတော့ ကောင်း ပို၍ ရင်ခုန်လာသည်။

“အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ် ပန်းလေး”

ကောင်း အားတက်သရောပြောလိုက်သည်က ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပါ။

ဟိုတယ်ပြန်ပြီး ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းနေစဉ်မှာ ကောင်းရဲ့အလုပ်ရှင် ဦးမင်းဆောင် ရောက်လာသည်။

ကောင်းရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး သိပ်သဘောမတွေ့သလိုနှင့် သူ့စိတ်ကူးထဲကပုံတွေပြောပြပြီး ကောင်းကို ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ခိုင်းသည်။

ကောင်းမှာ ပန်းကလေးကိစ္စ အရေးကြီးနေတာမို့ ပြောပြ
မယ် ကြိုကာရှိသေးတယ်။

“ကောင်းရေ။ အန်ကယ်လိုချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ အပြန်ဆုံး
ရိုက်ပြီး ဒစ်ဂျစ်တယ်ပန်းချီကောင်းကောင်းဆွဲပေးစမ်းပါ။ အပြန်ဆုံး
လုပ်ကွာ။ အန်ကယ်ရဲ့ နိုင်ငံခြားကမိတ်ဆွေအပြန်မှာ လက်ဆောင်
ပေးလိုက်ချင်လို့။ အန်ကယ်တိုင်တိုင် ကောင်းဆီကို လိုက်ခဲ့တာကွ”

ဦးမင်းဆောင် ပိုပြီးအရေးကြီးဟန်နဲ့ လောဆော်သည်။ အဲ
ဒီမှာ ကောင်းနဲ့ပန်းကိစ္စ ဖွင့်ပြောဖို့ ကောင်းအားနာရသည်။ ဦးမင်း
ဆောင်က ကောင်းအတွက် အဖက်ဖက်က ပြည့်ဆည်းပေးတဲ့ ကျေး
ဇူးရှင်။

ဒါတင်မကပါ။ ကောင်း ဒစ်ဂျစ်တယ်ပန်းချီဆွဲနိုင်ဖို့ တွန်
ပူတာကအစ၊ ကင်မရာအဆုံး၊ ခရီးစရိတ်ပါ ထုတ်ပေးကာ၊ တာဝန်
ယူတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေတော့ ကောင်းရင်ထဲက ကိစ္စကို မြို့ချလိုက်
ရသည်။

ဦးမင်းဆောင်ပြောတဲ့အတိုင်း “ဟုတ်ကဲ့” လိုက်ရ၏။ အဲဒါ
ကြောင့် ကောင်း ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းပြန်မလာနိုင်။ ကောင်း ရန်
ကုန်ကို ပြန်ရောက်တဲ့နေ့က ပန်းကလေး မင်္ဂလာဆောင်မယ့်နေ့
တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် လွဲရတဲ့အဖြစ်က ရင်နာစရာကောင်းလှ
သည်။

ပန်းရယ်။ ဒီလိုနဲ့ဝေးကြရမှာလား။ ဟင့်အင်း ကောင်း

အဝေးမခံချင်ပါဘူး။ ဒီမင်္ဂလာပွဲဟာ ပန်းရဲ့သဘောဆန္ဒနဲ့ ဖြစ်လာ
တာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းခန့်မှန်းမိသည်။

ပန်းစိတ်ပန်းသဘောနဲ့ မဟုတ်ရင် ပန်းလေး ဘယ်လောက်
ခံစားရမလဲ။ ချစ်တဲ့သူမို့ ကောင်းကိုယ်ချင်းစာရမယ်။

ပန်းနဲ့ကောင်းကြားမှာ မိဆင့်နဲ့ချယ်က အားမကိုးရဆုံး
သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက်။ ထိုနှစ်ယောက်က မိန်းမပီပီ အတွက်အ
ချက်တော်ကာ ပန်းကို မုဆိုးဖိုရင်ခွင်ထဲ တွန်းပို့ခဲ့တယ်ဆိုလည်း
မမှား။

“ပန်းကလေးဘဝ ကောင်းစားတာကို မိဆင့်တို့မြင်ချင်
တယ်။ ကောင်းရယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းဆန္ဒမပါပေမယ့်လည်း ဒေါ်ဒေါ်
တို့ဆန္ဒအတိုင်း မိဆင့်တို့ဖြစ်မြောက်အောင် ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးလိုက်
တာပါ။ အဲဒီအတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ ကောင်းလည်း
ဝမ်းသာပေးစမ်းပါဟယ်။ နော်”

မိဆင့်က မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ထိုသို့ပြောသည်။ ကောင်း
လက်မခံချင်။ ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းလျက်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းဆန္ဒကို ထည့်တွက်ရမယ် မိဆင့်ရယ်”

“အမယ် နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေက လိုချင်ပြီဆို ဒီလိုပဲ
ပြောမယ်။ ကာယကံရှင်ဆန္ဒနဲ့ ဘာညာနဲ့။ အဓိကအရေးကြီးတာက
မိန်းကလေးဆိုတာ တင့်တင့်တယ်တယ်ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားရမှ
ဘဝလှတာ ကောင်းရဲ့။ ဒါတွေ ကောင်းနားမလည်ပါဘူး။ ကဲ ဆိုစမ်း

ပါဠိ။ နောက်ကျမှ ရောက်လာပြီး ဘာကိုအမြင်မကြည့်ဖြစ်နေတာလဲ။ ပန်းနဲ့တွေ့ချင်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မိဆင့် စစ်စစ်ဆေးဆေးပုံစံနဲ့ မေးနေတာက သူငယ်ချင်းချင်း ခွဲခြားနေတာနဲ့ တူနေသည်။ ခုနေခါမှာ ဒီလိုခွဲခြားဆက်ဆံခံရတော့ ရင်ထဲတင်းကာ။

“ဘာပဲလုပ်လုပ်ပေါ့ မိဆင့်ရာ”

“ဟဲ့။ ခုချိန်မှာ ပန်းကလေးက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တာမဟုတ်တာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ်တွေ့ချင်တယ်။ မင်္ဂလာပွဲတောင် မမိလိုက်တော့ ပန်းစိတ်ထဲ ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တွေ့ချင်တာ”

“အေးလေ။ အခြေအနေပေးတဲ့တစ်ရက် တွေ့ခွင့်ရအောင် မိဆင့်စီစဉ်ပေးပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ကောင်းလည်း ဒစ်ဂျစ်တယ်ပန်းချီတွေ ဆွဲရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ဆွဲစရာရှိတာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဆွဲပေါ့ဟာ။ နော်။ ကောင်း”

မိဆင့် စကားစပြတ်ကာ။ သွားပါတော့ဟာလို့ မနှင်ရုံတမယ်။ အမှုအယာတွေက သိသာနေတာမို့ ကောင်း ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မာနနှင့်။

ရတယ်မိဆင့်။ ကောင်းက ယောက်ျားပါ။ ကြိုးစားလို့ရပါ

တယ်။ ပန်းက အားလုံးအသိနဲ့ ကောင်းရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ပန်းနဲ့ ကောင်း နှစ်ကိုယ်ကြားသိတာက နှလုံးသားကိစ္စ။

ဟုတ်တယ်။

နှစ်ကိုယ်ကြားသိတဲ့ကိစ္စက နှစ်ကိုယ်ကြားပဲ တွေ့ကြတာ ကောင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ကြားခံမလို။

ဒါကြောင့်မို့ ပန်းနဲ့ဆုံခွင့်ရအောင် ကောင်း အခြေအနေကို ကျားချောင်းချောင်းနေခဲ့သည်။

ဟော ခုတော့ တွေ့ပြီ။

လရောင်အလင်း ဝင်းခနဲဖြစ်သလို အပြုံးလေးက လှနေသည်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ပြုံးအလှပိုင်ရှင်လေး ဖြစ်ခဲ့တာလေ။

ပြုံးအလှတင်မက ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။
ဆံပင်အောက်ရောက်နေသော မှောင်လဲ့လဲ့ ဆံပင်အထွေးကြီးက ပိတုန်း
တောင်ပံခတ်သလို တဖျတ်ဖျတ် လက်ပြောင်ကာ၊ မျှော့ကြိုးလေးနဲ့
စည်းပြီး ကျောပေါ် အလျားအတိုင်းချထားတာက နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း
လေးနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းနေပြန်သည်။

ခြေချောင်းလက်ချောင်းတွေကအစ ပြောစရာမလို။ သွယ်
လှပေမယ့် လက်ဆစ်ခြေဆစ်လေးများ ပြည့်ပြည့်လှလှလေးရယ်။
စိတ်ရိပ်ညှပ်ထားတဲ့ လက်သည်းခြေသည်းတွေဟာ နဂိုသွေးအတိုင်း
သန္တာရောင်စဉ်လေးနှင့်။

မြှူတစ်မှုန်မှ အပြစ်ပြောစရာမလိုတဲ့ ပန်းကလေးအလှ
က တကယ်ကို သဲလဲစင်အလှ။ ဒီအလှပိုင်ရှင်လေးကို နှလုံးသား
မြိုင်နေတော့လည်း နှုတ်ဆိတ်မနေသာ။

“ပန်း”

ကောင်းမွန်ခေါ်ရင်း နောက်က အပြေးကလေးလိုက်ခဲ့
သည်။ ပန်းကလေးက ရွှေရောင်မြေစင်တာထဲက ထွက်လာတာ
လေ။ ချယ်လည်းပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ချယ်ယောက်ျားကိုမင်းဝက်
ကားနဲ့ပါသွားသည်။

ပန်းကလေးက ချယ်တို့ကားနဲ့ လိုက်မသွား။ တစ်ဖက်လမ်း

အခန်း(၁၃)

အလှတရားက နေရောင်ခြည်လို တောက်တောက်လေး
လင်း၏။ ပန်းနုသွေးရောင် စိုအိသောအသားအရည်ဟာ ဆီအိသော
ဝါဂွမ်းဆိုင်လေးနယ်။ တို့ချင်ထိချင်စိတ် နိုးကြွလာအောင် ညှို့လို့နေ
သည်။

ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် အကြည့်မလွဲချင်။

ဖွံ့ဖြိုးသောကိုယ်ဟန်ကြော့ကြော့က အမြင်အာရုံကို စွဲ
ထားနေစေသည်။ ခါးကလေးမတ်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားလျှင် တင်နဲ့
ရင်အုံလေး စွင့်ထားတဲ့အတိုင်း ကြွလှနေသည်။

မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်း အသီးသီးကလည်း ပုံသွင်း
ထားသလို၊ ပါးချိုင့်တွေ သွားစွယ်တွေမပါဘဲ ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်ရင်

ကူးကာ။ တက္ကစီလှမ်းတား၏။ ထိုးရပ်လာတဲ့ တက္ကစီကားပေါ် ပန်းကလေး တက်မလို့ပြင်လျှင် ကောင်းမြင်လိုက်သည်နှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ခေါ်သံကြောင့် ကားပေါ်လှမ်းတက်တဲ့ ပန်းကလေး ခြေလှမ်း တန်၏။ လည်ပြန်လေး နောက်ငဲ့ကြည့်လျှင်။

“ဟင် ကောင်း”

ပန်းကလေး အားရဝမ်းသာခေါ်ရင်း ကောင်းဆီပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ တက္ကစီသမား လိုက်မလားလှမ်းမေးတော့ ပန်းကလေး လက်ခါပြ၏။

“ပန်းလေးရယ်။ ပန်းကို ကောင်းတွေ့ချင်နေတာ ကြာလပြီ”

“ပန်းကလေးလဲ ကောင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာကွယ်”

“အခုတွေ့ရပြီပဲ။ ပန်းရယ်။ ကြိုတုန်း ကောင်းတို့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ”

“လာ”

ကောင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ခေါ်လျှင် ပန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခုမှပဲ ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရသလို အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက်။ ကောင်းနဲ့ယှဉ်တွဲလျှောက်လေသည်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်အလွန် လမ်းတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ပန်းခြံ

လေးထဲ နှစ်ယောက်အတူ ဝင်ခဲ့မိသည်။

ပန်းခြံလေးကတော့ မြို့ပြပန်းဥယျာဉ်ပီပီ စည်ကားလျက်။ ကောင်းက အလိုက်သိသိနဲ့ စတော်ဘယ်ရီမစ်ရှိုက်ကို ခွက်လေးနဲ့ သွားဝယ်ခဲ့သည်။ ကောင်းအတွက်လည်း လိမ္မော်မစ်ရှိုက်။

နှစ်ယောက်သား မစ်ရှိုက်ခွက် ကိုယ်စီကိုင်ရင်း လူရှင်းတဲ့ ပန်းခြံထောင့်ဘက်ရှိ လွတ်နေတဲ့ခုံတန်းဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ပန်း ထိုင်ရအောင်နော်”

“ထိုင်မယ်လေ ကောင်းရဲ့”

ပန်းကလေး ပြောရင်း အဝါရောင်ဆေးသုတ်ထားတဲ့ သစ်သားခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ချသည်။ ကောင်းလည်း ခပ်ခွာခွာထိုင်ကာ။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောကြသေးဘဲ မစ်ရှိုက်ကိုယ်စီ စုပ်သောက်ကြသည်။ အေးအေးလေးနဲ့ပို့ စတော်ဘယ်ရီမစ်ရှိုက်က ရင်ထဲ အေးမြစွာမျောဆင်းသွား၏။

“ဒါနဲ့ ပန်းလေးရယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ဖြစ်တုန်တာလဲဟင်။”

ကောင်း ဦးစွာစမေးလျှင်၊ ပန်းကလေးမျက်နှာက ကြွေကျလှဆဲ သစ်ရွက်ကလေးလို ညှိုးရော်သွားချေသည်။

“ကောင်းလဲ ချက်ချင်းပြန်လာမလို့ ပြင်ဆင်နေတာ ပန်းရဲ့၊ အန်တယ်ဆောင် အရေးတကြီးရောက်လာတာနဲ့”

ကောင်းမွန်စေရမည့်သေးခင် ပန်းကလေး သက်မချလေသည်။

“ကောင်းလဲ အန်ကယ်လိုချင်တဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ်ပန်းချီအတွက် အမြန်ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်ပေးပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့တာ ပန်းရယ်”

ပန်းကလေး နှစ်ခြိုက်တဲ့ စတော်ဘယ်ရီမစ်ရိုတ်အရသာလေးပင် ပျက်ယွင်းသွား၏။ နှစ်ယောက်သားကြားမှ သက်မတွေ့ကြီးစိုးကာ။

ဘယ်အခြေအနေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အပြစ်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ရလေသည်။

“ပန်းလဲ ကောင်းကို မျှော်နေတာပဲ။ ရောက်လာနိုးရောက်လာနိုးနဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့...”

ပြောနေရင်း ပန်းကလေးမျက်ဝန်းအိမ်မှာ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တို့ ပိုင်းလေသည်။ ကောင်းလည်း သက်မနဲ့အတူ လေနွေးနွေးတွေ ရှူထုတ်ရင်း။

“ကောင်းနောက်ကျလို့ ခုလိုဖြစ်သွားရတာလား ပန်းရယ်ဟင်”

ဖြစ်သွားတဲ့အခြေအနေအပေါ် အားမလိုအားမရစိတ်နဲ့ ကောင်း ထိထိခိုက်ခိုက်ပြောရှာသည်။ ပန်းကလေး ရင်ထဲမွန်းကြပ်သလို ဖြစ်ရလေသည်။

တိုင်ထားတဲ့ စတော်ဘယ်ရီမစ်ရိုတ်လေးကိုပဲ စိုက်ကြည့်ရင်း။

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။ ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ လက်သင့်ခံပေးလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူနဲ့လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး။ သူ့အရိပ်အောက်မှာလည်း မနေချင်ဘူး။ မေမေနဲ့ဖေဖေဆီလည်း သွားချင်စိတ်မရှိဘူး။ အားလုံးဟာ သူတို့မိသားစုရဲ့ ပကာသနအရိပ်ချည်းပဲ။ အဲဒီအရိပ်ထဲက ပန်းကလေးလွတ်ချင်တယ် ကောင်းရယ်”

“လွတ်ချင်တယ်”

“အင်း”

ပန်းကလေး စိုစွတ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲက တစ်ရှူးစလေး ဆွဲယူတို့သုတ်ရင်း ခေါင်းအသာညိတ်မိ၏။ ကောင်းက အားတက်သရောနဲ့ ပန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“လွတ်ချင်ရင် ပန်း တစ်ခုထုတ်လုပ်ပါလား”

“အဲဒါပေါ့ ပန်းကလေး အခု အလုပ်လျှောက်လွှာလာတင်တာလေ”

“ကောင်းတယ်ပန်း။ တကယ်လို့ အဲဒီအလုပ်မရရင်ပြော။

ကောင်း တခြားအလုပ်ရအောင် ကူရှာပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကောင်းရယ်”

ယောက်ျားချောချောတဲ့ ကောင်းမျက်နှာလေးကို ပန်းကလေး အားကိုးတကြီးမော့ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“မလိုပါဘူးပန်းရယ်။ ပန်းခဲစားနေရတာ ဘာလဲဆိုတာ ကောင်းသိတယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်းအကြံပေးတာပါ။ ပန်းအလှတစ်ခုလုပ်နေတော့ သူ့ရှေ့မှာ သိမ်ငယ်စရာ မလိုဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်။ ပန်းက ပန်းအရည်အချင်းနဲ့ ပန်းရပ်တည်ချင်တာလေ။ အစကတည်းက အစီအစဉ်ရှိခဲ့တာ။ မေမေတို့ ငွေစီစဉ်တဲ့နောက်မှာ အားလုံးကမောက်ကမ မြစ်ကုန်တယ်။ မိဆင့်က အားမပေးဘူး။ ပန်းကတော့ ပန်းစိတ်အတိုင်း ပန်းလုပ်မှာပဲ။ ကောင်းအားပေးဖော်ရှိတော့ ပန်းပိုပြီး သတ္တိရှိပါတယ်။ ယုံပါကောင်းရယ်”

“ပန်းရယ်”

ကောင်းရင်မှာ နက်နက်နှိုင်းနှိုင်း လှုပ်ခါလို့သွားချေသည်။

“တကယ်ပြောတာ ကောင်းရဲ့”

“ကောင်းယုံပါတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ပန်းကို ကောင်း ပိုပြီး တန်ဖိုးထားမိတယ်။ ပန်းအတွက် ကောင်း ဘာမဆိုကူညီပေးမယ်။ ပန်းစိတ်အားမငယ်ပါနဲ့။ လိုအပ်ရင် ကောင်းဆီ အချိန်မရွေးပုန်ဆက်လိုက်နော်။ ပန်း”

“စိတ်ချပါကောင်း”

နှစ်ယောက်သား စိတ်နှလုံးသားက ခုမှ ခိုင်မာလေးနက်တာ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ အပြန်အလှန်ချည်နှောင်မိလေပြီ။

“ကဲ မစ်ရှိုတ်သောက်လိုက်ပါဦး။ ဝူကုန်မယ်”

“ကောင်းလည်းသောက်လေ”

“သောက်မှာပေါ့”

ကောင်း ပေါ့ပါးစွာပြောတဲ့နောက်မှာ နှစ်ယောက်သား ကျနပ်စွာပြုံးလေသည်။

လေပြည်လေးချိုသလို မစ်ရှိုတ်အရသာကလည်း ခုတော့ ပိုနံ့လည်ချိုမြိန်သွားသည်။

“ပန်းရယ် ကောင်းတို့ ယုံကြည်စွာ ရှေ့ဆက်ကြပါစို့” လို့ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝစွာ ကောင်းစိုက်ကြည့်၏။ ပန်းကလေး

ကောင်းအကြည့်အတိုင်း ခေါင်းလေးဆတ်တာ။

ထိုနေ့ နေ့လည်ခင်းတစ်ခုလုံးက ပန်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် သာယာတဲ့နေ့လည်ခင်းလေးပါကွယ်။

နာရီ ထိုးခါနီးပြီ။ တက္ကစီငှားမစီးတော့ဘဲ လိုင်းကားပဲစီးခဲ့သည်။
သူတို့တိုက်ရှိုတွဲလမ်းက ဘတ်စ်ကားလမ်းကြောမသင့်ပါ။
ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကနေ နှစ်လမ်းကျော်ဖြတ်လျှောက်လာပြီးမှ
ဒီခရေလမ်းကို ရောက်တာလေ။ ညအမှောင်ဝင်နေပြီဖြစ်ပေမယ့်
ပန်းကလေး အရေးမထား။ အဲဒါကို မေမေက အားမလိုအားမရ
နှင့်။

“ပြောလေ သမီး။ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

“ဘယ်အချိန်ရှိရှိပေါ့ မေမေရယ်။ သမီးကိစ္စနဲ့သမီးသွား
တာ”

“ဟဲ့ သမီးကိစ္စ။ သမီးကိစ္စက ဘာလဲ”

ပန်းကလေးပြန်မပြော။ နှုတ်ခမ်းကို စေ့ပိတ်ထားလိုက်
သည်။ မေမေက ကြာလာလေ ပန်းကလေးကို ဘဝင်မကျဖြစ်ဟန်
တူကာ။ ပန်းကလေးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်၏။

“ပြောလေ။ သမီးကိစ္စက ဘာလဲ”

“ဒီလိုပဲ”

“ဟဲ့ ဒီလိုပဲ ပြောလို့ရမလား။ ပြောသွားရမယ်လေ။ မပြော
မဆိုဘဲ သမီးထွက်သွားတာ နေ့လည်ကတည်းက။ ပြန်လာတော့
လည်း မိုးစုန်းစုန်းချုပ်။ ပြီးတော့ သမီးသွားလာဖို့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ကား
အဆင်သင့်ထားထားပေးရက်နဲ့ ဒီအတိုင်း ထွက်သွားတာ ဘာသ
ဘောလဲကွယ်။ ဘာလဲ စစ်အပေါ် မထေမဲ့မြင် ပြုနေတာလား။

အခန်း(၁၄)

“သမီး။ သမီး ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲကွယ်”

ပန်းကလေး တိုက်ထဲလှမ်းဝင်ရုံ ရှိသေးတယ်။ အပြစ်တင်
ဟန်လေးနဲ့ မေမေထွက်လာရင်းမေးသည်။ ပန်းကလေးမဖြေဘဲ
မေမေ့ကို စကားလမ်းလွဲသွားအောင် ပြန်မေးလိုက်၏။

“မေမေ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

“မေမေရောက်နေတာ နေ့လည်ကတည်းက။ သမီး အပြင်
ထွက်သွားတယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ။ ကြည့်စမ်း ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီ
လဲ။”

ပန်းကလေး နံရံကပ်နာရီကို မော့မကြည့်ပေမယ့်လည်း
ခန့်မှန်းလို့ရနေသည်။ ပန်းနဲ့ကောင်း လမ်းခွဲချိန်က ညနေခြောက်

သမီးရယ်။ ပြောစမ်းပါ”

“မေမေကလည်း ပန်းကလေးကိစ္စရှိလို့ ပန်းကလေးထွက်သွားတာ။ ချယ်လည်းပါတယ်”

“အေး ချလှကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ။ ချယ်က ပန်းကလေးကိစ္စပြီးတာနဲ့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ စက်ရုံလိုက်သွားသတဲ့။ သမီးက တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ။ ပြီးတော့ သမီးရဲ့ ကိစ္စဆိုတာဘာလဲ။ စစ်ကိုမေးကြည့်တော့လဲ စစ်ဘာမှမသိဘူးတဲ့”

ပန်းကလေး မျက်နှာသွဲ့လိုက်ပြီး

“မေမေ ပြန်တော့ဖို့လား။ လာ။ ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟဲ့”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ အသံတုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မေးမြန်းပြောဆိုနေတာကို မဖြေ။ မအော့ကို ပြန်တော့မလို့လားလို့ နှင်ထုတ်သလိုမေးတာလေ။

“အန်တီ”

“ဟင်”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရပ်ကြည့်နေမှန်းမသိတဲ့ စစ်သခင်။ မေမေနဲ့ပန်းကလေးကြား တင်းမာနေချိန်မှာ အသံထွက်လာသည်။

မေမေနဲ့ပန်းကလေးရှေ့ တိုးလာပြီး

“အန်တီ ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ပန်းကလေး နေချင်သလို နေပါစေ”

“ဟော့တော်”

မေမေက တအံ့တဩဖြစ်ပြီး စစ်သခင်ကိုကြည့်သည်။ စစ်သခင်က ပုံမှန်မျက်နှာလေးနှင့်။ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်မတူ။ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည်။

“အန်တီပြန်တော့မယ် မဟုတ်လား။ ကိုခိုင်ရေ အန်တီကို လိုက်ပို့လိုက်”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ သမီးကိုပြောချင်တဲ့စကားတွေ ပြန်မြို့ချရမလို့ဖြစ်သွားသည်။ သားမက်လုပ်သူက ကြည်လင်နေမှတော့ မအော့လုပ်သူ ဆုံးမခွင့်မသာတော့မှန်း သိသာနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလိုဘာလုပ်သူကလည်း စစ်စကားမဆုံးခင် ကားနားမှာ အသင့်ရပ်စောင့်နေသည်။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ဘာမှပြောခွင့်မရနိုင်တော့ပါ။

“သမီး”

မေမေ စောင်ကြည့်ရင်းခေါ်လျှင် ပန်းကလေးငဲ့မကြည့်တော့ပါ။ စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ရှေ့မှာလည်း ရပ်နေဖို့ စိတ်မလုံ။ ဒါကြောင့် မေမေခေါ်တာကို တုန်ပြန်မထူး။ သူ့ရှေ့ကနေလွတ်အောင် ရှောင်ထွက်ကာ၊ အပေါ်ထပ် တန်းတန်းမတ်မတ် တက်ခဲ့လေသည်။

“ကျွတ်”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ အတော်တင်းငါး။

“အန်တီစိတ်ထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့”

သားမက်လုပ်သူက လေသံဖျော့ဖျော့ပြောပေမယ့် ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူရင်ထဲက တင်းမာတာတွေ ပြယ်ကျမသွားပါ။ သမီးဖြစ်လျက် မအေပြောစကားကို အလေးမထားတာက ပိုပြီးခံခက်လှသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးစစ်ရယ်။ စစ်ကိုတော့ အန်တီအားနာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက အရင်ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ အချိုးပြောင်းနေတာ အန်တီပြောမှဆိုမှ သမီးလေး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေတတ်ထိုင်တတ်ဖြစ်မယ်လေ”

“ရပါတယ် အန်တီရယ်။ မိုးချုပ်လို့ အိမ်ပြန်လာတာက တော်ပါသေးတယ်။ နောက်ဆို ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရင် ပိုခက်မယ်လေ။ ဒါကြောင့်ပါ”

တကယ်ပါ။ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရရှာသည်။ တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ စကားလုံးရှာနေစဉ် ဧည့်ခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းမြည်၏။ စစ်ကပဲ သွားကိုင်ပြီးပြောသည်။

“ဪ အန်ကယ်လား။ အန်တီ ခုပဲ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချပါ”

ဖုန်းပြောပြီး ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူဘက် ပြန်လှည့်ကာ “အန်ကယ် စိတ်ပူလို့ထင်တယ်။ အန်တီကို ဖုန်းဆက်မေးတာ”

“ဪ အေး”

ဒီတော့မှ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ခင်ပွန်းသည်ဆီ စိတ်ပြန်ရောက်လာသည်။ သမီးဆီလာခဲ့တာ နေ့ခင်းကတည်းက။ ညမိုးချုပ်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ စိတ်ပူရှာမှာပေါ့။

သမီးကြောင့်ဆိုတာသိရင် ခင်ပွန်းသည်လည်း စိတ်ဆိုးမှာမလွဲ။ ဒါကို စစ်က ကြိုသိနေဟန်တူသည်။

“အန်တီပြန်ရင် အန်ကယ်ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့” လို့ စကားပိတ်ပြော၏။ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ခေါင်းပဲညိတ်ကာ။ သားမက်က ကားပေါ်ထိ လိုက်ပို့နေတော့လည်း သူမစိတ်လျှော့လိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သမီးကိုလည်း ပြောခွင့်မရ။ သားမက်ကိုလည်း အားနာကာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

သမီးလေးရယ်။ ညည်းလေးဟာ မိဘစိတ်စေတနာကို နားမလည်သေးဘူး။ ဒါတင်မက လင်ယောက်ျားအပေါ် အလေးထားရကောင်းမှန်းလည်း မသိသေးဘူး။ အဲဒီအတွက် သမီးလေး ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်ကွယ်။ အိမ်ထောင်ရေးသဘောဆိုတာ ထင်တိုင်းလုပ်နေရုံနဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ဘူး။

လင်ကိုယ်မယား နားလည်သိတတ်မှု ရှိဖို့လိုသလို၊ ပြောသင့်တဲ့ကိစ္စ ပြောရမယ်။ ဆိုသင့်တဲ့ကိစ္စဆိုရမယ်။ ဒါတင်မက ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်လာတယ်ဆိုတာလောက်တော့ လင်ကို အသိပေးပြောသွားဖို့ကောင်းပါတယ်။

ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တဲ့အဖြစ်။

သမီးရယ်။

သမီးအတွက် ရင်မောရတယ်ကွယ့်။

အခန်း(၁၅)

ညဦးက မဟူရာရောင် ဖျော့ဖျော့လေးရယ်။ သူ့ခြံဝင်းထဲ မှာ မီးရောင်မှိန်လဲ့လဲ့သာ ထွန်းထားပေမယ့် တစ်မျိုးလေး လှလို့နေ သည်။

သို့သော်လည်း ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှု တွေ မခံစားနိုင်။ လှတာတွေအပေါ်မှာလည်း ပန်းကလေးစိတ်က မပျော်ဝင်။

အပေါ်စီးကမြင်ရတဲ့ ညရှုခင်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကြည့်နေခြင်း နဲ့ အချိန်တွေဖြုန်းနေလိုက်သည်။

“ပန်းကလေး”

သူ့ခေါ်သံ မတိုးမကျယ် ကြားရသည်။ ပန်းကလေး လှည့်

မကြည့်သလို၊ ထူးလည်းမထူးပါ။ ဒါပေမဲ့ စစ်ခြေသံက ပန်းကလေး ရှိရာ လသာဆောင်ဘက် ခြေဦးလှည့်လာမှန်း ပန်းကလေးသိနေ သည်။

“လာလေ။ ညစာစားရအောင်”
“ဟင့်အင်း”

ပန်းကလေးခေါင်းခါရင်း စစ်ကို ကျောပေးရပ်နေလိုက် သည်။ စစ်က ပန်းကလေးမျက်နှာကိုမြင်အောင် အနားလာရပ်ပြီး ငဲ့စိုက်ကြည့်လျက်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“မဆာဘူး”

“ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ ဘာလို့မဆာရမှာလဲ။ နာရီလည်း ကြည့်ဦး။ ညဉ့်ပဲ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ ပန်းကလေးရယ်”

“ဘယ်နှနာရီ ထိုးထိုးပေါ့”
“ကိုယ်လဲ ဆာနေပြီ”
“အောင်မာ”

ပန်းကလေး မျက်စောင်းနဲ့ကြည့်၏။ စစ်စိုက်ကြည့်နေတာ နဲ့ဆုံလျှင် ပန်းကလေးရင်ထဲ ရှိန်းခနဲဖြစ်၍ မျက်နှာပြန်လွဲမိသည်။

“ရှင်ဘာရှင်သွားစားပေါ့”
“ပန်းကလေး ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေတာလား”
“မဆီမဆိုင် လာမည့်နဲ့”

စစ်မျက်မှောင်ကြုတ်၏။ တင်းမာနေတဲ့ ပန်းကလေးမျက် နှာကို အလိုမကျစိတ်နဲ့ ခပ်ငေးငေးကြည့်ပြီး

“ပန်းကလေး”
“မခေါ်ပါနဲ့။ ရှင်ဘာရှင်သွားစား”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ။ အန်တီကို ကိုယ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ဘူးနော်။ အန်တီဘာသာ မင်းကိုဆူတာ။ နောက်ထပ် မင်း အဆူခံရမှာစိုးလို့ အန်တီကို အမြန်ပြန်စေခဲ့တာ။ အန်တီပြန်သွား တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ထမင်းစားချိန်တော့ အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့ဖို့တောင်းတယ်”

“ပန်းကလေး မစားချင်သေးဘူး။ ရှင်းပလား”
“မင်း အဲလိုပဲ မစားချင်ဘူးပြောပြီးနေခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ည ရှိပြီလဲ”

“ဘယ်နှစ်ညရှိရှိ”
ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ ဘုပြောလိုက်လျှင် နှုတ်ခမ်းလေးပါ လှုပ်သွားသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကိုကြည့်ရုံနဲ့ ပန်းကလေးဘာပြော လိုက်မှန်း စစ်သိ၏။ ပန်းကလေးဘက်က ကြာလေတင်းလေဖြစ်နေ တော့ စစ်ဘက်က သည်းမခံချင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ရင်ထဲက သည်းမခံချင်တော့။ မသိမသာအံ့ကြိတ်မိပြီး
“ပန်းကလေးရယ်။ မင်းကို ကိုယ် နေချင်သလို နေခွင့်ပေး ထားသားပဲ”

ပန်းကလေးနှုတ်ခမ်းလေး စေ့ပိတ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။
 နေချင်သလို နေခွင့်ပေးထားသားပဲတဲ့။
 ဒါတော့ ပန်းကလေး မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်။
 “ကဲ ဆင်းလာခဲ့။ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”
 ဒါပဲပြောပြီး စစ်လှည့်ပြန်သွားသည်။ စစ်လှည့်ပြန်သွား
 တာမှ ပန်းကလေး ငဲ့ကြည့်ကာ မျက်နှာလေးကို ဆက်ခနဲခါမိ၏။
 စောင့်ချင်သလောက်စောင့်ပေစ။
 ပန်းကလေး အပြင်ဘက်ကို ငေးနေလိုက်သည်။
 ညဉ့်လေပြည်က ညင်သာဖျော့ဖျော့နှင့်။ ပန်းကလေး တစ်
 ကိုယ်လုံးကို တယုတယ ကြည်စယ်သွားသည့်နှယ်။
 သဘာဝက တာဝန်ကျေစွာ သူ့တာဝန်သူထမ်းဆောင်လျက်
 နေ့ဦးညကို လေပြည်လေး ဆက်သလျက်ရှိသည်။
 ပန်းကလေးဟာ သဘာဝလို တာဝန်ကျေအောင် ထမ်း
 ဆောင်နေဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိပါ။ စစ်ပြောသလို ပန်းကလေး နေချင်
 သလိုနေခဲ့သည်။ ပန်းကလေးနေချင်သလို နေခွင့်ရအောင် စစ်က
 အခွင့်အရေးပေးထားလို့ ပန်းကလေး နေခွင့်ရနေတာလား။
 ဘာလား ညာလားဆိုတာ ပန်းကလေး ဆန်းစစ်ပြီး ခွဲခြား
 မနေချင်။ ပန်းကလေးစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း နေခွင့်ရတာကို ပန်းက
 လေး ကျေနပ်၏။
 အလိုက်သိဖို့နဲ့ တာဝန်ကျေဖို့ဆိုတာ ပန်းကလေး ဘယ်

တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။
 စစ်ခေါင်းက ဒဏ်ရာအတွက် အကူအညီတောင်းတာ
 တောင် ပန်းကလေး လုပ်ကိုင်မပေးပါ။ စစ်က ပန်းကလေးလုပ်ကိုင်
 မပေးတော့ ဘာမှဆက်မပြော။
 သူ့သူငယ်ချင်းကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။
 “မင်းဆေးအိတ်ပါယူခဲ့ကွာ။ ကိုယ့်ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ ပြီး
 တော့ နေလို့ထိုင်လို့မကောင်းဘူး မြန်မြန်လာခဲ့ကွာ”
 စစ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နာရီဝက်ပင်မကြာ။ ချက်ချင်း
 ရောက်လာသည်။ သက်နှောင်က ဆေးအိတ်ကိုယ်တိုင်ဆွဲလာသည်။
 မင်းစိုးက စူးစမ်းလိုတဲ့ စိတ်ရင်းနဲ့ပါ။
 သက်နှောင်တို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ စစ်က ခုတင်ပေါ်
 စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသည်။ ပန်းကလေးက နံရံထောင့်ကပ်
 ရပ်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စစ်”
 သူငယ်ချင်းတွေမေးတာကို စစ်မဖြေ။ သက်နှောင်က
 လက်တစ်ဆစ်လောက်ပေါက်နေတဲ့ စစ်ခေါင်းကဒဏ်ရာကိုကြည့်
 ခိုင်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်လျက် သက်မချသည်။ မင်းစိုးက ပန်းက
 လေးကို တရားခံကြည့် ကြည့်သည်။
 သူတို့သူငယ်ချင်း ခံရတဲ့အတွက် ကျေနပ်ကြဟန်မတူ။
 ပန်းကလေး သူတို့မျက်လုံးနဲ့အဆုံ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။

သက်နောင်က ဆရာဝန်ပီပီ အားလုံးရိပ်ငါး၏။ ဘာမှလည်း မပြောနဲ့ဆိုလို့ မပြောဘဲ လှည့်ပြန်သွားခြင်း။ မမေးမမြန်းတော့။ စစ်ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို တစ်ချက်ချုပ်ပေးလိုက်သည်။ ဆေးလည်းထိုးပေးကာ သောက်ဆေးပါ စီစဉ်လျက်။

“ပန်းကလေး။ စစ်ဆေးသောက်ဖို့ ကော်ဖီနဲ့မုန့် သွားယူနဲ့မို့ အိပ်ပျော်နေသည်။ ပေးပါလား”

မင်းစိုးက မနေနိုင်ဘဲ လှမ်းခိုင်းသည်။ ပန်းကလေးမျက်မှူးလျက်။ ကိုယ်က ပက်လက်ကလေးနဲ့ မျက်နှာလေး ညာဘက် နှာလေးခါ၍ လသာဆောင်ဘက် ရှောင်ထွက်နေလိုက်သည်။

“ခိုင်းတာတောင် ယူမပေးဘဲ ရှောင်သွားတဲ့ ပန်းကလေးက လင်ယောက်ျားအလိုဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်တာထက် တုန့်ပြန်တာ အရုပ်ဆိုးလှတယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ယူဆသည်။

စစ်ကိုလည်း အားမလိုအားမရဖြစ်ကြပြီး

“စစ် မင်းသိပ်အလိုမလိုက်ပါနဲ့။ လင်မယားဖြစ်လာပြီးမှ တော့ ဆေးယူမီးယူလောက်တော့ အလိုက်သိဖို့လိုတယ်လေ။ ခုတော့ ကြည့်ဦး”

“နေပါစေကွာ”

စစ် ဒီလောက်နဲ့ စကားဖြတ်ကာ။

ဒရိုင်ဘာကိုခိုင်ဖနီး အကြီးကိုခေါ်ပြီး ကော်ဖီနဲ့မုန့် ယူခိုင်းလိုက်သည်။ စားသောက်ပြီး ဆေးသောက်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ အားမရနိုင်ပါ။ စစ်က

စစ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်သွားပြီး အတန်ကြာမှ ပန်းကလေးအိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ စစ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဆေး

နဖူးစောင်းက ချုပ်ထားတဲ့ဒဏ်ရာပေါ်မှာ ပလာစတာက

စောင်းပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ စစ်က အပြစ်ကင်းနေပေမယ့် ပန်းကလေးရင်ထဲ ပျော်ဝင်မနေ။

စစ်က ကောင်းလို လူချောလူလှမဟုတ်သလို နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မဟုတ်။

ကောင်းလို အသားအရည်ဖြူစင်မနေ။ ညှိရိပ်သန်း၏။

ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံကအစ တခြားစီ။ ကောင်းကင်ရပ်မြင့်သလို ကိုယ်လုံးသွယ်သည်။ စစ်က တုတ်ခိုင်ပြည့်ဖြိုးသလို ကိုယ်ဟန်က ရုန်းရုန်းကြွကြွနဲ့။

ရုန်းကြွကြွဖြစ်နေတဲ့ စစ်ကိုယ်နေဟန်ကို ပန်းကလေး ပိုပြီး ခြည့်မရပါ။ စိတ်ထဲက တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရသလိုလို ဘာလိုလို ကောင်းကိုယ်ဟန်လေးမြင်ရတာ စိတ်ထဲမှာ ထိုသို့မဖြစ်ပါ။

“ပန်းကလေးရယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ရွယ်လှဖို့ထက် ဆွဲအားရှိဖို့လိုတယ်။ စစ်က ဆွဲအားရှိတယ်။ ပန်းကလေးစိတ်ကို လျှော့ချခံစားကြည့်ပါဟယ်”

“သွားစမ်းပါ။ နှာဘူးမတွေ့။ လင်ရပြီးကတည်းက ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ဒီအကြောင်းပြောဖို့ပဲ ခံတွင်းတွေ့နေကြတယ်”

“ဟဲ့ လင်ရမှတော့ လင်ရတဲ့အရသာ ကောင်းတာလည်းကောင်း တွေ့ရတာပေါ့။ ရှင်က လင်သာရနေတာ အိမ်ထောင်ရေးအရသာ ခံစားဖို့ကြောက်နေလို့ ဆွယ်တရားဟော နေရတာအေး။ တော်ကြာ စစ်က တခြားဘက်ခြေဦးလှည့်သွားရင် မပန်းကလေး ရှင်ပဲ မျက်ရည်ကျရမယ်။ လင်ယောက်ျားတွေဆိုတာ ချည်ထားနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်။ အချည်ခိုင်မှ ရတက်အေးရမယ်။ ချည်ထားဖို့ ရှင်စိတ်မကူးရင်၊ အချည်ခံရမယ့်ဆီ ရှင်ယောက်ျား လမ်းပေါက်ရှာပြီး ထွက်သွားမှာလေ။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ဖျောင်းဖျောင်း စီလှည့်။ ဒါပဲ။ ရတာ”

“သွားစမ်းပါ”

ပန်းကလေး မနှစ်မြို့သဖွယ်ပြောလိုက်တာ ပြန်သတိရရင် မိဆင့်က မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့။ ချယ်က ပန်းကလေးစိတ်မထိ စားတာကို ဇွတ်မပြောနဲ့လို့ ဟန့်တားရှာသည်။

ဒါပေမဲ့ ချယ်က တစ်ခွန်းတော့ပြောသည်။

“စစ်က ဆွဲအားရှိပါတယ်ဟ။ ယောက်ျားဆိုတာ ကျားကျား လျားလျားရှိမှလေ။ ရှင်ကောင်းကိုရှင် စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့။ ကောင်း က စစ်လို ဆွဲအားမရှိဘူး။ ယှဉ်ကြည့်စမ်းပါ”

“ဟွန်း”

ထိုစဉ်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ပန်းကလေး မျက် စောင်းထိုးမိတာ ပြာကျမတတ်။ အိပ်မောကျနေတဲ့စစ်ကိုကြည့်ရင်း ကကယ်ပဲ စစ်က ဆွဲအားရှိတဲ့ ယောက်ျားလား။

ဟန့်အင်း။

ပန်းကလေး ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းကာ အိပ်ခန်းထဲက ထွက် သည်က ချက်ချင်း။

စစ်သခင်။

ရှင် ပန်းကလေးကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့။

ရှင်ဘာရှင် ဘယ်ဆီကိုပဲ ခြေဦးလှည့်လှည့်။ လှည့်ချင်တဲ့ ဒါပဲ။

လသာဆောင်အပြင်ကနေ အိပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းကာ။ အိပ်ခန်းထောင့်ဘက်မှာ စီစဉ်ထားတဲ့ ထမင်းစားပွဲနားရောက်တဲ့အထိ ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ထိုင်”

အမိန့်ပေးတာလား။ စေခိုင်းတာလား။ စစ်အသံက စိတ်မရှည်သလိုနဲ့ တင်းနေသည်။ ပန်းကလေး မကျေမနပ်နဲ့ စစ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“ပန်းကလေးကို နိုင်ထက်စီးနင်း မဆက်ဆံပါနဲ့။ နောက်တစ်ခါလဲ ပန်းကလေးလက်ကို မဆွဲနဲ့”

“ဟွန်း”

စစ်မျက်ခုံးချည်း အလိုလိုမြောက်တက်သွားသည်။ ပန်းကလေး စိတ်မလုံခြုံတော့။ စစ်အကြည့်တွေက အရင်ကထက် ရွှန်းလက်လာမှန်း ပန်းကလေးစိတ်က သိနေသည်။

ထိုရွှန်းလက်မူနောက်မှာ တမ်းမက်စိတ်တွေ ပါနေသလိုလို။ စောင့်စည်းချင်စိတ် မရှိတော့သလိုလိုနဲ့။

ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံးကို မောင်ပိုင်စီးချင်နေမှန်း အကဲခတ်မိတာကြောင့် ပန်းကလေး ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး ဖြစ်ရ၏။

စစ်ဆုပ်ကိုင်တဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့နေလျှင်

“မင်းလက်ကို ကိုင်လို့တောင် မရဘူးလား ပန်းကလေး

အခန်း(၁၆)

“လာခဲ”

“အို”

ပန်းကလေးလက်ကောက်ဝတ်ကို အတင်းဆွဲပြီးခေါ်လာတဲ့ စစ်။ ပန်းကလေး အတွေးစေတွေပြတ်ကာ။

မထင်မှတ်ဘဲ ဆွဲခေါ်ခံရတာမို့ ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်နဲ့ပါသွားသည်။ သတိဝင်လာသည်နှင့်

“အဲ လွတ်။ လွတ်လေ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပန်းကလေးလက်ကို လာဆွဲရတာလဲ။ လွတ်စမ်းပါ”

ပန်းကလေး ရုန်းသော်လည်းမရ။ ငြင်းဆန်နေတာလည်း ဂရုမစိုက်။

ရယ်”

စစ် ထမင်းစားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်ချရင်းမေး၏။ ပန်းကလေး ခေါင်းမာမာနဲ့

“မရဘူး”

အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်လျှင် စစ် ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြုံးသည်။ ထို အပြုံးကို ပန်းကလေးမနှစ်သက်။ ပန်းကလေး ဟောဒီထမင်းဝိုင်း ရှေ့က နောက်ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးရုံရှိသေးတယ်။

စစ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောသည်။

“ကိုယ်လည်း မင်းအလိုမတူဘဲ မကိုင်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ပကတ်နေတာကိုး။ အောက်ထပ်ဆင်းမစားချင်ရင် အကြီးတို့ ကို အိပ်ခန်းထဲအထိ ထမင်းပွဲလာပို့ခိုင်းလို့ရတယ်လေ။ မစားဘဲ မနေပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို မကြည်ပေမယ့် ကိုယ်စိတ်မဆိုးဘူး။ မစား မသောက်ဘဲ နေတာကိုတော့ ကိုယ်စိတ်ဆိုးချင်တယ်။ ဒါကြောင့်ပါ”

စစ်ကပြောရင်း လက်ကလဲ ပန်းကလေးရှေ့က ထမင်း ပန်းကန်ထဲ ဝက်သားချိုချဉ်ကြော်တစ်ဖွန်း ဦးချသလို ထည့်ပေး သည်။ ဝက်သားချိုချဉ်ကြော် ပန်းကလေးကြိုက်တတ်မှန်း သူသိနေ လို့လား။

ဒါမှမဟုတ် ပန်းကလေးကြိုက်တဲ့အစာနဲ့ မြူဆွယ်နေတာ လား။

“ထိုင်ပါကွာ”

စစ် ထပ်ပြောသည်။ ပန်းကလေး ထမင်းဝိုင်းမှာမထိုင်ရင် ပန်းကလေးကို ထိုင်စေဖို့ အတင်းဆွဲပြုဦးမယ့် အမှုအယာတွေ ပေါ် လွင်နေတာမို့ ပန်းကလေး လှည့်ထွက်သွားဖို့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာ သည်။

နောက်ပြီး ဗိုက်ကလည်းဆာလှသည်။ ဝက်သားချိုချဉ်ကြော် မြင်နေရပြန်တော့ သွားရည်လေး စိမ့်ထွက်၏။

ထမင်းပွဲပြင်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေတဲ့အကြီးက ပန်း ကလေးနဲ့စစ်ကိုပဲ ကြည့်နေကာ။ လိုအပ်တာလုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေ၏။ အကြီးရှိနေတာက ပန်းကလေးကိုယ်ပန်းကလေး ပိုပြီး မလုံခြုံလှ။

ယောက်ျားက ဒီလောက်လိုက်လျှောနေရက်နဲ့။ ပန်းကလေး တင်းမာလှတယ်လို့ မြင်သွားမှာ စိုးလှသည်။ ပြီးတော့ ဒီအကြောင်း တွေ ယောက်ျားမလုပ်သူသိသွားရင်မလွယ်။

ယောက်ျားမကတစ်ဆင့် မေမေသိသွားရင် အခြေအနေဆိုး နိုင်သည်။

မေမေကလည်း ပန်းကလေးကိုဆူဖို့ ပါးစပ်ယားနေတာနဲ့ ပန်းကလေးဘက်ကတင်းလေခြင်းဆိုပြီး ဗိုဆူဖွယ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ပန်းကလေး မသိမသာနဲ့ အကြီးကိုငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ စစ်ရိပ်မိဟန် တူသည်။

“အကြီး ရပြီ။ ဘာမှမလိုတော့ဘူး” လို့

ပြောလိုက်၏။

အကြီးနားလည်သွားဟန်တူသည်။ စောင့်ကြည့်မနေတော့ပါ။ ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းဆတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဟင်းတွေအေးကုန်မယ်”

စစ်နောက်ထပ်ပြောပြန်တော့ ပန်းကလေးမထိုင်ဘဲနေလို့ မရတော့ပါ။ ထိုင်ချလိုက်ပေမယ့် မျက်နှာကြောကိုတော့ တင်းထားဆဲဖြစ်သည်။

ပန်းကလေး ထိုင်ချလိုက်မှ စစ်မျက်လုံးလေး ကျေနပ်ဟန်နဲ့ ထမင်းပန်းကန်ဆီ ရောက်သည်။ သူ့ပန်းကန်ထဲ ပန်းကလေးဟင်းခပ်ထည့်ပေးမလားဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။

ပန်းကလေး မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ။

အသီးအရွက်ကြော်ကိုခပ်ပြီး ပန်းကလေးပန်းကန်ထဲ ပန်းကလေးထည့်ကာ။

ထိုအခါ စစ်မျက်ခုံးလေး မသိမသာရုန်းကြွသွားသည်။ ဒါ့ပြင် မထိတရီ ပြုံးမလိုလိုနဲ့ ပန်းကလေးကို စိုက်စိုက်ကြည့်၏။ ပန်းကလေး ပြန်မကြည့်ပါ။ အရွက်ကြော်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ထမင်းပြီးအောင် ခပ်မြန်မြန်စားလေသည်။

စစ် မသိမသာသက်မချရင်း သူ့ပန်းကန်ထဲ သူ့ဘာသူဟင်းခပ်ထည့်ပြီး စားရတဲ့အဖြစ်။

ဒါတင်မက စစ်ကိုယ်တိုင် ဦးချခပ်ထည့်ပေးတဲ့ ဝက်သား

ချိုချဉ်ကြော်ကို ပန်းကလေး လုံးဝမတို့မထိတော့ စစ်ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားရသည်။

ဒါပေမဲ့ မငြိုငြင်လိုတော့ပါ။ ညစာမစားဘဲ ပေကတ်ပြီး အငတ်ခံနေတာထက်စာရင် ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စားဖြစ်သွားဖို့က အရေးကြီးသည်။ စစ် ခပ်ထည့်ပေးတာကို စားချင်စား။ မစားချင်လဲ နေပေါ့။

စစ်ကတော့ ကိုယ်ယူထားတဲ့မိန်းမဖြစ်နေတဲ့အတွက် စစ်ဘက်က လင်ယောက်ျားတာဝန်ကျေချင်တာပဲ သိတယ်။

လင့်တာဝန်ကျေခြင်လို့လည်း ဦးစွာလိုက်လျောခြင်းပါပန်းကလေးရယ်။

ဒါပေမဲ့

မင်းလေးက အစောမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်သိပါတယ်။

x

အစောနေရာမှာ အစားထိုးခံစားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ကိုယ့်မှာ လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာ ယုံပါ။

မင်းဟာ ပန်းကလေးပဲ။

ပန်းကလေးအဖြစ်ပဲ ဆက်ဆံပါ့မယ်။ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်။

ရင်နဲ့ခါးကို လက်တစ်ဖက်စီနဲ့ ပြိုင်တူစမ်းသည်။ အတွင်း
ခံအဝတ်တွေ ညှစ်နေရာနဲ့သူ့မို့ ပန်းကလေး စိတ်သက်သာရာရလို့
သွားသည်။

ပန်းကလေးက ညတိုင်း ဟောဒီမင်္ဂလာအိပ်ရာထက်မှာ
အိပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘီရိုထောင့်မှာ ဒရင်းဘက်ခင်းပြီး အိပ်နေကျ။

ထုံးစံအတိုင်း ညကလည်း ပန်းကလေး ဒရင်းဘက်ခင်းပြီး
အိပ်တာလေ။ ဖျတ်ခနဲ ညလည်းတရားနိုးလာရော မွေ့ရာပေါ်
ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး ရောက်နေတဲ့အဖြစ်။

စစ်မွေ့ရာပေါ် ရောက်နေတာမို့ ပန်းကလေး မလန့်ဖျပ်
ဘဲ နေမတဲ့လား။

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်ကဘယ်လို စစ်ဘေးနား ရောက်နေရ
တာလဲ။ သူ ပန်းကလေးအိပ်ပျော်နေတုန်း စစ်က ပန်းကလေးတစ်
ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ချီပြီး ခုတင်ပေါ်တင်လိုက်တာလား။

အဲလိုတွေးမိပြန်တော့ ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး
လေးများ ဖြန်းဖြန်းထလျက်။ စစ်ကို ပန်းကလေးဖျတ်ခနဲ ပြန်ငဲ့
ကြည့်၏။ စစ်သခင်က ပန်းကလေးဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီး ဘေးတစ်
စောင်းလေး အိပ်ပျော်နေသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြံစောင်လည်းမရှိ။ ခါးအောက်ပိုင်းမှာ သရိုး
ကွာတားဘောင်းဘီပွ ဝတ်ထားသော်လည်း အင်္ကျီချွတ်လျက်ချည်း။
စစ်ကို ဒီပုံစံမြင်ရတော့ အပျိုစင်ဖြစ်တဲ့ ပန်းကလေး ရင်မတုန်ဘဲ

အခန်း(၁၇)

“ဟော့တော်”

ပန်းကလေးလန့်ဖျပ်ကာ မွေ့ရာထက်မှ ခုန်ပျံမတတ် တုန်း
ရုန်းထမိ၏။ ရင်ထဲမှာလဲ လှိုက်ဖိုကာ။

ဘေးဘီကြည့်တော့ ပန်းကလေးနားမှာ အိပ်မောကျနေတဲ့
စစ်သခင်။

ဘုရား ဘုရား။

ပန်းကလေးကိုယ်ပန်းကလေး ပြန်ဆန်းစစ်သလို ငုံ့ကြည့်မိ
သည်။ ခြံစောင်အောက်ရှိ ပန်းကလေး ကိုယ်ပေါ်မှာ ညကဝတ်
ထားတဲ့ ချည်သားဂါဝန်ရှည်လေးက ကိုယ်မှာကပ်လျက်။

နေမတဲ့လား။

ဟောဒီခုတင်ပေါ်ကနေ အတောင်တပ်ပြီး ပျံပြေးသွားလိုက်ချင်ရဲ့။ တောင်ပံတစ်စုံမရှိတာ ခက်တယ်လေ။ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းဖို့က စစ်ကိုကျော်ပြီးမှ ဆင်းလို့ရမယ့်အဖြစ်။ ထိုအဖြစ်က ပန်းကလေးနဖူးမှ ချွေးစလေးများစို့သည်အထိ သွေးပူလာသည်။ ဒီမွေ့ယာပေါ် ပန်းကလေး ဆက်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ ပန်းကလေးကို ကြံစည်ရင် ခက်ရချေရဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ ခြုံစောင်ကို ပန်းကလေးကိုယ်ပေါ်က ချ၏။ စစ်ခြေရင်းဘက်ကနေ မသိမသာ ထသွားလိုက်မယ်လို့ ပန်းကလေး စိတ်ကူးရသည်။ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ပန်းကလေး ထသွား ဖို့ကိုယ်ဟန်လေးကြွလျှင်။

“အလို”

ဘေးစောင်းအိပ်နေတဲ့ စစ်ကိုယ်လေး လှုပ်ရှားကာ ပက်လက်ဖြစ်သွားသလို လက်တစ်ဖက်ကလည်း ပန်းကလေးဘက်သို့ ဆန့်ထွက်လာသည်။ ထိုလက်က ပန်းကလေးကို လိုက်စမ်းသည်။ ခေါင်းအုံးသာစမ်းမိလျှင်

“ပန်းကလေး” လို့

စိတ်လှုပ်ရှားစွာခေါ်သည်။ ပန်းကလေး မထူးမိပါ။ ပန်းကလေးအသံမကြားရသလို လက်နဲ့လည်း မစမ်းမိတာကြောင့် အိပ်မှုနံ့စွဲများဖြစ်နေတဲ့ စစ်မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

ဒူးနှစ်ဖက်ပိုက်ပြီး ဝပ်ဝပ်လေးထိုင်နေတဲ့ ပန်းကလေးကို မြင်လျှင် စစ် ဟင်ခနဲဖြစ်၏။

“အိပ်မပျော်ဘူးလား”

စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနဲ့မေးရင် စစ် ကုန်းရုန်းထလေသည်။ ပန်းကလေး မဖြေ။ နံရံနဲ့ကိုယ်လေးကပ်မှီလျက်။ စစ်ကို ရွံ့တွန့်တွန့် ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွန်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးကို ပန်းကလေးရှောင်လွဲလျှင် “နေမကောင်းလို့လား”

မေးရင်း စစ်လက်ဖဝါးက ပန်းကလေးနဖူးပေါ် ရောက်လာသည်။ စစ်လက်ချောင်းနွေးနွေးလေး ထိတွေ့လျှင် ပန်းကလေး တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲဖြစ်ကာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လို့သွားသည်။

“အိုး ဖယ်”

“ကျွတ်။ မင်း တော်တော်လေး စေးနဲ့ပါလား။ ပန်းကလေးဟင်။ ကိုယ် စိတ်ပူခွင့်မရှိဘူးလား”

“မပူနဲ့”

“ပန်းကလေး မင်းလက်လွတ်စပယ် မပြောပါနဲ့ကွ”

“ပြောမှာပဲ။ ဖယ်။ ပန်းကလေး ဒရင်းဘက်မှာ အိပ်နေတာကို ဘာလို့”

ပန်းကလေး ထိုမျှနှင့် စကားရပ်လိုက်သည်။ စစ် သဘော ပေါက်သွား၏။ မသိမသာ သက်မချရင်း လွှဲထားတဲ့ပန်းကလေး မျက်နှာကို မေးဖျားကဆွဲယူပြီး ပန်းကလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် ရဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ပန်းကလေးရယ်။ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာချည်း အိပ်နေတာ ဘယ်နှညရှိပြီလဲ။ ကြာရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒါ ကြောင့်”

“အိုး ဘာမှမထိခိုက်ဘူး။ ဖယ်။ ပန်းကလေး အောက်ဆင်း အိပ်မယ်”

“အောက်ဆင်းအိပ်မယ်။ အဟင့်။ ဆင်းကြည့်လေ”

“ဘာ”

“သတ္တိရှိရင် ဆင်းကြည့်”

ခံပြင်းစိတ်နဲ့ စိန်ခေါ် သလိုပြောနေတဲ့ စစ်သခင်။ ပန်းကလေး အံ့ကြိတ်ကာ ဆင်းမယ်လို့ ဇွတ်ပြောဖို့ နှုတ်လေးသွားသည်။

“မင်းကို ကိုယ် ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ မင်းမကြိုက်တာကိုယ် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒါတောင် မင်းမကျေနပ်သေးရင်၊ ကိုယ် ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဂရုမစိုက်ဖို့လဲ မလိုဘူး”

ဒါပဲပြောပြီး စစ်သခင် အိပ်ချင်စိတ်နဲ့ ကိုယ်ကိုမွေ့ရာပေါ် ပြန်လှဲချသည်။ တဆက်တည်းလည်း ဖက်ခွလုံးကို နှစ်ယောက်ကြား စည်းတားသလိုထား၏။

ခံပြင်းစိတ်နဲ့ ပန်းကလေး မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခပ်

“ရှင် ပန်းကလေးကို အနိုင်မကျင့်နဲ့”

“မင်းသာ ကိုယ့်ကိုအနိုင်ကျင့်နေတာကွ”

ဖက်လုံးပေါ် ခြေတစ်ဖက်ခွတင်ပြီး စစ်ပြော၏။ စစ်အပြု မှုက ပန်းကလေး စိတ်ကို ပိုလို့ပင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထစေသည်။

“ပန်းကလေးက ရှင့်ကို အနိုင်ကျင့်တယ်။ ဟုတ်လား”

“ကျွတ်။ မင်း အထူအပါး နားမလည်တာက ဆိုးတယ်ကွ။

ခံလိုနားမလည်တာက ကိုယ့်ကို အနိုင်ကျင့်တာနဲ့တူတယ်။ အေး

မင်းအနိုင်ကျင့်သမျှ ကိုယ်ခံနေရက်နဲ့ ထပ်ပြီးအဆင့်တက်မလာနဲ့။

ညက်စပြီး မင်းခုတင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ရမယ်။ အဲဒါကိုမှ မင်းထပ်

ဆင့်ငြင်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က ဘာကိုမှ ဆင်ခြင်နေမှာမဟုတ်

ဘူး။ ဒါပဲ။ ကဲ အိပ်တော့”

စစ် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရင်း ညအိပ်မီးပါ ဖျတ်ခနဲ လှမ်း

စိတ်သည်။

ထိုအခါ ပန်းကလေးမျက်ဝန်းမှ ခံပြင်းမျက်ရည်တို့ ဝေါခနဲ ကျလေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ပြာမှောင်နေသလို ပန်းကလေးမျက်ဝန်း စ ပို၍ပင်မှောင်တူးသွားလေသည်။ မျက်ရည်တွေကို ပန်းကလေး စိတ်နဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ရင်း

စစ်သခင်ရယ်။

ရှင်စိန်ခေါ်တာကို ပန်းကလေး ရှန်းထွက်ပြမယ်ရှင်။ မယုံ
ရင်စောင့်ကြည့်လေ။ အခြေအနေပေးတဲ့တစ်နေ့ပေါ့။
ဟင့်ဟင့်ဟင့်။

အခန်း(၁၈)

“ဟယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အလုပ်လျှောက်တုန်းက ပန်းကလေးကို
ကံသွယ်ဖို့ ချယုံလိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ထည့်ထားတယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေ။ ဘယ်သူမှမရိပ်မိအောင်လို့ပေါ့ဟဲ့”

“အဲဒါပေါ့။ ချယုံဆီဖုန်းဆက်လာတယ်။ အင်တာဗျူးဖြေဖို့
ဒီနေ့လည် တစ်နာရီတိတိ။ ပန်းကလေး သွားမယ်မဟုတ်လား”

“သွားမှာပေါ့ဟ”

“ချယ်မလိုက်တော့ဘူးနော်”

“အဲ”

ပန်းကလေး စိတ်ထဲအလိုမကျတော့ပါ။ ချက်ချင်းပဲ ပန်း

ကလေး နှုတ်ခမ်းစုကား။

ချယ်သာ အနားမှာရှိနေရင် ဖျတ်ခနဲရိုက်ပြီး။ လိုက်ခဲ့မယ် ဒါပဲလို့ အတင်းအကြပ်ပြောဖြစ်မယ်။

ခုတော့ ပြောခွင့်မသာ။

ဖုန်းဆက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ ပန်းကလေးနားမှာ ကပ်ထားတဲ့ဖုန်းကို တင်းအောင်ဆုပ်ကိုင်လျက်၊ ပြန်ပြောဖို့ပြင်လျှင် ချယ်ရဲ့ဖြေရှင်းချက်ပေးသံလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ချယ်ယောက္ခမ ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားလို့။ ဘာအရေးကြီးလဲ မသိဘူး။ ယောက္ခမအိမ်သွားရမှာမို့ပါ”

“ဟွန်း ရှင်တို့က တစ်ယောက်လည်း ယောက္ခမရှိခဲ့၊ တစ်ယောက်ကလည်း ယောက္ခမလက်ညှိုးအောက်မှာ”

“ပန်းကလေးရယ်။ ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေ။ ချယ်တို့က သူတို့သားကို ယူထားတယ်မဟုတ်လား။ ခေါ်ရင်သွားရမယ်။ ပြောရင် နားထောင်ရမယ်လေ”

“သွားကြ။ နားထောင်ကြ။ ဟွန်း၊ ဒါပဲ”

ပန်းကလေး မကျေမနပ်ပြောရင်း ဖုန်းခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ဆောင့်ချပြီး ဖုန်းခွက်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ ပွစ်ပွစ်ရွတ်ကာ။

ရှင်တို့ အဖော်မလိုက်လဲရတယ်။ မလိုက်ကြနဲ့။ ယောက္ခမ ရှိခိုးတဲ့မိန်းမတွေ။

ပန်းကလေးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှိမခိုးနိုင်ပေါင်။ မကျေနပ်ရင် လဲသေလိုက်။

ပန်းကလေးက ယောက္ခမရော၊ ယောက်ျားပါ လိုချင်လို့ ရထားတာမဟုတ်ဘူး။ မလိုချင်ဘဲ ရထားတာလေ။ မလိုချင်တဲ့ဟာ နည်းကို အရေးစိုက်စရာလား။

ပန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ်ပြောရင်း အင်တာဗျူးသွားဖြေဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။

လျှောက်ထားတဲ့အလုပ်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာ၊ ရင်အုံအပေါ်ပိုင်းကို မှန်ပါးပါးလေးအုပ်ပြီး စီးကွင့်တွေနဲ့ ဒီဇိုင်းထွင်ထားတဲ့ ပေါင်းစားချည်ချောဝမ်းဆက်ကလေး ဝတ်၏။

အနီရောင်ရဲရဲလေးနဲ့ပွဲ ပန်းကလေးရဲ့ ပန်းနုသွေးရောင်အသားက ရဲမှည့်လင်းဝင်းလျက်။

ဆံပင်ကို အပေါ်တစ်ထပ် စုချည်ပြီး အလှကလစ်တပ်၏။ ရတနာအရာမှာ ပန်းကလေး ထုတ်မဆင်ပါ။ ရတနာပစ္စည်းတွေ

ယောက္ခမလုပ်သူက ပန်းကလေးကို သေတ္တာလိုက်ပေးထားပေမယ့် ပန်းကလေး ထုတ်ဆင်ဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။

ပန်းကလေးမှာ ရွှေနားကပ်လေးတစ်ရံတောင် မပိုင်ဆိုင်တာ ပန်းကလေးသိတယ်။ သိသိချည်းနဲ့ ယောက္ခမစိန်နားကပ်နဲ့ ပါးမပြောင်ချင်။

ပန်းကလေးမှာ ရွှေငွေမရှိပေမယ့် အလှရှိတယ်။ ပန်းက

လေးကိုယ်ပေါ်က အော်ရီဂျင်နယ်အလှတရားက ပန်းကလေး
ဆိုင်တဲ့ ရတနာလေး။

ပန်းကလေးပိုင်တဲ့အလှရတနာနဲ့ပဲ ပန်းကလေး တင့်တယ်
အောင် နေတတ်ပါတယ်။ ပြင်ဆင်ပြီးတဲ့ပန်းကလေးကိုယ်ပေါ်
သဘာဝအလှတွေကို မှန်ထဲမှကြည့်၏။

စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ပြီမို့ မှန်တင်ခုံရှေ့က ပြန်လှည့်လျင်
“ဟင်”

ပန်းကလေး ပြန်းခနဲ ရှက်သွားရသည်။ ကြည့်စမ်း ပန်း
လေးပြင်ဆင်နေတာကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရပ်ကြည့်နေမှ
မသိတဲ့ စစ်သခင်။

“ကျွတ်။ မကြည့်နဲ့”လို့

ရှက်စိတ်အံ့ပွင့်ကာ မျက်နှာထားနဲ့ပြောမိသည်။ စစ်
အမြင်မကြည်သလို စိုက်ကြည့်ရင်း၊ ပန်းကလေးဆီ တန်းတန်းမ
မတ်လျှောက်လာ၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ ပန်းကလေး ရင်တွေတုန်ကာ
တွေညွတ်ချင်လာ၏။ စစ်ပုံစံက ပန်းကလေးမကြည့်နဲ့လို့ ဟန့်တ
တာကို ဘဝင်ကျပုံမပေါ်။

“မင်းက ကြာလေဆိုးလေပဲနော် ပန်းကလေး။ အဟ
ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကိုယ်မကြည့်လည်း တခြားယောက်ျားမ
ကြည့်မှာပဲ။ မင်းကိုကြည့်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်းကို မကြည့်နဲ့လို့ ပြော

ဖူးလား ပန်းကလေးရယ်။ ဟင်။”

ပန်းကလေး မျက်နှာထားနဲ့ လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထား
လိုက်သည်။

“မကြည့်နဲ့၊ မထိနဲ့လို့ မင်း ကိုယ့်ကိုပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။
အဲဒါကိုတော့ မင်းခေါင်းထဲ အမြဲထည့်ထား”

ပန်းကလေးခေါင်းကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပြောဆိုပြီး ပန်း
ကလေးရှေ့က ခွာသွားသည်။ ဒီလိုလေသံမှာနဲ့ အပြောခံရလေ
ပန်းကလေးခံပြင်းလေ။ စိတ်ချ။ ဒီလိုပြောတာဆိုတာခံဖို့ ပန်းက
လေး လူဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။

မကြာခင် ရှင်အရိပ်အောက်က ပန်းကလေးခွာခွင့်ရတော့
မယ်။ ပန်းကလေး အလုပ်ရတာနဲ့ ပန်းကလေးခွာသွားမှာရှင်။

ရင်ထဲမှာ ပန်းကလေး ကြွေးကြော်ကာ။

စစ်သခင်က ပန်းကလေးရှေ့က ခွာပြီးတာနဲ့ ခေါင်းရင်း
ဘက်ရှိ သော့ခတ်ထားတဲ့ မတ်ရပ်ဘီရိုကြီးကိုဖွင့်ပြီး။ ဖိုင်တွဲတချို့
ထုတ်ယူပြီးတာနဲ့ သားရေအိတ်ထဲထည့်ကာ

“ဘယ်သွားဖို့လဲ၊ လိုက်ခဲ့ ပို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း”

ပန်းကလေးခေါင်းခါရင်း အကြည့်လွှဲနေလိုက်သည်။ စစ်
မျက်မှောင်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဖူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“မင်းဘယ်လိုလဲ ပန်းကလေးရယ်။ မင်းစိတ်ကို ကိုယ်နား

မလည်တော့ဘူး။ မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲ။ ဘာလုပ်ချင်လဲ။ ဘယ်လိုချင်လဲ။ မင်းစဉ်းစား။ စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်ကိုပြော။ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်။ ကွာချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ်ကွာပေးမယ်”

ပြောပြီး သူတံခနဲ ပြန်ထွက်သွားတဲ့စစ်သခင်။

ပန်းကလေးရင်ထဲမှ မာနလေး ထောင်ထသွားသည်။ အထူးသဖြင့် ကွာပေးမယ်ဆိုတဲ့စကား အဦးဆုံးပြောလာတာက ရင်နာစရာကောင်းသည်။

ကွာပေးမတဲ့။ အဟင့်။ ပန်းကလေး ဝမ်းနည်းမယ်ထင်လား။ မာနနဲ့ဆိုလာတဲ့ မျက်ရည်တစ်စ ပန်းသွေးရောင်ရဲနေသော ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ကျလာသည်။

ထိုမျက်ရည်ကို ပန်းကလေးမသုတ်ပါ။

မာနမျက်ရည်စီးကြောင်းလေးနှင့်ပင် ပန်းကလေး ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့တိုးခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ရောက်မှ မအကြီးက ပန်းကလေးနားလာပြီး

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ပန်းကလေး။ အကြီးအဖော်လိုက်ခဲ့မယ်နော်”

“မလိုက်နဲ့”

ပန်းကလေး ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၏။ အကြီးကိုယ်လေးထွန်းကာ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားသည်။ မလွန်ဆန်ရဲစွာ ခေါင်းတကုတ်ကုတ်

ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်စူ မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ ရှေ့တိုးလာပြီး။

“အကြီးကို ခေါ်မသွားလဲ။ ဒေါ်စူကိုခေါ်သွားလေ ကလေးရဲ့။ ဒေါ်စူအားပါတယ် ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

သခင်အလိုကျ အိမ်တော်သားပီသစွာ မျက်နှာချိုချိုလေးနဲ့ ဒေါ်စူပြောတာကို ပန်းကလေး နားမဆင်။

မျက်နှာလေးခါပြီး ရှေ့ထွက်ခဲ့သည်။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဒရိုင်ဘာကိုခိုင်က ကားတံခါးအသင့်ဖွင့်ထားလေသည်။

“မပန်းကလေး။ အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ကားပေါ်တက်ဗျာ”

ဘယ်သူဘယ်လိုပြောပြော ပန်းကလေး အသိအမှတ်မပြု။ မာနခြေလှမ်းတွေလည်း တွန့်မသွား။ တစ်လှမ်းထက်တစ်လှမ်း မာနမာနတို့ပါကာ။

အခန်း(၁၉)

“ဟယ် ကောင်း”

ပန်းကလေး တက္ကစီပေါ်ကဆင်းပြီး ရွှေရောင်မြေစင်တာ သို့ ခြေလှမ်းရုံရှိသေးတယ်။ ကောင်းကို သွားခနဲမြင်သည်။ ထိုအခါ ပန်းကလေး အံ့ဩဝမ်းသာခေါ်လိုက်သည်။ ကောင်းကလည်း ပန်းကလေးဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းလာရင်းပြောသည်။

“ပန်းကို ကောင်းစောင့်နေတာဟ”

“ဟယ် အဟုတ်”

“အဟုတ်ပေါ့ဟ”

“နေပါဦး ပန်းလာမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“စုံစမ်းထားတာပေါ့။ ဒီနေ့လူတွေ့စစ်ဆေးခံရမယ့် စာရင်း

ထဲမှာ ပန်းနာမည်ပါနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကြိုစောင့်နေတာ”

ကောင်းစကားအဆုံးမှာ ပန်းကလေးရင်ထဲ ကျေနပ်အား ရဖြစ်လေသည်။ ဒါ့ပြင် မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် ပျော်ရွှင်လို့သွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲကောင်းရယ်။ ပန်းက အဖော်မရှိလို့ အားငယ်နေတာပါ”

“အခုကော အားငယ်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

ပန်းကလေး ခေါင်းရမ်းလျှင် ဖားလျားချထားတဲ့ ဆံပင်လေးများ ယိမ်းနွဲ့ကာ အလှကျက်သရေတိုးသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကောင်းမျက်ဝန်းရောင်လေး ရွန်းဝင့်လျက်။

“လာလေ။ အထဲဝင်ကြရအောင်”

ပန်းကလေးနှိုးဆော်မှ ကောင်းအသိဝင်လာသည်။ ခေါင်းဆတ်ကာ နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲ၍ ရွှေရောင်မြေ မြန်မာ့လက်မှုပစ္စည်းအရောင်းစင်တာထဲသို့ ဝင်သည်။

အင်တာဗျူးဖြေကြမယ့် ပန်းကလေးတို့ အလုပ်လျှောက်သူတွေကို စင်တာက တာဝန်ကျဝန်ထမ်းပျိုလေး ဦးဆောင်ပြီး သီးသန့်ဇည့်ခန်းမှာ နေရာချပေးသည်။

အင်တာဗျူးဖြေမယ့်သူတွေ အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည်။ လိုအပ်တာက သုံးယောက်။ ဒီအယောက်နှစ်ဆယ်ထဲက ရွေးရမှာဆိုတော့ ပန်းကလေး စိတ်ပူလှသည်။

အရွေးမခံရရင် သွားပြီပေါ့။ ပန်းကလေး ဒီအလုပ်ရတာနဲ့ စစ်အရိပ်အောက်က ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလေ။ အထူးသဖြင့် မကြာခင် နာရီပိုင်းလောက်ကပင် စစ်က အကွာစကားပြောခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီစကားနောက်မှာ ပန်းကလေးရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုလို့ပင် ခိုင်မြဲသွားသည်။ စစ်အရိပ်အောက်က အမြန်ဆုံးခွဲဖို့လေ။

“ပန်း စိုးရိမ်မနေနဲ့နော်”

ကောင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးနေမိတဲ့ ပန်းကလေးကို သတိပေးသလိုပြောသည်။ ကောင်းရှိနေလို့ တော်သေးတယ်။ ပန်းကလေး မသိမသာခေါင်းဆတ်ကာပြုံးပြီး အိန္ဒြေဆယ်ကာ။

လူတွေ့စစ်ဆေးခံမယ့်သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲ ဝင်ကြရသည်။ တချို့ဆို ဆယ်မိနစ်မက ကြာသည်။ တချို့ဆို ငါးမိနစ်လောက်သာကြာသည်။ ပြန်ထွက်လာကြရင် ပန်းကလေးတတွန့်တွန့်နဲ့ ပြုံးသူပြုံး၊ စိတ်လှုပ်ရှားသူလှုပ်ရှားနဲ့။

အားလုံးက အလုပ်ကို လိုချင်သူတွေချည်းမဟုတ်လား။

“မပန်းကလေး”

ဟော။

ပန်းကလေးအလှည့်ရောက်ချေပြီ။ ပန်းကလေး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထိုင်ရာမှထသည်။ ကောင်းက အားပေးအပြုံးလေးနဲ့ စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားဖို့ပြောကာ။ ကောင်းပြောတဲ့အတိုင်းပင်။ ပန်း

ကလေး အရင်ဆုံးစိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရသည်။

ပြီးမှ အရည်အချင်းရှိသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့အမူအယာနဲ့ အိန္ဒြေရရခြေလှမ်းကာ ဝန်ထမ်းပျိုလေး အသင့်ဖွင့်ပေးထားတဲ့ မှန်တံခါးပေါက်မှ ရုံးခန်းထဲဝင်သည်။

ဝင်ဝင်ချင်း ခံစားရသည်က စုပြုံကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးငါးစုံ။ ပန်းကလေး ထိုမျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ပါ။ မျက်လွှာလေးစင်းချကာ။

“ထိုင်ပါ”

လူကြီးတစ်ဦး ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောတဲ့အတိုင်း မတ်မတ်လေး ထိုင်ချသည်။ တန်းစီထိုင်နေတဲ့ ဘော့စ်နဲ့တကွ လူကြီးလေးယောက်က ပန်းကလေးနဲ့ စားပွဲရှည်သာခြားသည်။ ပန်းကလေးရင်ထဲ ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်နေပေမယ့် အိန္ဒြေမပျက်အောင် သတိထားထိန်းနေရသည်။

ဒါတင်မက ပန်းကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသလို ခံစားရသည်က ပန်းကလေးစိတ်ကို မလှုံ့ခြုံ။

“ပန်းကလေး”

“ဟင်”

ခေါ်သံ။ ဒီအသံ ပန်းကလေးနဲ့ ရင်းနှီးနေသည်။ ထိုအသံမဆိုးခင် ပန်းကလေး မျက်လွှာပင့်ကြည့်လျှင်။ ပန်းကလေး မျက်ဝန်း ဝိုင်းခနဲဖြစ်ကာ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပါ ပွင့်ဟသွားသည်။

မပွင့်ခံနိုင်ရိုးလား။

ပန်းကလေးကို အကွာစကားစပြောတဲ့ ပန်းကလေးယောက်ျား စစ်သခင်လေ။ နောက်ပြီး စစ်သခင်က စင်တာမှာ ဘာလို့ရောက် နေတာလဲ။ ဒါကိုလည်း ပန်းကလေး သိလိုလှသည်။

“ပန်းကလေး ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတာလား။”

စစ်သခင် အိန္ဒြေရရလေး မေးနေပေမယ့် ပန်းကလေး မဖြေနိုင်သေး။

ကျန်လူကြီးလေးယောက်က ပန်းကလေးကို သဘောတကျ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြသည်။

“မောင်စစ်ရာ။ မေးစရာမလိုတာတွေ မေးမနေပါနဲ့။ မောင့် ဇနီးက စိတ်ဝင်စားလို့ အလုပ်လျှောက်ထားပြီပဲ”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ကျကျနနဝတ်ထားတဲ့ လူကြီး ရယ် ရယ်မောမောဝင်ပြောလျှင် ပန်းကလေး ရှက်လည်းရှက်သွားသည်။ ဒီလူကြီးအားလုံးက ပန်းကလေးကို သိနေကြတာကိုး။

“ခရေစောလိုပဲ စစ်အတွက် အားကိုးလို့ရမှာကွာ။ မေး မနေပါနဲ့တော့။ မေးချင်ရင် အိမ်ရောက်မှ နှစ်ကိုယ်ကြားမေး။ ဟုတ် ပြီလား မောင်စစ်”

လူကြီးတစ်ယောက်က ခပ်နောက်နောက်ဝင်ပြောလျှင် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်က ပန်းကလေးရင်ထဲ အောင့်မျက်သွား ငါး။

ခရေစောတဲ့။ ဒီနာမည် ပါလာပြန်ပြီ။

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါက လုပ်ငန်းသဘောအရ မေးရတာပါ” စစ်ဘက်က အိန္ဒြေမပျက် ပြော၏။ ဒီလိုအပြောအဆိုပုံစံ

တွေကြည့်ရုံနဲ့ စစ်သခင်ဟာ ဒီစင်တာရဲ့ အရေးပါတဲ့သူ။ ဒါမှမ ဟုတ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။

ပန်းကလေး ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထွက်ခဲ့သည်က သူ့စင် တာမှန်း ရိပ်မိသွားလို့ပါ။

“နေဦး ပန်းကလေး”

စစ် ချက်ချင်းထလာပြီး ပန်းကလေးလက်ကို ဆွဲထား၏။ ဒီလိုလာဆွဲတော့ ပန်းကလေး တကယ်ရှက်သွားသည်။ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာမို့ ပိုရှက်သည်။

“ဖယ် လွှတ်လေ။ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းလျှောက်လွှာကြည့်ပြီးကတည်းက ကိုယ်ရွေးပြီးသား ပါ။ မင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့အတွက် ကိုယ်ဝမ်းသာတယ်။ အန်ကယ်တို့ အားလုံးကလည်း ပန်းကလေးအရည်အချင်းကို သဘောကျတယ် လေ”

“မကျနဲ့။ ရှင်စင်တာမှန်းသိရင် အလုပ်လျှောက်မိမှာမဟုတ် ဘူး။ အခုလည်း နောက်မကျသေးဘူး။ ကျွန်မ မလုပ်ဘူး။ ဒါပဲ”

ပန်းကလေး မာနနဲ့ပြောကာ စစ်လက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းပုတ် ချပြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်က ခံပြင်းတဲ့မာနနဲ့။

ပန်းကလေးနဲ့စစ်ကိုကြည့်ပြီး လူကြီးလေးယောက် ရယ်
မောကြသည်က ဒီလင်မယား မတည့်မျှတာကို စချင်နောက်ချင်လို့
ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းကလေးခံပြင်းလှသည်။

အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ရုံးခန်းထဲက၊ ဇွတ်တရွတ်ထွက်လာတဲ့
ပန်းကလေးကိုမြင်တော့ ကောင်းစိတ်လှုပ်ရှားစွာထကြိုသည်။

“ပန်း”

ကောင်းခေါ်သံကြားမှ ပန်းကလေး ခြေလှမ်းတန့်သွား
သည်။

“သွားမယ်”လို့

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ရှေ့ကထွက်ခဲ့သည်။ ကောင်းက
ကမန်းကတန်း နောက်ကလိုက်ထွက်ကာ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပန်းရယ်”

ပန်းကလေးကို ဒါပဲမေးရင်း။ အနောက်က တကောက်
ကောက်ပါလာသည်။ ပန်းကလေး ဘာဖြေရမှန်း မသိတော့ပါ။ ခံ
ပြင်းစိတ်နဲ့ သွေးပွက်ပွက်ဆူလျက်။

အခန်း(၂၀)

“ဟယ်တော် သမီး”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ အံ့ဩဝမ်းသာကာ။

“လာလေ သမီး”လို့

ပန်းကလေးကို လက်ဆွဲခေါ်သည်။ ပန်းကလေး ခြံထဲမဝင်
ချင်။ ခြံရှေ့က ခုံတန်းမှာပဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မေမေက သမီးကို သံတိရနေတာ။ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုပြီး
ခြံထဲကထွက်ရုံရှိသေး။ သမီးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့ရတော့
ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ လာလေ သမီး။ အထဲဝင်ရအောင်။ သမီးဖေ
ဖေလည်း ရှိနေတယ်။ သမီးဖေဖေ အခုလိမ္မာလာပြီ သမီးရဲ့။ ခြံ
အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူတာလေ”

မေမေ အားတက်သရောပြောသည်ကို ပန်းကလေး ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ဖေဖေအကူအညီရလို့ မေမေ ဖုံးမနိုင်ဖိမရ ဝမ်းသာလျက်။

“ကောင်းတာပေါ့ မေမေရယ်။ အဖော်ရသွားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့အေး။ လင်ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမတွေအတွက် အားကိုးအားထားမဟုတ်လား သမီးရဲ့။ ဒါကြောင့် သမီးလေးကို လည်း အားကိုးအားထားပြုနိုင်မယ့် ယောက်ျားနဲ့ ပေးစားတာပေါ့ ကွယ်”

မေမေစကားမဆုံးခင် ပန်းကလေး ခြံထဲဝင်မယ့် ခြေလှမ်း တွေနှေးကျသွားသည်။ မေမေကတော့ ဖေဖေဆီက အကူအညီရနေတာကိုပဲ အစွမ်းကုန်ပျော်နေကာ။ စစ်အကြောင်းတွေ ဆက်တိုက် ပြောလေသည်။

“သမီးလည်း သိရောပေါ့။ မောင်စစ်က လုပ်ငန်းအများ ကြီးပိုင်တာလေ။ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူး သမီးရဲ့။ မောင်စစ်က လုပ်ငန်းတိုင်းကို ဖိဖိစီးစီး ထိန်းထားနိုင်တဲ့အထိ ကျွမ်းကျင်တာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေမေသမီးလေး စစ်သခင်နဲ့ညားတာ ကံကောင်းတာထက် ပိုပါတယ်ကွယ်။ ဟင့်ဟင့်ဟင့် လာသမီး”

မေမေပြာရင်း ပန်းကလေးလက်ကိုဆွဲပြီး ခြံထဲသွင်း၏။

ပန်းကလေး ဟောဒီခြံထဲ မဝင်ချင်ပါဘူး။

စစ်အရိပ်နဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ လောင်းရိပ်အောက်

ပန်းကလေး ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားကာမှ၊ ပြန်ပြန်ငြိနေတဲ့အဖြစ်။

“သမီး အထဲဝင်၊ သမီးဖေဖေ စိုက်ခင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်။ မေမေသွားခေါ်လိုက်မယ်”

မေမေပြောပြီး ဖေဖေရီရာ ခြံနောက်ဘက်စိုက်ခင်းဆီ ပြေးစွားပြန်သည်။ မေမေကြောင့် ပန်းကလေး ရင်မောရသည်။ ပန်းကလေးက ကံကောင်းတယ်လို့ မေမေ ဘာကြောင့်မြင်နေရတာလဲ စွယ်။ ဟောဒီခြံ ဟောဒီဝိုင်းက စစ်မိဘတွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့အတွက် စိတ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အရိပ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ပန်းကလေး ခြေမချချင်တာ။ ရွှေရောင်ခြေ မြင်တာက စစ်ပိုင်သည်။ ဒါတင်မကသေးပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်းကလေး မပြောချင်နေပါ။ တခြားမှာ လုပ်မလား။ ကောင်းရဲ့ဘော့စအန်ကယ်ဆောင်နဲ့သိတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အန်ကယ်ဆောင်ကို အကူအညီတောင်းရင် ရမှာပါ။ လာ”

ကောင်းဦးဆောင်ခေါ်သွားတဲ့နောက် ပန်းကလေးပါသွားသည်။ အန်ကယ်ဆောင်ကလည်း ကူညီမတဲ့။ ချက်ချင်း အန်ကယ်ဆောင်ဖုန်းဆက်ပြီး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ချိတ်ပေးသည်။ ထိုကုမ္ပဏီက တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုပြီး စာရင်းကိုင်နေရာမှာလုပ်ဖို့ နေရာပေးတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်က သူတို့ဘော့စလာနေပြီ

ခဏစောင့်ဆိုကာ၊ ထွက်ကြိုလေရဲ့။ ပိန်းကလေးနဲ့ကောင်းလှ
ဘော့စ်ဆိုသူကို မသိမသာထဲကြည့်တော့

“ဟင်”

ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဘော့စ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်။ စစ်သ
ဖြစ်နေပြန်သည်။ ပိန်းကလေးမျက်နှာကို ဘယ်နားထိုးဝှက်ရကော
မှန်းမသိတော့ပါ။

ရင်မဆိုင်ချင်လို့ရှောင်လေ။ တည့်တည့်တိုးလေ။

ထိုစင်တာထဲက ပြေးထွက်ခဲ့တာ ကောင်းနဲ့အကာအကွယ်

ယူပြီးတော့ပေါ့။ ကောင်းက ဘာမှနားမလည်ဖြစ်ကာ။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြေးထွက်ခဲ့ရတာလဲ ပန်းရယ်။ အလုပ်ရ
သေချာနေရက်နဲ့”

“ကောင်း ဘာမှမသိပါဘူး”

“ဘာကို မသိတာလဲ”

“အဲဒီဘော့စ်လေ”

“ဘော့စ်က ပန်းကို ဘာမှလည်း မပြောရသေးဘူး။ ပ
ဇွတ်ထွက်ခဲ့တာလေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲဒါ အဲဒါ”

ပန်းကလေးယောက်ျားလို့ ပြောမထွက်ဖြစ်ရလေသည်

“ဘာလဲ ပန်းရဲ့။ အဲဒီဘော့စ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲဒီဘော့စ်မှာ ပန်းမလုပ်ချင်လို့

ပင်မြေက ထွက်ခဲ့တာ။ အခုတစ်ခါ လာတိုးပြန်ပြီ”

“ဘာဆိုလဲ ပန်းရာ”

“ဆိုတာပေါ့။ ကောင်း မသိလို့ပါ။ အဲဒီဘော့စ်က ပန်းနဲ့
ကံထပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ခနဲ”

“ဟင်”

ကောင်းပါးစပ်အပွင့်သား ဖြစ်သွားသည်။ လုပ်ငန်းတွေ
ကံညှိုးထိုးမလွဲ ပိုင်တဲ့ဘော့စ်က ပန်းနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့သူ။

ယောက်ျားတဲ့။

ဒီလောက်ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေတဲ့ယောက်ျားရထား
ပန်းနှလုံးသားက ယိုင်နဲ့မသွားတာ ကောင်းအံ့ဩလို့နေသည်။

မယုံနိုင်လည်းဖြစ်၏။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ကောင်း မတွေးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ သေချာတာက အချစ်
ကြောင့်လား။ အချစ်ကြောင့်ဆိုရင် ပန်းက ထိုင်ခဲကို မချစ်လို့လား။

မချစ်ဘူးဆိုရင် ပန်းချစ်နေတာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။

ဟုတ်တယ်။ ပန်းချစ်တာ ဘယ်သူကိုလဲ။ အတွေးနဲ့ တစ်
ယံတည်းမေးမိလျှင် -ကောင်းရင်ခုန်သံ မြန်လို့သွားသည်။

ပန်းရယ်။

ကို မျက်စိနဲ့မေး၏။ ဇနီးသည်က ဘာမှမသိဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ခေါင်းခါလျှင် ဦးဝေသာ အားမလိုအားမရဖြစ်သွားသည်။

သမီး ရောက်လာကတည်းက မျက်နှာမကောင်း။ ဒါ အကြောင်းမဟုတ်နိုင်။ သမီးကို မောင်စစ်က နိုင်ထက်စီးနင်းဆက်ဆံ နေသလား။ ဖခင်ပီပီ တွေးပူမိတာအမှန်။

သမီးတောင်းစားစေချင်လို့ အတင်းအကျပ် စီမံမိတာက လွဲပြီး ကိုယ့်သမီးကို အနိုင်အထက် ဆက်ဆံမှာတော့ ဦးဝေသာ မ လိုလားပါ။

ဒါကြောင့် သမီးမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အကဲ ခတ်ကာ။ တိတိကျကျသိချင်စိတ်နဲ့လည်း ထုတ်မေးခြင်းရယ်။

သမီးက ရှောင်ထွက်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဖအေကို ပြောရမှာ အားနာလို့လား။ ဖအေကိုအားနာရင် မအေကတစ်ဆင့် မေးခိုင်းရမှာပေါ့။

“ခင်နှင်း”

“ပြော ကိုဝေ”

“မအေလုပ်နေပြီး သမီးဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာ မေးစမ်း ဖော်တောင်မရတော့ဘူးလားကွာ”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ခင်ပွန်းသည်ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက် ချင်သည်။ ဘယ်နှယ်။ သူမကို အပြစ်တင်သလို ပြောနေလိုက်တာ။ မအေဆိုတာ ဖအေထက်ပိုပြီး စိုးရိမ်တတ်တယ်ဆိုတာ နားမလည်

အခန်း(၂၁)

“သမီး နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

“ကောင်းတယ်လို့သာဆိုတယ်။ သမီးမျက်နှာ တညှိုးညှိုးနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲသမီး။ မောင်စစ်နဲ့ စကားများလာတာလား”

ဖေဖေ အရိပ်တကြည့်မေးလာတော့ ပန်းကလေး မလုံ မလဲဖြစ်ကာ။

“မများပါဘူး။ ဖေဖေ ထမင်းစားစော့မယ်မဟုတ်လား။

သမီး ထမင်းခူးလိုက်တော့မယ်”

ဒါပဲပြောပြီး ဖေဖေရှေ့က ပန်းကလေး ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

ဖေဖေက စိတ်မသက်မသာ ခေါင်းရမ်းရင်း သက်မချကာ။ ဇနီးသည်

သလိုချည်း။

ခုမှ သမီးအတွက် သည်းနေတဲ့လင်တော်မောင်။

“မေးပါတယ် တော်ရေ။ ကိုသမီးက ဘာမှမပြောတာလေ။ ရောက်ကတည်းက ခြံဝမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ။ မအေဆွဲခေါ်တာ တောင် ခြံထဲမဝင်ဘူး။ မအေနဲ့ဖအေက သမီးရောက်လာလို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်တာတောင် တော်သမီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိဘူးလေ။ ခုလည်းကြည့် ရှောင်ထွက်သွားတာ”

“ကဲ စကားများမနေနဲ့။ ချောပြုပြီးမေး။ သမီးမျက်နှာမကောင်းတာမြင်ရတော့ ကိုရင်ထဲ ထိတယ်ကွ”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ပြိုင်မပြောချင်တော့ပါ။

သမီးက ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိတာမဟုတ်လား။

သမီးထိရင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်နေတဲ့သဘော။ နောက်ဆုံးခင်ပွန်းသည်ကို သူမပဲ နားလည်ပေးရကာ၊ ထမင်းစားခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။

သမီးက ထမင်းစားပွဲ ပြင်လို့တောင်ပြီးနေပြီ။

“အတို့အမြူအတွက် သခွားသီးအခွံသင်ပြီး အတုံးလေးတွေ လှီးနေသည်။ မအေ့အရိပ်ကိုမြင်တာနဲ့

“အဆင်သင့်ပဲ မေမေ။ ဖေဖေကို ခေါ်လိုက်တော့”

စောစောကစကားလမ်းကြောင်းထဲမဝင်အောင် ပန်းကလေးဆိုလိုက်သည်။ မေမေက မသိမသာသက်မချပြီး

“သမီးရယ်။ သမီးတစ်ခုခုဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား။ ပြောပါ။ သမီးပြောမှ မေမေတို့သိရမယ်လေ။ ဟုတ်တယ်နော် သမီး။ အိမ်ထောင်ဦးအစမှာ လင်ကိုယ်မယား မကြည်မသာဖြစ်ကြရင် ရှေ့မှာပိုပြီး စိတ်သဘောထားတွေ လွဲနိုင်တယ်သမီးရဲ့။ ဒါကြောင့် မေမေမေးနေတာ။ သမီးဖေဖေလည်း စိုးရိမ်နေတာသမီးရဲ့”

“စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မေမေ။ ပန်းကလေးတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဖေဖေရေ ထမင်းစားတော့မယ်”

ပန်းကလေး စကားလမ်းကြောင်းဖြတ်ပြီး ဖေဖေကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ဘာမှမတတ်နိုင်သလို မျက်ခုံးချည်း ပင့်လေသည်။

ခင်ပွန်းသည်ဝင်လာတော့ ခေါင်းရမ်းပြုပြီး သူမလည်း ထမင်းဗိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ကာ။ ပန်းကလေးက ဖေဖေထမင်းပန်းကန်ထဲ ငါးဖယ်ဆုပ်ဟင်းလေး ဦးချထည့်ပေးလိုက်။ မေမေပန်းကန်ထဲလည်း ထည့်ပေးကာ။

ပန်းကလေးက ငါးပိရည် တို့စရာနဲ့ ထမင်းစားလိုက်သည်။ မေမေနဲ့ဖေဖေက မေးလိုပေမယ့် မမေးတော့ပေ။

သားမိသားဖဲသုံးယောက် လက်စုံစားနေရပေမယ့် ကိုယ်စီ အတွေးနဲ့ တိတ်ဆိတ်ကာ။ ထိုစဉ်

“ပွမ်ပွမ်ပွမ်”

ကားသံ။ ကားဟွန်းသံကြောင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစား

နေတဲ့ မိသားစုသုံးယောက် ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“နေဦး မေမေထွက်ကြည့်လိုက်မယ်”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ လက်ဆေးရင်း ထထွက်သွားသည်။ ကားဟွန်းသံကြားကတည်းက ပန်းကလေး မျက်နှာပျက်ချင်နေသည်။ ပန်းကလေး ထမင်းစားပြီးသလိုနဲ့ လက်ဆေးကာ ထမင်းစားခန်းဘေးရှိ ပန်းကလေးအခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။

စစ်သခင်ဖြစ်နေရင် ပန်းကလေး ရင်ဆိုင်နေရဦးမယ်။

ပန်းကလေး ရင်မဆိုင်ချင်။ ရင်မဆိုင်ချင်လို့ မေမေတို့ဆီလာခဲ့တာ ညနေစောင်းကတည်းက။ အခုပဲ ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ ပန်းကလေး မရောက်သေးတာသိလို့ လိုက်လာတာပဲဖြစ်မယ်။

ကျွတ်။ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်။

“လာ။ မောင်စစ်။ သမီးရှိတယ်ကွယ်။ ညနေကတည်းက ရောက်နေတာလေ။ ညစာစားနေတာ။ ပြီးရင် မောင်စစ်ဆီ အန်တီဖုန်းဆက်တော့မလို့ ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

မေမေက စကားလှအောင် တတွတ်တွတ်ပြောလျက်၊ စစ်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာသည်။ မေမေနဲ့ခက်တာပဲ။

ဘာလို့ခေါ်တင်လာရတာလဲ မသိ။

“မောင်စစ် ထမင်းစားပါဦးလား”

မေမေက လောကွတ်လုပ်နေသေးသည်။

“မစားတော့ဘူးအန်တီ။ အန်ကယ်ရော”

“ရှိတယ် မောင်စစ်”

ဖေဖေကလည်း ထမင်းစားမပြီးဘဲ ထထွက်သွားဟန်တူသည်။ ဧည့်ခန်းဘက်သွားရင်း ဖေဖေအသံပါ ပန်းကလေး အတိုင်း သားကြားရ၏။

ပန်းကလေး တံခါးနောက်မှာ ကွယ်နေရင်း စိတ်ထဲမကြည်မသာဖြစ်ကာ။ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့တွလုပ်နေလိုက်သည်။

“ပန်းကလေးကို လာခေါ်တာ အန်ကယ်”

“ဪ ခေါ်သွားပေါ့ကွ။ သမီးရေ။ ဒီမှာ မောင်စစ်လာခေါ်နေပြီ။ လိုက်သွားတော့လေ”

ဟွန်း။ အလိုက်မသိတဲ့ဖေဖေ။ ဒီလောက်ကြာတော့ ပန်းကလေး ဘာဖြစ်နေလဲ တတွတ်တွတ်မေးနေတဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေ။

သားမက်လည်းမြင်ရော မျက်နှာလိုမျက်နှာရနဲ့။

“သမီး”

မေမေက ပိုပြီးအလိုက်မသိ။ ပန်းကလေးပုန်းနေတဲ့အခန်းထဲဝင်ပြီး လက်ဆွဲခေါ်သည်။

“လာလေ။ ယောက်ျားလာခေါ်နေရက်နဲ့ ပုန်းနေရတယ်လို့”

“ဟင့်အင်း မေမေ။ ပန်းကလေး မေမေတို့ဆီမှာ နေတော့မလို့”

“အလိုလေ”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ရင်ဘတ်ဖိမတတ်ဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူ ကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ်လေး ကြည့်မိ၏။

မျက်နှာလေး နှမ်းနေတာကလွဲပြီး သမီးလေးရဲ့ အလှတ ရှားတွေက အပျိုစင်လေးလို စူစူကြွကြွလေး ဖြစ်လို့ရယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ပန်းကလေး မေမေတို့ဆီနေချင်လို့ လာခဲ့တာ။

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ မသိမသာ သက်မလေးချသည်။ သမီး လက်ဖဝါးလေးကို တယုတယဆုပ်ကိုင်မိသလို သမီးပခုံးလေးကို လည်း ဖွဖွဖက်လေသည်။

မအေက ကြင်နာပြတော့ သမီးဖြစ်သူက မအေပခုံးလေး ထက် ခေါင်းလေးမှီကာ အားကိုးတကြီးချဲ့၏။

“နေ့မေမေ။ ပန်းကလေး ဒီမှာပဲနေမယ်”

မိခင်ရင်ထဲ သမီးကို စာနာလို့သွားသည်။ မိန်းကလေး သဘာဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

လင်ယောက်ျားနဲ့ အတူတကွ ပေါင်းသင်းရတာကို စိတ် ထဲ သာသာယာယာဖြစ်စေတာမျိုးထက် ဝမ်းနည်းသလိုလို ဆုံးရှုံး သွားသလိုလို ခံစားရတာမျိုးမဟုတ်လား။

နောက်ပြီး သမီးက ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ပေါင်းရ တာမျိုးဆိုရင် တစ်မျိုးပေါ့။ ခုဟာက မိဘကစီစဉ်လို့ မလွန်ဆန်နိုင် ဘဲ အိမ်ထောင်ကျရတာ မဟုတ်လား။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးအနှစ်သာရကို သ

ဘောမကျနိုင်တာမျိုးဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့်လဲ သမီးမျက်နှာလေး ညှိုး နေရှာတာကိုး။ ခုမှပဲ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ သူမဘာသာသူမနားလည် ကာ။

မျက်ရည်လေးစို့အောင် ဝမ်းနည်းနေတဲ့ သမီးကို သနား လေသည်။

“ကဲပါကွယ်။ သမီးနေချင်တယ်ဆိုလဲ နေပါကွယ်။ မောင် စစ်ကို မေမေကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ဝမ်းနည်း မနေပါနဲ့။ သမီးရယ်။ စောစောကတည်းက မေမေ့ကို ကြိုပြောထား ရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်။ ရပါတယ်လေ။ ခုလည်း မေမေပဲ ထွက်ပြောလိုက်မယ်”

မေမေ စာနာသလိုပြောပြီး ပန်းကလေးနားက ခွာသွား သည်။

သမီးကို စာနာမိတဲ့ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ။ သားမက်ကိုတော့ ချိုချိုသာသာနှင့် အကြောင်းပြရလေသည်။

“မောင်စစ်ရေ။ သမီးက အန်တီတို့နဲ့ နေချင်လို့တဲ့ကွယ်။ ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

ယောက္ခမက ချိုသာစွာပြောပေမယ့် ယောက္ခမထီးက မျက် မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

စစ် မျက်နှာမပျက်အောင်ထိန်းရင်း

“နေ နေချင်တယ်ဆိုလဲ နေလေ။ ကျွန်တော်ပြန်မယ်။ အန်

ကယ်ခွင့်ပြုပါဦး”

စစ်သခင် ဒါပဲပြောတာ။ လှည့်ပြန်သွားသည်။ မျက်နှာမှာတော့ အလိုမကျမှုတွေနဲ့။

ဦးဝေသာက ဇနီးကို သိပ်နားမလည်ချင်တော့ပါ။ သားမက်က ကျေနပ်သလိုဟန်လုပ်ပြီး လှည့်ပြန်သွားပေမယ့် အလိုမကျမှန်း သိသာနေသည်။

ယောက်ျားဆိုတာ ဇနီးမယားနဲ့ ခွဲနေနိုင်မတဲ့လား။ မင်္ဂလာဆောင်ထားတာ တစ်လပင် မပြည့်တတ်သေးမဟုတ်လား။ ယောက်ျားချင်းမို့ ဦးဝေသာ နားလည်ပေးနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သားမက်ရဲ့ ခံစားချက်ထက်၊ သမီးရဲ့ဆန္ဒကို အရေးထားရမယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သမီးဆန္ဒကို ကိုယ်ကကြည့်တော့ သားမက်လုပ်သူမကြည်မသာ ပြန်သွားရတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းနိုင်။

အိမ်ထောင်ဦးအစရဲ့ အပေးအယူမမျှတဲ့ သဘောသဘာဝတွေကလည်း သာယာမက်မောစွာ ပေါင်းဆင်းဆက်ဆံဖို့အရေးမှာ အခက်တွေ့စရာရယ်။

အင်း... ခက်တယ်ဆိုတာထက် ပိုခက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ရဲ့။

အခန်း(၂၂)

“စိုးချယ်ရီ၊ ခင်ဗျားတို့သူငယ်ချင်းကို ခင်ဗျား မဖျောင်းဖျံ့တော့ဘူးလား”

သက်နှောင် သည်းမခံချင်စိတ်နဲ့ ဝေါခနဲပြောချသည်။ ထိုအခါ စိုးချယ်ရီ မလုံမလဲနှင့် မျက်နှာပျက်ချင်သလို ဖြစ်၏။

ချယ်အမျိုးသား ကိုမင်းဝဏ် ချယ်ကို စောင်ကြည့်သည်။ ချယ် မလုံမလဲနှင့်။ ဧည့်သည်တွေအတွက် ပင့်ကိုင်လာတဲ့ လက်စွဲရည်နဲ့မုန့်ဗန်းကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး

“ပန်း ပန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ သူ့မိဘအိမ်မှာသွားနေတာ ခုထိပြန်မလာသေးဘူးတဲ့”

ဒီတစ်ခါ မင်းစိုးပါ ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါတော့ ချယ်မသိဘူး။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ပန်းကလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာလေ။ ချယ် ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပါဦး”

ချယ်စကားသံလေး ဖော့ပြောရသည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ ချပေးရင်း သက်နှောင်တို့ အာရုံပြောင်းအောင် ပြုမိ၏။ အပေမဲ့ သူတို့တွေက ဒါဆိုဒါပဲ။ ခေါင်းတုရမ်းရမ်းနှင့်။

“ပန်းကလေး တဖွတ်ထိုးဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားကြောင့်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာရယ်။ ချယ်ကြောင့်... ဟုတ်လား”

စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောနေတဲ့ မင်းစိုးကို ချယ်ရီမျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ချယ်ရာ။ သူများလင်မယားကြား ဝင်မပါပါနဲ့”

“ချယ်က ပါတာမှမဟုတ်တာ”

“ပါတာမဟုတ်ပေမယ့် အားပေးသလို ဖြစ်နေတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

မင်းဝဏ်က သူတို့ယောက်ျားချင်းဘက်က။ ချယ် ယောက်ျားကိုပါ မျက်စောင်းထိုးချင်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်လေချယ်ရဲ့။ လက်ထပ်ထားမှတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်ကြဖို့လိုတယ်။ အစစအရာရာ ပန်းကလေး

ဘာအတိုင်း စစ် နေခွင့်ပေးထားရက်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဣိုက်တို့လဲ ဒါပဲပြောတာ”

“ယောက်ျားတွေ ဒါမျိုးကျတော့ ညှိစရာမလိုဘူးနော်။ မသားဘက်က ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ဒါကိုတော့ စဉ်းစားပေးစိတ်မဝင်စားဘူး။ ချယ်လည်း ထိုက်သင့်သလောက်ပြောတာပဲ။ ပန်းကလေးက သူ့စိတ်နဲ့သူ လက်မခံတာလေ”

စိုးချယ်ရီ အားနာမနေတော့။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်ပြောချကာ။

“ကိုယ်တို့ပြောနေတာက လက်ခံပေးဖို့ဆိုတာထက် ဖြစ်နိုင်တာလေးကို စဉ်းစားပေးဖို့ပါ”

“အခုလည်း ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲမဟုတ်လား။ ပန်းကလေး သူ့မိဘအိမ်သူသွားနေတာ။ နှုတ်တို့သူငယ်ချင်းလည်း ကိုက်နေလို့ရတာပဲ။ အန်တီတို့က စစ်ကို မောင်းထုတ်နေလို့လား”

“တော်ပြီကွာ။ ခင်ဗျားကလည်း ပန်းကလေးဘက်ကချည်းရတယ်။ နေပစေ။ ဒီကိစ္စ ကိုယ်တို့ဘာသာ စဉ်းစားတော့မယ်။ မင်းဝဏ် ကိုယ်တို့ပြန်မယ်”

သက်နှောင်နဲ့မင်းစိုး အလိုမကျစိတ်နဲ့ ချက်ချင်းထပြန်သွားသည်။ ဧည့်ခံထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပင် သောက်မသွား။ မင်းဝဏ်က အားနာစိတ်နဲ့ ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့သည်။

သက်နှောင်ကလေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားမှ တိုက်

ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ချယ်က မောင့်ကို မျက်စောင်းတထိုး

ဒီကိစ္စ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာလဲ။ မင်းဝဏ်မစားတတ်ပါ။ သူနဲ့ချယ်လည်း သမီးရည်းစားဖြစ်ပြီး ညားခွဲကြတမဟုတ်။

လူကြီးမိဘအစီအစဉ်နဲ့ ညားကြခြင်း။ အစပိုင်းတော့ တယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခပ်စိမ်းစိမ်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားဆိုတချဉ်းကပ်တတ်ဖို့ လိုတာပေါ့။

ဒီကိစ္စမျိုးက တစ်ရှူးထိုးဖြစ်ရင် အလားအလာ မကောင်းမှာသေချာသည်။

စစ်ဘက်က တစ်ရှူးထိုးဖြစ်နေလို့လား။ ဒါလည်း တွေးမယ့် အချက်တစ်ချက်ပဲ။

သူငယ်ချင်းကိုထိတော့ ချယ်ကမကြည်မလင်။ သူတို့သူတို့ယောက်ျားချင်း သဘောထားညီနေသလို၊ ချယ်ကလည်း သူငယ်ချင်းဘက်က မျှဝေခံစားပေးမှာပေါ့။ မိန်းမသားချင်းကို။

မင်းဝဏ် အဖက်ဖက်က တွေးတောကာ၊ နားလည်မကား။

“ချယ်ရယ်။ သက်နှောင်တို့ လာပြောတာက ချယ်ကို အမြဲမကြည်စိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ အကူအညီတောင်းတဲ့သဘောပါကွာ

“ဟွန်း သူတို့အကူအညီတောင်းပုံကလည်း ကူညီချင်စရာ

ချည်း”

“ကဲပါ မိန်းမရာ။ ယောက်ျားဆိုတာ မကြင်ရလဲ မြင်ချင်မှာပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ဘူးလား”

ဇနီးအပါး ကပ်ပြီးထိုင်ချရင်း ပခုံးလေးနဲ့တို့တိုက်ကျီစယ်သလိုပြောသည်။ ချယ်က မျက်စောင်းနုထိုးပြီး

“မြင်ချင်ရင်လည်း လိုက်နေကြည့်ပေါ့”

“ဟ စစ်အနေနဲ့ ယောက်ျားအိမ် လိုက်နေဖို့က”

မင်းဝဏ် စကားရပ်ထားလိုက်တော့ ချယ်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့တွဲတွဲနှင့်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မယားမျက်နှာတော့ မြင်ချင်တယ်။ ယောက်ျားအိမ်သွားဖို့က ရှက်တယ်။ ရှင့်လိုလေ”

မင်းဝဏ် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

မင်းဝဏ် ရယ်မောပြီး ချယ်ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်၏။

ချယ်မရုန်းပေမယ့် မျက်စောင်းရင့်ရင့်ထိုးသည်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုပေါ့ချယ်ရယ်”

“ဖယ်ပါ”

စိုးချယ်ရီ မင်းဝဏ်လက်တွေကို သူမကိုယ်ပေါ်မှ ဖယ်ချသည်။ မင်းဝဏ်ကလည်း သူမဖယ်ချသည့်အတိုင်း အလိုက်သင့်

ဖြေလွှတ်ပေးကာ။

“ချယ်”

“ပြော”

မင်းဝဏ်က ချယ့်မျက်နှာလေးကို အလေးအနက်စိုက်ကြည့်၏။ ချယ် လက်ဖါးလေးကို တယုတယ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ရင်း

“စစ်ခမျာ သနားပါတယ်ကွာ။ အစောနဲ့တုန်းကလည်း စစ်ခမျာ အဆီတဝင်းဝင်းမြင်ရုံရှိသေးတယ်။ ထိထိရှရှ ခံစားရတယ်။ ခုလည်း ပန်းကလေးနဲ့ ဘာထူးလဲ။ လက်ထပ်ပြီးပြီပဲ ချယ်ရယ်။ ချယ်လိုက်လျော့သလို ပန်းကလေးလိုက်လျော့မယ်ဆိုရင် စစ်လည်း ကိုယ့်လိုပဲ”

“ကဲ ကိုမင်းဝဏ်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘူတာဟောင်း လာဆိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

မင်းဝဏ် မြူးမြူးလေးပြုံးရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို မထိတထိ မွှေး၏။ ချစ်ဇနီးကလည်း စိတ်ဆိုးဟန်မပြု။ ကြည်သာတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ သူ့လက်မောင်းမှာ ခေါင်းလေးတင်ကာ။

“မောင်ပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ ချယ်ရဲ့။ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ညားကြပြီဆိုမှတော့ အိမ်ထောင်ရေးရသကို လက်သင့်ခံဖို့လိုတယ်။ ဒါမှလည်း ဘဝက အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

စိုးချယ်ရီ မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် ခေါင်းလေးဆတ်မိချေသည်။ သူမသည်လည်း အိမ်ထောင်ရေးအစမှာတုန်းက စိတ်လက်မကြည်သာ။ စနိုးစနောင့်နဲ့ တစ်မျိုးချည်း ခံစားရသည်။ နောက်

တော့လည်း မောင်ရင်ခွင်နွေးမှာ ခိုလှုံဖို့ စိတ်နှလုံးသားယိုင်ညွတ်ကာ။

မောင်နဲ့ တစ်နေ့ကလေးမှ ခွဲမနေနိုင်တဲ့အထိ ယစ်မူးမိတာ ချယ်ကိုယ်တွေ့လေ။

ပန်းကလေးကိုလည်း ထိုသို့ဖြစ်စေချင်သည်။ ဒါမှလည်း သာယာတဲ့အိမ်ထောင်၊ ခိုင်မြဲတဲ့လင်မယားဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာ။

“ဟုတ်တယ်နော် မောင်”

“အင်း”

မောင်က နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးလေးနဲ့ သက်သေထူကာ။

လို့ ဖြစ်ရတာမို့ ပန်းကိုတည်ငြိမ်စွာ မကြည့်ဖြစ်။

ရင်ခုန်သံမြန်မြန်ဖြင့်

“ပန်းကို ကောင်းရင်ဖွင့်ချင်လို့”

“အလို ရင်ဖွင့်ချင်လို့ ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စလဲ”

ပန်းကလေး ကင်ပွန်းချဉ်ရွက် ညှပ်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်
ည်။ နှစ်ယောက်သား ကင်ပွန်းပင်တန်းနောက်မှာမို့ လုံခြုံလှတယ်
မဆိုနိုင်။ ဒါပေမဲ့ မေမေနဲ့ဖေဖေ မြို့ထဲသွားတာမို့ ကောင်းလွတ်
ရေးရနေသည်။

ဒီအခြေအနေကို ကောင်းအသုံးချလို၏။ ပန်းကလေးက
ည်း စိတ်ဝင်တစားရှိနေတာမို့ ကောင်းအားတက်ကာ။

“ဒီလိုဟာ။ ခုချိန်မှာမှ ဒီလိုစကားမပြောသင့်ဘူးလို့ မထင်
ပန်းရယ်။ ကောင်းအချစ်ကို ပန်းအသိအမှတ်ပြုပါလား”

“ဟင်”

ပန်းကလေး မျက်လုံးပြူးကာ။ မလုံမလဲစိတ်နဲ့ ဟိုတိုဒီဒီ
ည့်မိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကြားသွားရင် အခက်သားဆိုတဲ့
တွေးနဲ့ပါ။

“နေက် ပန်း”

ပြောရင်း ကောင်း ရှေ့တိုးလာကာ။ ကင်ပွန်းချဉ်ခက်လေး
င်ထားတဲ့ ပန်းလက်ဖဝါးလေးကို မရဲတရဲဆုပ်ကိုင်၏။

“အို ကောင်း”

အခန်း(၂၃)

“ပန်း”

ဖြစ်နိုင်ရင် ကောင်းရဲ့အကြင်နာလက်ချောင်းလေးတွေနဲ့
ပန်းဆံပင်လှလှချည်းကို တယုတယ ပွတ်သပ်ရင်း ခေါ်ချင်မိသည်။
ခုတော့ အခွင့်မသာ။ ထိုသို့ပြုမှုခေါ်ဆိုခွင့် မရှိသေးတာမို့ ရိုးရိုးလေး
ပဲခေါ်ရကာ။

ပန်းကလေး ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်တွေ ကတ်ကြေးနဲ့ညှပ်ခူးနေ
ရာမှ ငဲ့ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ ကောင်းရယ်”

“ဟိုလေ”

ရင်ခုန်တာတွေ ဖုံးဖိထားရတာ ကောင်းစိတ်က မလုံခြုံ

ပန်းကလေး လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သွားတာမို့ ကောင်းလည်း လက်ကလေးပြန်ရုပ်သိမ်းသည်။ ပန်းကလေး ခြေတစ်လှူ နောက်ဆုတ်လျှင် ကိုင်ထားတဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်ခက်လေး ကတုန်ကယ လွတ်ကျ၏။

“ပန်း”

ကောင်း အရဲစွန့်ခေါ်ကာ ခြေလှမ်းရှေ့တိုးလျှင်၊ ပန်းကလေး ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့်

“နေပါဦး ကောင်းရယ်။ ပန်းက လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေး မဟုတ် တာ”

“မလွတ်လပ်တာက လွတ်လပ်အောင် လုပ်လို့ရပါတယ်ပန်းရယ်။ ချစ်တဲ့စိတ်က ထိန်းထားလို့မရဘူး။ ကောင်းပြောချင်တာပုံက ပြန်ရောက်ကတည်းက။ ပြောခွင့်မသာတာနဲ့”

“ပန်း ချစ်တာတွေဘာတွေ မပြောတတ်ဘူး။ ကောင်းကလေး ချစ်ဖို့မချစ်ဖို့ဆိုတာလည်း ခံစားချက်မရှိသေးဘူး။ ခုချိန်မှာ ပန်းကလေးက လွတ်မြောက်ခွင့်ရဖို့ပဲ ကောင်းရယ်။ ပန်းလွတ်လပ်ချင်တာမို့ ဒါကြောင့် အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားမိတာ။ ကြိုးစားလေ အဲဒီလို လုပ်ငန်းတွေနဲ့ချည်း တိုးနေလို့ မေမေတို့ဆီမှာ ခဏရှောင်နေတာ”

“ရှောင်နေတာကို ကောင်းသဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပန်းမေမေတို့က ဟိုဘက်ကလေး။ ပန်းကို အတင်းအကျပ်နဲ့ နောက်တစ်ခါဖိအားပေးလာရင် ပန်းဘဝပဲ နစ်မွန်းသွားမှာ။ ကောင်း အဲဒါ

ကို စိုးရိမ်တယ်”

ပန်းကလေး သက်မချရင်း ကောင်းအနားက ခွာခဲ့မိသည်။

“အိုး။ ပန်းဘဝကို ပန်းအနစ်မွန်းမခံပါဘူး ကောင်းရယ်။ လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့လမ်းစတွေ စစ်သခင် ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းဘာသာပန်း ကြိုးစားပြီး ရုန်းထွက်ချင်တယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ကောင်းနဲ့ပန်း မတွေ့ကြဖို့လိုမယ် သိလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ ပန်းရယ်”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ကောင်းနဲ့ပန်း ခုလိုစကားပြောတာသိရင် မေမေနဲ့ဖေဖေ ပန်းကိုဆူလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ စစ်သခင် ပန်းကို ရှုံ့ရှုံ့ချချနဲ့ လက်ညှိုးထိုးလာမယ်လေ။ ယောက်ျားနဲ့တော့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘူး။ သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ လက်သင့်ခံစကားပြောတယ်ဆိုပြီး ရမယ်ရှာရင် ပန်းဂုဏ်သိက္ခာကျမှာပေါ့။ ပန်းက မိန်းကလေးပါ ကောင်းရယ်။ လွတ်လပ်ခွင့်မရသေးသရွေ့။ သိက္ခာမကျအောင် ဆင်ခြင်နေရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်”

ကောင်း စိတ်ပျက်သလိုဖြစ်လာသည်။

ဆွဲညှို့အားပါတဲ့ ပန်းရဲ့မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း အသီးသီးကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လည်တိုင်ရှည်လေးအောက် တရွေ့ရွေ့ ဆင်းကြည့်ကာ။

ပင်ကိုယ်အလှသွေး ရုန်းကြွကြွဖြစ်နေတဲ့ပန်းကို ကောင်းဘယ်နည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်မှန်း ကိုယ်တိုင်သိနေသည်။

လောလောဆယ်အနေအထားအရ ပန်းက စည်းဝိုင်းတစ်ခုတည်းမှာ ပိတ်မိနေတော့ ကောင်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ရမလို့။

“ကောင်းကလည်း ပန်းရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းမှာလဲ ကောင်းအစီအစဉ်နဲ့ကောင်းပါ။ ကောင်း ကြိုးစားထားတဲ့အခြေအနေတစ်ခုက ပန်းဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းစေမယ်လို့ ကောင်းအာမခံရဲတယ်။ ကောင်းမှာ ခုဆို တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါပြီ ပန်းရယ်။ ကောင်းရဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ် ပန်းချီကားတွေ ခုဆို အတော်အောင်မြင်နေပြီ ပန်း”

“ကောင်းအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ”

“ဟေ့ကောင်း။ နင် ပန်းကလေးနားလာပြီး ဘာလာကြ၊ နေတာလဲ”

ပန်းနဲ့ကောင်း စကားတွေပြောလို့ မဆုံးသေးပါ။ ခြံဝိုင်းထဲ ဝင်လာတဲ့ မိဆင့်။ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မနှစ်မြို့သလို လှမ်းပြောသည်။

ထိုအခါ ပန်းနဲ့ကောင်း ခြေလှမ်းတွေနောက်ဆုတ် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ အိမ်ကြွဆယ်ကြသည်။

“ကောင်း။ နင် ပန်းကလေးဆီလာမယ်ဆိုလဲ ချယ်တို့ကို ပြောလေ။ ဘယ်နှယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့မြို့ထဲထွက်သွားတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပန်းကလေးဆီ လာရတယ်လို့။ ပန်းကလေးကလည်း ဘာလို့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေရတာလဲ။ ကိုယ့်အနေအ

စားလဲ ကိုယ်သိဦး ပန်းကလေးရဲ့”

ချယ် မျက်စောင်းလေးတထိုးထိုးနဲ့ပြောကာ ပန်းကလေးကို အနား ရောက်လာသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုပြောလာတာ ပန်းကလေးတို့ မခံချင်။

“ပန်းနဲ့ကောင်းက သူငယ်ချင်းပဲ။ စကားပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ကောင်း ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ ရှင်တို့ကလည်း”

ပန်းကလေးလည်း ပြောရင်း ချယ်ကိုမျက်စောင်းထိုးသည်။

မိဆင့်နဲ့ချယ်က မျက်မှောင်တွေကုပ်၊ နှာခေါင်းတွေရှုံ့နဲ့၊ နှစ်ယောက်လုံးကို မနှစ်သက်သလိုကြည့်ရင်း

“ဟဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းကလေးက ယောက်ျားနဲ့ကောင်းရဲ့။ တော်ကြာ စစ်သခင် ပြဿနာရှာရင် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်။ ဒါကြောင့်ပြောတာ။ နောက်တစ်ခါဆို ကောင်း ပန်းကလေးနဲ့မတွေ့နဲ့။ မိဆင့်တို့ကိုခေါ်။ သူငယ်ချင်းအားလုံးရှိနေတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား မောင်ကောင်းမွန်”

မိဆင့် ထိထိပါးပါးပြောတော့ ကောင်းမျက်နှာချည်း ညိုမှောင်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲဖြစ်ကာ။ နေနှင့်ဦးပေါ့လို့ တေးမှတ်ရင်း

“တော်တော့မိဆင့်။ နင်တို့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ခွဲခြား
ခွဲခြားနဲ့။ ပန်း ကောင်းပြန်မယ်”

ကောင်း အံ့ကြိတ်ပြောကာ၊ ပန်းကလေးကို နှုတ်ဆက်သွား
သည်။ ပန်းကလေး အားနာရတာမို့

“ဟဲ့ ကောင်း နေဦးလေဟာ”

လိုက်ခေါ်ဟန်တားပေမယ့် ပန်းကလေး စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်း
ပြုခွင့်မသာ။ ပန်းကလေးကို မိဆင့်က ပန်းဆွဲသလို ချယ်က လက်ဆွဲ
ထားတာမို့။

သူငယ်ချင်းတွေကြား သဘောထားတွေ ချိန်ခွင်လျှာမညီ
ဖြစ်လေပြီ။

ကောင်းရယ်။

ပန်းကလေး အခြေအနေကို နားလည်ပေးပါကွယ်။

အခန်း(၂၄)

နွေ။

နွေက လှသည်။ သတို့သမီးလေးလို လှပါသည်။ သို့သော်

ပူပြင်းသွေ့ခြောက်မှုတွေနဲ့မို့၊ ရင်မှာ ရှုရှုလေးလောင်နေကာ။
နွေဟာ ပန်းကလေးရင်ခွင်နဲ့မခြားဟု ပန်းကလေး ယူဆ
သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။

ပန်းကလေးရင်မှာ စူးစူးရှရှ လောင်နေတဲ့အဖြစ်။

“ပန်းကလေးရယ်။ မာနတွေနဲ့ မောင်းတင်မထားပါနဲ့ဟယ်”

“အောင်မာ။ ရှင်တို့က ပန်းကလေးကို အပြစ်မြင်နေတယ်
ပေါ့လေ”

“ဒီကိစ္စက အပြစ်မြင်တာနဲ့ မဆိုဘူး။ ချယ်ပြောတာက အခြေအနေကို လက်သင့်ခံဖို့ပါ”

“သေလိုက်ပါလား”

ပန်းကလေး ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်ရာမှထကာ၊ ပိန္နဲပင်စည် နား သွားရပ်နေလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သလို ကျောပေးရပ်နေလျှင်

“ပန်းကလေးရယ်။ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရတာလဲ”

မိဆင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကဆင်းရင်း မေးသည်။ ပန်းကလေး နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ။

“ခါးသီးတာမဟုတ်ဘူး။ အစားထိုးခံရမယ့် မိန်းမဘဝ မရောက်ချင်တာ။ နေရာတကာမှာ အစော အစောနဲ့ တစ်စောတည်း စောနေကြတာလေ”

“နေပါဦး။ ပန်းကလေးက အဲဒါကို မကျေနပ်တာလား”

“မကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်လမ်းစကတည်းက အစောနဲ့စတာချည်းပဲ။ သူမိဘက ပန်းကလေးဟာ အစောနဲ့တူလို့ တဲ့။ အဲဒီအစောသေလို့ သူတို့သား မူးရှူးသောက်စားပြီး အချိန်တုန် နေလို့ အဲဒီအစောနဲ့တူတဲ့ ပန်းကလေးကို အတင်းပဲ သူတို့သားဘဝ ထဲရောက်အောင် ချည်နှောင်ပြီး တွန်းပို့တာလေ။ စစ်ကရော ဘာ ထူးလဲ။ မင်္ဂလာဦးညကတည်းက အစောရေတဲ့။ အလုပ်ထဲဖြစ်ဖြစ်

တိုက်ထဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးပါးစပ်ထဲမှာ အစောချည်းပဲ။ ဘယ်နှယ်။ သူတို့ဖြစ်နေတဲ့ စိတ္တဇတွေအတွက် ပန်းကလေးက ဖြည့်စွက်ခံဖို့ မိန်းမဖြစ်ရမတဲ့လား။ ပြီးတော့ ပန်းကလေးကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ကြိုးစား တာတွေရှိသေးတယ်။ ရှင်တို့ဘာသိလို့လဲ”

ပြောနေရင်း နာကျင်မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ လာတဲ့ ပန်းကလေး။ မိဆင့်နဲ့ချယ် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေး ကြည့်ကာ အံ့ဩလို့နေသည်။

ပန်းကလေးက စိတ်ဆိုးနေတာ၊ ဒါမှမဟုတ် စစ်ကိုလက်သင့် ခံရမှာ စိုးကြောက်နေတာလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ထင်ထားတာလေ။ ခုတော့ ထင်သလိုမဟုတ်။

ပန်းကလေး ဒရဟော ပြောချနေသည်က နားထဲ တဒိုင်း ဒိုင်းစီးဝင်လို့နေသည်။

ပန်းကလေး ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေတာတွေပဲ ရှိသည်။ ပန်း ကလေးကို အတင်းအကျပ် သူ့မွေ့ရာပေါ် အိပ်စေခဲ့တဲ့အထိ ပန်း ကလေးသည်းခံခဲ့ပါသည်။

စစ်ဘက်က စိန်ခေါ်ထားတာကို ပန်းကလေး တုမြိုင်မရဲ ဘာက အဓိကပါ။ တော်ကြာ စစ်ဘက်က မစောင့်စည်းခဲ့ရင်၊ ပန်း ကလေးဘဝ အညွန့်ကျိုးသွားမှာစိုးတာလဲပါသည်။

ဒါပေမဲ့ စစ်က ပြောတဲ့အတိုင်း ကတိမတည်။

ပန်းကလေး အိပ်ပျော်နေတာကို အခွင့်အရေးယူဖို့ ကြိုးစား

တာလေ။

အရက်နဲ့စားစားကြောင့် ပန်းကလေး လန့်ဖျပ်နိုးသွားလို့သာ ပေါ့။

“ရှင်နော်” လို့

ပန်းကလေး စစ်မျက်နှာကို အားနဲ့တွန်းပစ်ကာ ကုန်းရုန်းထဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စစ်အလျှော့မပေးပါ။

ဆန္ဒဇောတွေနဲ့ ရှေ့တိုးလာတာမို့ ပန်းကလေးခံပြင်းလျက်။

“ဒီမှာ ရှင် ပန်းကလေးဆန္ဒမပါဘဲ၊ တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ကြည့်။ ရှင်အစောဆီ ရှင်ရောက်သွားစေရမယ်။ နားလည်လား။”

“မင်း ကိုယ့်ကို အဲလောက်ထိ ငြင်းစရာမလိုပါဘူးကွာ။ ကိုယ်က မင်းလင်ပါကွ”

“ဟုတ်တယ်။ အများအမြင်မှာ ရှင်က ကျွန်မလင်။ ဒါပေမဲ့ လင်ကောင်းပီသဖို့တော့ လိုတယ် စစ်သခင်။ တခြားမိန်းမကို စွဲလမ်းနေတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မကို အဖြည့်ခံမိန်းမဖြစ်အောင် ရှင် စာရင်းသွင်းနေတာလေ။ ရှင်နှလုံးသားထဲမှာ ပန်းကလေးဆိုတဲ့မိန်းမကို တန်ဖိုးထားနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်မိဘဝယ်ပေးတဲ့ပစ္စည်းလို့ သဘောထားပြီး အသုံးပြုချင်တာမျိုး။ အဲဒီအတွက် ရှင်ကို ပန်းကလေးဘယ်တော့မှ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး။ ရှင်ဆန္ဒအတွက် ရှင်ရှေ့တိုးမယ်ဆိုရင် ရှင်ကိုဖြစ်ဖြစ် ပန်းကလေးကိုယ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ပန်းကလေး တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးစစ်။ ရှင်ကို ပန်းကလေးစိန်ခေါ်လိုက်

ယ်။ ရှင် ပန်းကလေးကို စော်ကားကြည့်”

ပန်းကလေး မာနကြီးစွာ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့။ ခွေးဖြစ်ပြီးမှ မစင်စားဖို့ မကြောက်သလိုပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းတာထက်ပိုတဲ့ နက်နဲမှုက မျက်ရည်တွေကိုဖြစ်တည်စေသည်။

“ပန်းကလေးရယ်”

မိဆင့်နဲ့ချယ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ခုမှသနားသွားသည်။ သနားစိတ်က တဖြည်းဖြည်းပိုလာတာမို့ ပခုံးလေးဖက်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးမိသည်။

“ပန်းကလေးရယ်။ စစ် အရက်မူးနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“မူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မြောက်ပေးကြတာလေ။ ပန်းကလေးကို အဲဒီနည်းနဲ့ သိမ်းပိုက်ဖို့ အကြံကြီးကြံကြတာ။ ပန်းကလေးတဲ့။ မာနအပြည့်ရှိတယ်”

မလွယ်ပါလားလို့ ချယ်ရေရွတ်ရင်း သက်မလေးချရာသည်။

“အဲဒါကို စစ်သခင် အတော်တင်းသွားပုံရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ပန်းကလေး အင်တာဗျူးဖြေဖို့ သွားမယ့်နေ့ပေါ့”

ချယ်နဲ့မိဆင့် ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာတဲ့လဲ ပန်းကလေးရယ်”

ပန်းကလေးပါးပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းကို ခပ်ကြမ်း

ကြမ်းပွတ်သုတ်၏။

“အဟင့်”

ပန်းကလေး နာကျင်စွာမဲ့၏။ မာနကလေးနဲ့ အကြိတ်က တစ်လုံးချင်း ပြောလေသည်။

“ကွာချင်ရင် ကွာပေးမယ်တဲ့”

“ဘယ်လို။ ပန်းကလေးကို စစ်ဘက်က စပြီး အတွာစကား ပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မိဆင့်။ သူ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောလို့ ဒီစကား မျိုး စပြောတာ။ ဒီလိုစကားစတယ်ဆိုကတည်းက ပန်းကလေးအပေါ် သူ တကယ်တန်ဖိုးထားတာ မဟုတ်သလို၊ တကယ်မြတ်နိုးတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မယားကို တမ်းမက်တဲ့စိတ်ဖြေဖျောက်ဖို့ ပန်းကလေးကို သူပေါင်းချင်တာကလွဲပြီး၊ တခြားဘာရှိဦးမှာလဲ ရှင်တို့ရယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လိုက်မမီနိုင်တော့ပါ။ ယောက်ျားတွေဘက်က ပြောတာကတစ်မျိုး။ ပန်းကလေးခံစားနေရတာ တကဏ္ဍ။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ညှိနှိုင်းမရဖြစ်ရခြင်းက စစ်မှန်တဲ့လင်မယားဘဝ ရောက်နေမဟုတ်။

ဆန္ဒပြည့်ရေးနဲ့ သိမ်းပိုက်ရေး။

“ပန်းကလေး အလုပ်ရရင် သူ့အရိပ်အောက်မှာ မနေတော့ဘူး။ မေမေနဲ့ ဖေဖေကိုခေါ်ပြီး သူ့လက်လှမ်းမမီတဲ့ တစ်နေရာမှာ အိမ်လေးငှားပြီး နေကြမယ်။ ငါးပိရရ ဆားရရ ရရာစားပြီး ပန်း

ကလေးဘဝကို ပန်းကလေး ရပ်တည်မယ်ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့မာနနဲ့ နှုံးဖြတ်ပြီးထွက်ခဲ့တာ။ သူ့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ချည်း ဂျိုးတိုးနေလို့ ပန်းကလေး မေမေတို့ဆီ ပြန်နေတာ။ မေမေတို့က တစ်မျိုးထင်နေတယ်။ ပန်းကလေး အနာဆုံးက ပန်းကလေးကို သူတန်ဖိုးထားတဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရကတည်းက။ အေးလေ။ သူ့အတွက် ဘာတန်ဖိုးထားစရာလိုလဲ။ ပန်းကလေးကို ကွာပြီးရင် သူ့မိဘက သူ့အတွက် နောက်မိန်းမ ရှာပေးဦးမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

ပန်းကလေးစကားအဆုံးမှာ မိဆင့်နဲ့ချယ် အသက်ရှူဖို့ မမ့ချေသည်။

“နောက်ပြီး စစ်လာခေါ်တယ်ဆို ပန်းကလေးကို”

“သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေချင်လို့ ခေါ်တာ။ ပန်းကလေးက မလိုက်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ကွာမယ်ဆို သူ့ဘက်က အပြစ်လွတ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် လူကြီးမိဘအမြင်ကောင်းအောင် လာခေါ်တာ နေမှာ”

ပန်းကလေးပြောနေတာတွေကလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ရယ်။ ယောက်ျားဘက်က ကွဲမယ်ကွာမယ် စပြောတာဆိုတော့ ပန်းကလေး ပြောတာတွေက အားလုံးဖြစ်နိုင်ချေချည်းပင်။

“ဒါဆိုလည်း ပန်းကလေးရဲ့ မေမေနဲ့ဖေဖေ ပန်းကလေးအကြောင်းစုံ ကြိုပြောထား။ တော်ကြာ မိဘကကြိုမသိရင် ပန်းကလေးအလွန်ပဲ ထင်နေဦးမယ်”

“ပန်းကလေးလည်း စိတ်ကူးထားပါတယ်။ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး ထုတ်ပြောမယ်။ မေမေက ပန်းကလေးဘက်ကရပ်တည် ရင် ဟောဒီခြံဝိုင်းလေးထဲက ပန်းကလေးတို့မိသားစု တိတ်တိတ် လေး ပြောင်းသွားလိုက်မယ်။ မေမေ့နာမည်နဲ့ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ခြံ စာချုပ်တွေကို ရှင်တို့လက်ထဲ အပ်ခဲ့မယ်။ အန်တီဝင့်ကို ရှင်တို့ပဲ ပေးပေးပေါ့”

ပန်းကလေး အဆုံးထိ စိစဉ်ထားချေပြီ။ မိဆင့်တို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ လာခဲ့တာ သူငယ်ချင်းကို အတင်း အကြပ်နားချဖို့ပါ။

“ဒါနဲ့ ရှင်နဲ့ကောင်းက”

ချယ် အလောတကောမေးသည်။ ပန်းကလေး ခေါင်းတစ် ချက်ခါ၍

“ကောင်းနဲ့ကိစ္စ ခေါင်းထဲထည့်မထားဘူး။ လောလောဆယ် ပန်းကလေး လွတ်မြောက်ခွင့်ရဖို့ပဲ”

“ပန်းကလေးရယ်။ ဆင့်တော့ ဘာအကြံပေးရမှန်း မသိ တော့ပါဘူး။ ရှင်တို့အဖြစ်က အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက် ဆိုတာထက် ပိုနေတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် အိမ်ထောင်ရေးကင်ဆာ ဖြစ်နေတာလေ။”

“ဟုတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကင်ဆာဆိုတာ ဒါပဲ” အရေးထဲ ချယ်ကပါ ထောက်ခံပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ပန်းကလေးလည်း မိဆင့်တို့သတ်မှတ်သလို ကင်ခံကာ။

အိမ်ထောင်ရေးကင်ဆာလို့လည်း သတ်မှတ်လိုက်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးကင်ဆာဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ပန်း ကလေးတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကြား ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပါ ပသည်။

သို့သော်

ပူးခနဲမောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားသံကြောင့် ပန်းကလေးတို့ ဝမ်းယောက် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လျှင် မျက်လုံးတွေပြာနှမ်းသွားသည်။ “စစ်သခင်”

လို့လည်း တိုးရွရွရွတ်မိကာ။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခြံရှေ့ရောက်နေတာလဲ။ ပန်းက လေးတို့ သတိမထားမိချေ။ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းထဲ ကိုယ်မေ့နေတယ် ဟုတ်လား။

“ဟဲ့ ပြဿနာက ထင်တာထက် ပိုဆိုးလာမယ်ထင်တယ် ပန်းကလေးရယ်”

“ဆိုးချင်သလောက်ဆိုးပေါ့။ ပန်းကလေး ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

ပန်းကလေး မာနကြီးကြီးပြောချသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ပန်းကလေးကိုတစ်လှည့် ကားလေးပင်မမြင်ရတော့တဲ့ စစ်အရိပ် ကိုတစ်လှည့် လိုက်ဖမ်းကြည့်ရင်း ပူပူလောင်လောင်ဖြစ်လို့နေသည်။

“ပန်းကလေးက ရင်ဆိုင်ရဲပေမယ့် မိဆင့်ကတော့ တွေးကြောက်နေမိတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်သား”

ချယ်ကလည်း ထောက်ခံပြန်သည်။ ပန်းကလေးက သူ့ငယ်ချင်းတွေလို တွေးကြောက်မနေပါ။

ဒါပေမဲ့

ရင်ထဲမှာတော့ နွေဦးလို ပူခြစ်လျက်။

အခန်း(၂၅)

“မမဝင့်ရယ်။ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်ရောပေါ့။ ခင်နှင်းလာခဲ့မယ်လေ”

“ရပါတယ်ကွယ်။ မမဝင့်လည်း ကိစ္စရှိတာနဲ့ ခင်နှင်းတို့ကို သတိရတာနဲ့ပေါင်းပြီး တစ်ခါတည်းလာလိုက်တာ။ ကိုဝေသာကော”

“ခြံထဲမှာရှိတယ် မမဝင့်”

“ဟင် ကိုဝေသာက ခြံထဲရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် မမဝင့်ရေ။ ကိုဝေ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ အားရဝမ်းသာဖြစ်ကာ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ အကူအညီရလာလို့ ခွန်အားသစ်တွေတိုးလို့နေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ ခင်နှင်းရယ်။ မမဝင့်တို့မိန်းမသားဘဝ ဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်ပေစေ၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့ ဦးဆောင်စွမ်းအားကိုတော့ လိုချင်ကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမဝင့်ရေ။ ကိုဝေ အကူအညီရလာတော့ ခင်နှင်းလည်းလေ အရင်က စိတ်ညစ်ခဲ့ရသမျှတွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ အဟင့်ဟင့်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဒါနဲ့ သမီးကော”

ဒေါ်ပပဝင့် စကားပြောနေရက်တန်းလန်း မျက်လုံးက သမီးကိုပဲ ရှာဖွေနေသည်။ သမီးလေးအရိပ်ကို မမြင်တော့လည်း ထုတ်မေးရ၏။ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ အားရဝမ်းသာပင်

“ရှိတယ်မမဝင့်ရယ်။ ရှိတယ်။ ခဏလေးနော်။ ခင်နှင်းခေါ်ပေးမယ်”

အန်တီဝင့်ကားလေး ခြံဝဆိုက်လာတာမြင်ကတည်းက ပန်းကလေး အခန်းထဲအောင်းနေလိုက်သည်။ မေမေက ပျာပျာသလဲ ကြိုကာ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်သည်။

အန်တီဝင့်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်စေရင်း မေမေက ပန်းကလေးကိုခေါ်ပေးမယ်လို့ အားရဝမ်းသာပြောကာ။ ခြေလှမ်းတွေပါ ပန်းကလေးရှိနေတဲ့အခန်းဆီ ဦးတည်လို့နေသည်။

ပန်းကလေး ရင်မဆိုင်ချင်ဘူးဆိုနေမှ။ မေမေ အလိုက်

မသိတာ၊ ခက်ချေပြီ။ ပန်းကလေး ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထကာ။ ဖေဖေရှိနေတဲ့ စိုက်ခင်းထဲထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးရသည်။

စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း အခန်းထဲက သုတ်ခနဲထွက်၏။ အိမ်အနောက်ပေါက်ကနေ လှစ်ခနဲပြေးထွက်လျှင်

“ဟဲ့ သမီးလာစမ်း”

မေမေ အသံအုပ်အုပ်နဲ့ လှမ်းခေါ်သည်။ ပန်းကလေး ဘဝင်မကျတော့ပါ။ ခြေဖနောင့်လေး ဖိဆောင့်ရပ်လိုက်ပြီး

“မေမေ ပန်းကလေးအပြင်သွားတယ်လို့ အန်တီဝင့်ကို ပြောလိုက်”

“မလိုလေ။ မိပန်းကလေး ညည်းအပြုအမူနဲ့ အပြောအဆိုတွေ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ အခုချက်ချင်းလာခဲ့”

“အဟွန်း”

ပန်းကလေး ငိုချချင်စိတ်နဲ့ မျက်နှာလေးမဲ့လိုက်သည်။ ခြေကလေးပါ ဆောင့်၏။ ဒီသမီး ဒီလိုနဲ့ ဆိုးဆိုးတာကို ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ဒီတစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးမပေးချင်တော့ပါ။

သမီးကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ ကိုယ်တိုင်လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ယောက္ခမရှေ့ပို့၏။ ပန်းကလေး တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ အန်တီဝင့်ရှေ့ ရောက်ရလေပြီ။

ဒေါ်ပပဝင့်က ချွေးမချောကို ဘဝင်မကျသလိုကြည့်၏။ ဒါပေမဲ့ မကြည်လင်တာတွေ ဘာတွေ မပြောတော့ပါ။

“လာ သမီး။ အန်တီဝင့်နဲ့လိုက်ခွဲ”

ဒါပဲပြောပြီး အိမ်ပေါ်က ဦးဆောင်ဆင်းသွားသည်။ ပန်းကလေး မလိုက်ချင်ပါ။ မေမေ့ကိုကြည့်ရင်း အသံထွက်အောင် ပြောပေမယ့်

“ကဲ လိုက်သွား”

ပန်းကလေးကို အတင်းတွန်းပို့၏။

အဟင့်။

ပန်းကလေး စိတ်နှလုံးမသာယာနိုင်။ မေမေ့ရှေ့မှာ ငိုချလိုက်သည်။ ယောက္ခမလုပ်သူက သည်းတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာ ပေါ့။

သမီးလေးငိုချတော့ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ ရင်ထဲမကောင်းတော့ပါ။ မကောင်းပေမယ့်လဲ သမီးကို မမဝင့်ကားပေါ် အရောက်တွန်းပို့ကာ။

သူမသမီးဖြစ်နေပေမယ့် ယောက္ခမနဲ့လဲ ဆိုင်နေတယ် မဟုတ်လား။ မမဝင့်ကားပေါ် ပါသွားတဲ့သမီးကို ငေးကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တို့ ပြည့်အိုင်သွားသည်က ဝမ်းနည်းစွာ။

သမီးရယ်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်လာရင် ဒီလိုပါပဲကွယ်။ အစစအရာရာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘောချည်း မောင်းတင်နေလို့မရဘူး။

တစ်ဖက်သားဆန္ဒကိုလည်း အလေးထားရတယ်လေ။

x

“လာ ပန်းကလေး”

ကားပေါ်ကနေ ဒေါ်ပပဝင့်ကိုယ်တိုင် ပန်းကလေးကို လက်ဆွဲပြီး ဆင်းစေသည်။ ပန်းကလေး အိမ်ခြံမပျက်ဆင်းကာ။ အန်တီဝင့်ဦးဆောင်ခေါ်သွားတဲ့ဆီ ပါသွားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

အိမ်ယာအဆောက်အဦး အရောင်းပြခန်းရောက်လျှင်

“ဟာ မမဝင့်။ လာပါဗျာ”

အရောင်းပြခန်းစင်တာမှ တာဝန်ရှိလူကြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုကာ နေရာပေးသည်။

“ထိုင်ပါ။ ဒီကသမီးရော။ မမဝင့်လာတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဦးဆွေ။ အိမ်ယာကတ်တလောက်လေး ပြပါဦး။ သမီးစိတ်ကြိုက်ရွေးခိုင်းမလို့”

“ပြပါ့မယ် မမဝင့်”

ထိုလူကြီးက မျက်နှာချိုသွေးကွာ ပန်းကလေးကိုပါ ပြုံးပြပြီး။ အိမ်ယာကတ်တလောက်တွေ ထုတ်ပြ၏။

“သမီး သမီးမျက်စိကျတဲ့ တိုက်လှလှတစ်လုံး အန်တီကိုရွေးပေးပါကွယ်”

စေခိုင်းတာလား၊ ညွှန်ကြားတာလား။ ပန်းကလေး ခွဲခွဲ

ခြားခြား မသိပါ။ ယောက္ခမခိုင်းတဲ့အတိုင်း တိုက်လှလှတစ်လုံး ရွေးချယ်ဖို့ ကတ်တလောက်တွေကြည့်ရ၏။

တချို့တိုက်ကြီးက ဟီးထနေသည်။ ခြံဝင်းကျယ်တွေနဲ့ ချည်း။ တချို့တိုက်တွေက ပုပုဝပ်ဝပ် ဖြစ်ပေမယ့် ခန်းနားကာ။ လုံးချင်းတိုက်ပုလေးတွေနားမှာ ရေကူးကန်တွေ၊ မြက်ခင်းတွေနဲ့ ခန့်ညားအောင် ဖန်တီးထားတဲ့ခေတ်မီတိုက်တွေကလည်း မျက်စိကျစရာ။

အရောင်အသွေးစုံ၊ ဒီဇိုင်းစုံနဲ့၊ အားလုံးက ဈေးခေါင်ခိုက်နေမယ့် အဆင့်မြင့်လုံးချင်းတိုက်တွေ။

ပန်းကလေး ဘယ်တိုက်ကို ရွေးပေးရမှာလဲ။ ယောက္ခမခိုင်းလို့သာ လိုက်ကြည့်နေရတာ။ အမြင်အရ အားလုံးလှနေတော့ ရွေးချယ်ဖို့ခက်လှသည်။

ဒါပေမဲ့ ပြီးပြီရော မဟုတ်လား။ အမြန်ရွေးပေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

နှစ်ဆင့်ပုံစံ ဒီဇိုင်းထွင်ထားတဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ကို ရွေးပေးလိုက်သည်။ ထိုတိုက်ရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အပန်းဖြေအနားယူစရာ ဥယျာဉ်လေးလဲ ပါသည်။ ရေကူးကန်လည်း ရှိသည်။ တိုက်အတွင်းပိုင်းမှာလည်း ပရိဘောဂတွေ ခေတ်မီစွာ ပြင်ဆင်ပြီးသား။ အသင့်တက်နေရုံသာ။ ဒါတင်မက

တိုက်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ဝက်ဘာလို့ ပန်းပင်တွေကို ခွေ

ဝိုက်ပြီး လမ်းကြောင်းဖော်ထားတာက ဒီဇိုင်းဆန်း၏။ ဒါကြောင့် ထိုကတ်တလောက်လေးကို ရွေးပေးခြင်း။

“ကျေးဇူးပဲ သမီးရယ်”

အန်တီဝင့် အားတက်သရောပြောရင်း တာဝန်ခံလူကြီးနဲ့ စကားဆက်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ထိုစင်တာထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထွက်ခါနီးမှ ထိုလူကြီးက အန်တီဝင့်ကို သော့အတွဲလိုက်ထုတ်ပေးသည်။

အန်တီဝင့်ခေါ်တဲ့အတိုင်း ကားပေါ်ပါရကော။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက သိပ်မကြာပါ။

ကားလေးကို ဒရိုင်ဘာက ထိုတိုက်ရှိရာ ခြံရှေ့ထိုးရပ်လျှင် ပန်းကလေး အံ့ဩသွားသည်။

ဒရိုင်ဘာက ခြံတံခါးသော့ဖွင့်ပြီး၊ ကားကို ဆင်ဝင်အောက် အထိမောင်း၏။ တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်သည်။ အန်တီဝင့်ဦးစွာဆင်းသည်။

မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး တိုက်ထဲဝင်ကာ။

“သမီး လာလေ”

ဟုခေါ်လေသည်။ ထိုအခါ

ပန်းကလေး ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တိုက်ထဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှနားမလည်။

“သမီးကြိုက်တာကို အန်တီဝင့် ဝယ်ပေးတာပါ”

“ဟင်”

ဝယ်ပေးတာတဲ့။ ပန်းကလေး အံ့ဩလွန်းလို့ ပွင့်ဟသွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်နဲ့ပိတ်မိလျှင်။

“အံ့ဩသွားလား”

ပန်းကလေး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်မိ၏။ ထိုအခါ အန်တီ ဝင့်ပြုံးလျက်။

“သမီးရင်ထဲမှာ အစောကြောင့် စိတ်ဖိစီးနေလိမ့်မယ်လို့ အန်တီတို့ထင်မထားပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးစိတ်ကြည်လင်ပါတော့နော်။ ပြီးတော့ သားအပေါ်မှာလည်း နားလည်ပေးပေါ့ ဟုတ်ပြီလား။ နောက်တစ်ခု အရေးကြီးတာက သမီးသူငယ်ချင်း ကောင်းမွန်ဆိုတဲ့ သူငယ်နဲ့ သမီး ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါနော်”

“ဘုရားရေ”

ပန်းကလေး ရင်ထဲမှာ ခုမှပဲ အရာရာကို ရှင်းလင်းစွာ သိရလေသည်။ လက်စသတ်တော့ ပန်းကလေးကို ဟောဒီတိုက်ထဲမှာ အကျဉ်းချဖို့ကိုး။ ဒါတင်မက ကောင်းနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပါဆိုတာက ပန်းကလေးရဲ့သိက္ခာကို ထိပါး၏။

“အန်တီ”

ပန်းကလေး တင်းခနဲဖြစ်ကာဖိခေါ်သည်။ ဒေါ်ပပဝင့် ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ပဲ လက်ကာဟန့်ကာ။

“ကဲ သမီးနေခဲ့တော့။ အန်တီပြန်မယ်”

ဒါပဲပြောပြီး လှည့်ပြန်သွားတာလေ။

“အန်တီဝင့်”

ပန်းကလေး အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ပန်းကလေးကို ပကာသနနဲ့ ပိတ်လှောင်လိုက်တာတော့ ပန်းကလေး မကျေနပ်။ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။

ယောက္ခမက နိုင်စားတာတစ်မျိုး၊ ထိပါးတာတစ်သွယ်။

ကောင်းနဲ့ပန်းကလေးက မဟုတ်မဟတ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။

ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါဆိုတဲ့စကားက ဘယ်ဆီဦးတည်နေရတာလဲ။ သမီးချင်းစာနာပြီး ပြောဖို့ကောင်းသည်။ ခုတော့

သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာ။

အင်းလေ။ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလဲ။ သူတို့မှာ သမီးမှ မရှိတာ။

အသံကြီးဟိန်းထွက်လာရုံမက ပန်းကလေးရွှေ့ လွှားခနဲ
ရောက်လာသည်။

စစ်မျက်နှာက ပန်းကလေးတောင်းဆိုတာကို ဆန့်ကျင်
တာတွေနဲ့။ ပန်းကလေး ဘာကိုမှ မမှုနိုင်တော့ပါ။

ကိုယ်ကို တောင့်မတ်လိုက်ပြီး

“ရှင့်ဆီက အကွာတောင်းနေတာ”

“တောက် မင်း”

ဒေါသတွေနောက်မှာ စစ်လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွား
သည်။ ရင်မှာလည်း ထိန်းမရအောင် လှုပ်ရှားကာ။ တောင်းရက်လေ
ခြင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အတိုင်းဆမဲ့ ထိခိုက်လို့သွားသည်။

“မင်းကွာ”

မြောက်တက်နေတဲ့ စစ်လက်တစ်ဖက်က လေထဲမှာအကြာ
ကြီး သေဆုံးသွားသလိုဖြစ်၏။

“ရှင့်ဘက်က စဖောက်တဲ့လမ်းကို ကျွန်မလျှောက်ရမယ်
စစ်သခင်”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်လိုက်တော့”

စစ်သခင် အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ၊ လေထဲမှာတန့်နေတဲ့
လက်က ရွှေ့ရှားကာ၊ ပန်းကလေးပါးစပ်ကို ဖိပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မပိတ်နိုင်ဘူး ဖယ်”

စစ်လက်ဖဝါးကို ပန်းကလေး အားနဲ့တွန်းပစ်၏။

အခန်း(၂၆)

“ရှင့်ဆီက ပန်းကလေး တောင်းဆိုပါရစေ”

မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ စစ်သခင်။ ဧည့်
ခန်းအသစ်လေးထဲ ခြေချရုံရှိသေးတယ်။ ပန်းကလေး စပြော၍
စစ် ခြေလှမ်းလေး တန့်သွား၏။

မျက်နှာလှလှလေး မာကြောနေရုံမက၊ မေးကြောများပါ
တင်းနေတဲ့ ပန်းကလေးကို စစ် စူးစမ်းကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ ပန်းကလေး”

“ရှင် ကျွန်မကို ကွာပေးစမ်းပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းဘာလိုချင်လဲ။ ကိုယ်အားလုံးပေးနိုင်တယ်ကွ”
စစ်သခင် ကိုယ်ရှိန်ထိန်းရင်း ခံပြင်းစွာပြောသည်။ ပန်း
ကလေး အံကြိတ်လျက်

“ရှင်ပေးနိုင်တဲ့အထဲက အကွာ ပေးလိုက်စမ်းပါ”

“လုံးဝမကွာပေးနိုင်ဘူး ပန်းကလေး။ မင်းကိုကိုယ်ကွာဖို့
ယူထားတာ မှုဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံး ပေါင်းဖို့ကွ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့မပေါင်းနိုင်ဘူး”

“တောက်”

မပေါင်းနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားနောက်မှာ စစ်သခင်မခံစား
နိုင်တော့ပါ။ ဒေါသတွေရော၊ ထိခိုက်တာတွေပါရောကာ။ မြောက်
တက်သွားတဲ့စစ်လက်က ပန်းကလေးမျက်နှာပေါ် အရှိန်နဲ့ကျရောက်
သွားသည်။

“ဖြောင်း” ခနဲမြည်သံနောက်မှာ ပန်းကလေးပါးပြင်နုနု ရွဲ့
စောင်းသွားသလား ထင်ရလောက်အောင် ခံစားရ၏။

ဒါပြင် နာကျင်မျက်ရည်တို့ ကြေကွဲစွာပြည့်ဝိုင်းလျက်။ ဟီး
ခနဲ ငိုချလေသည်။

“ကျွတ်”

စစ်သခင် သူ့လက်ကိုသူ ပြန်ကြည့်ရင်း ယူကြိုးမရဖြစ်၏။
သူဘက်က လက်လွန်သွားမှန်း သိသော်လည်း ပြန်ရုတ်သိမ်းလို့
မရနိုင်တော့ပါ။

ပုံကျနေတဲ့အတိုင်း တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေတဲ့ ပန်းကလေး
ကိုယ်ကိုကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝိုင်း၏။

ထိုအခါ

စစ်ခြေလှမ်းတွေ ပန်းကလေးရှေ့ရောက်ကာ ဒူးတွေညွတ်
ကျသွားသည်။ ပန်းကလေး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကြင်နာစွာဆုပ်ကိုင်ရင်း
ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းနေအောင် ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ပန်းကလေးရယ်။ ကိုယ်မှားသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝ
ထဲက ထွက်သွားဖို့ မတောင်းဆိုပါနဲ့”

“အဟင့်”

ပန်းကလေး ငိုရှိုက်သံကြီးအက်ကွဲကာ။ ထွေးဖက်ထားတဲ့
စစ်ရင်ခွင်ကို ရွံရှာစွာတွန်းဖယ်သည်။

“စစ်သခင်။ ရှင်မှာ ငွေကြေးစည်းစိမ်ရှိတိုင်း ပန်းကလေး
တစ်ဘဝလုံးကို သိမ်းပိုက်လို့ရမယ် မထင်ပါနဲ့။ ပန်းကလေးမှာ ရွှေ
နားကပ်တစ်ရံလေးမှ မပိုင်ဆိုင်ပေမယ့် မာနတော့ ရာနှုန်းပြည့်ရှိ
ပါသေးတယ်။ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုပြီး ရှင်ကြံစည်တိုင်း
စော်ကားချင်တိုင်း မရတဲ့အပေါ်မှာကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်
လာတဲ့ ရှင်အတ္တအမည်းကြီး ပန်းကလေးရွံတယ်။ ရှင် ကွာရှင်းမပေး
ရင်လည်း ပန်းကလေးကိုယ်တိုင် ကွာရှင်းခွင့်ရအောင် တရားဥပဒေ
နဲ့ ရင်ဆိုင်မယ်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး ရှင် ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့
တောင် မတို့ပါနဲ့။ ရှင်ကို ကျွန်မ ရင်ထဲအသည်းထဲကသာမက

ဟောဒီဦးနောက်ထဲကပါ နာတယ် သိရဲ့လား ဖယ်”

ပန်းကလေး တွန်းပစ်လိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ စစ် ဖင်ထိုင်ကျရာ မှ နောက်လန်ကျမတတ်ဖြစ်လေသည်။

ကြမ်းခင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ နောက်လှန်ထောက်ရင်း ကိုယ် ကို ပြန်ထိန်းမတ်လျက်။

“ပန်းကလေး မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန်တယ်။ ကိုယ်လွန်ခဲ့ သမျှ မှားခဲ့သမျှအတွက် တောင်းပန်တယ်ကွာ။ မင်းကိုယ်နဲ့မပေါင်း နိုင်ရင်လည်း ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ကိုယ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကွာပေးဘူး။ မင်း ဘယ်ဥပဒေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ဆိုင် ကိုယ့်ဘက်က ဆော့ရိုးပဲ။ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းရှေ့ကို ကိုယ် ဒီအချိန်က စပြီး မလာတော့ဘူး။ ကိုယ်ကတိပေးတယ် ပန်းကလေး။ အဲဒါ မင်းကိုချစ်လို့”

“ချစ်လို့ အဟင့်”

ပန်းကလေး မဲ့မဲ့လေးရယ်ချသည်။

“တကယ်ပါ ပန်းကလေးရယ်။ မင်းလေးဟာ ကိုယ့်နှလုံး သားကို ချစ်တတ်အောင်ပြုစားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မင်းကို ကိုယ် ချစ်ခဲ့သမျှက”

“တော်တော့ ရှင်ဆက်မပြောနဲ့တော့။ လူယုတ်မာ။ ရှင်ရင် ထဲမှာ အချစ်မရှိဘူး။ တပ်မက်စိတ်နဲ့ စော်ကားချင်စိတ်ပဲရှိတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ရှင်အပြုအမူတွေနဲ့ မတန်ဘူး။ ရှင်သိရဲ့

လား။ ရှင်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးသုံးလိုက်တာ အကြောင်းမဲ့မ ဟုတ်ဘူး။ ပန်းကလေးသိတယ်။ သေသွားတဲ့ရှင်မယားအစား ကျွန်မ နဲ့ပေါင်းခွင့်ရချင်လို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ပန်းကလေးရယ်”

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ ပန်းကလေး ဘယ်တော့မှမပေါင်းဘူး။ သေတဲ့ အထိ မပေါင်းဘူးသိရဲ့လား။ ကျွန်မရှေ့ ဘယ်တော့မှမလာနဲ့။ ရှင် မျက်နှာ ကျွန်မမကြည့်ချင်ဘူး။ ဟီး”

နှလုံးသား ဆောက်တည်ရာမဖြစ်ကာ။ မျက်နှာကို လက် မဝါးနဲ့ဖိအုပ်ရင်း ပန်းကလေး ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ရပါစေနဲ့ စစ်သခင်”

ကျိန်စာဆန်တဲ့ စကားလုံးတွေနောက်မှာ စစ်သခင် နှလုံး သားလေး ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။

မျက်ရည်တွေ တဟောဟောကျရင်း မျက်နှာလေးလွဲ၏။ ထို့နောက် ပန်းကလေးရှေ့မှထကာ ခြေလှမ်းကြနဲ့ အပြင် ထွက်သွားသည်။

သူ့ကားသံ မကြားမချင်း ပန်းကလေး အသက်အောင့်ထား သည်။

သူ့မောင်းတဲ့ကား ဝှေးခနဲဆောင့်ထွက်သွားသံကြားမှ ပန်း ကလေး အသက်ရှူကာ။

သွား။

သွားစမ်းပါ။

ကမ္ဘာအပြင်ဘက်ရောက်အောင် သွားစမ်းပါရှင်ရယ်။
အဟင့်။

အခန်း(၂၇)

“သမီးရယ်။ ဖေဖေတို့ရည်ရွယ်တာ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူး”

ဦးဝေသာ ရင်နှင့်စွာပြောရင်း သမီးလေးကို စာနာစွာ
ကြည့်သည်။ ဒေါ်ခင်နှင်းဖြူက ရင်ထဲမှာ မကောင်းသလို မျက်နှာ
လည်းမကောင်း။

စိတ်နှလုံးသား ထိခိုက်နေတဲ့ သမီးလေးကို စာနာနေမိ
သည်။ ဒါတင်မက တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေတဲ့ သမီးပခုံးကို ဖွဖွလေး
ပွတ်သပ်ရင်း အသံတိတ်နှစ်သိမ့်ပေးမိသည်။

“တိတ်ပါသမီးရယ်။ တိတ်ပါ။ ဖေဖေသမီးလေး ဒီလိုခံစား
ရတာ ဖေဖေကြောင့်ပါ။ ဖေဖေသာ သမီးဘဝလေးကို တင့်တောင့်
တင့်တယ်ထားနိုင်ရင် ဒီလိုတွေဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

ဖေဖေဆိုးခဲ့မိုက်ခဲ့သမျှ သမီးတို့သားအမိပေါ် တာဝန်မကျေခဲ့သမျှ က သမီးဘဝလေးကို ဒဏ်သင့်သလို ဖြစ်စေခဲ့တာမျိုး။ အဲဒီအတွက် ဖေဖေ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရတယ် သမီး”

ဖေဖေစကားအဆုံးမှာ ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ အင့်ခနဲရှိုက် မိသည်။ ရင်ထဲထိရှုနေတဲ့ ဖေဖေမျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ကြေကွဲမျက် ရည်တွေဝဲလျက်။ မျက်ဝန်းထောင့်မှ စီးကျလာသော မျက်ရည်စီး ကြောင်းကို ဖေဖေပခုံးနဲ့ပွတ်သုတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ခူချိန်ကစပြီး ဖေဖေသမီးလေး ဒဏ်သင့်တာတွေက လွတ် မြောက်အောင် ဖေဖေကြိုးစားပါမယ်။ အချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး သမီးရယ်။ ဖေဖေကြိုးစားမယ်။ ဖေဖေသမီးလေး ငိုမနေပါနဲ့နော်။ သမီးငိုသံက ဖေဖေနှလုံးသားကို ထိခိုက်လွန်းလို့ပါ သမီးရယ်”

ဖေဖေစကားသံတွေဟာ ခွန်အားတွေပါသလို။ နာကျင် ကြေကွဲမှုတွေနဲ့ စိုနင့်ကာ ရပ်ကွဲသံနဲ့အဖျားခတ်တုန်ခါနေလေသည်။

ပန်းကလေး ဖေဖေကို သနား၏။ ပန်းကလေးကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ ခံစားနေရတာမြင်တော့ ပန်းကလေး စိတ်မကောင်း နိုင်ပါ။

စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ရင်း ဖေဖေလက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ဖေဖေရယ်။ ပန်းကလေးကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ စိတ် ဆင်းရဲရပြီနော်”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်”

မေမေ မချမ်းမြေ့စွာဆိုသလို ဖေဖေကလည်း

“သမီးလေးခံစားရတာက ဖေဖေတို့အပြစ်မကင်းသလိုပါပဲ။ သမီးအပေါ် ဖေဖေတို့ ဖိအားပေးစီစဉ်ခဲ့မိတဲ့အပြစ်အတွက် ယူကြီး မရဖြစ်ရပါတယ်။ ဖေဖေတို့ကြောင့် သမီးဘဝအစွန်းအထင်း ဖြစ်ရ တယ်။ ဒါတင်မက သမီးနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာလည်း ရစေတယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပြီးခဲ့တာကို မပြောပါနဲ့တော့ ဖေဖေရယ်”

“ဟုတ်တယ်သမီး။ ရှေ့ဆက်ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ဖေဖေကြိုး စားတော့မယ်။ သမီးလေး အားမငယ်ပါနဲ့။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့နော်”

ပန်းကလေးလက်ဖဝါးကို ဖျစ်ညှစ်အားပေးရင်း ဖေဖေဆို လျှင် ပန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မေမေကလည်း ပန်းကလေး ဆံပင်လေးများကို ပွတ်သပ် ချော့မော့သလိုပြုရင်း

“ကဲပါ သမီးရယ်။ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာသလို နေသွား နိုင်ဖို့ မေမေတို့ ဘာမဆိုလိုက်လျော့မှာပါ။ သမီးဖေဖေနဲ့မေမေ တိုင်ပင်ပြီးသားပါ”

“ဘာ ဘာကိုတိုင်ပင်ထားတာလဲဟင်”

ပန်းကလေး သိလိုစိတ်ထက်သန်မေးလျှင် ဖေဖေက ပန်း ကလေးခေါင်းကို ကြင်နာစွာ အုပ်ကိုင်ပြီး မေမေထက်ဦးစွာပြော

သည်။

“ဒီလိုသမီးရဲ့။ သမီးအန်တီထားထားလေ”

“အင်း”

ပန်းကလေး ခေါင်းဆတ်မိသည်။

“အန်တီထားက စက်မှုဇုန်မှာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ဖေဖေကို ဝိုင်းကူဖို့ ခဏခဏခေါ်တယ်။ နေရာလည်း ပေးမယ်တဲ့။ အဲဒီကို ဖေဖေတို့ပြောင်းမယ်။ သမီးမေမေက လက်ဘက်ရည်ဆိုင်နဲ့တွဲပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ဖွင့်မယ်တဲ့။ ဖေဖေက သမီးမေမေကိုလည်း ကူမယ်။ ထားထားကိုလည်း ဝိုင်းလုပ်မယ်လေ။ အဲဒီတော့ ဖေဖေတို့မိသားစု တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ဖူလုံပြီပေါ့ သမီးရယ်။

“ဖေဖေရယ်”

ပန်းကလေး တအားတက်လို့သွားသည်။

“နောက်ပြီး ဖေဖေလုံးဝမကစားတော့ပါဘူး။ မဖြုန်းတော့ပါဘူးကွယ်။ သမီးနဲ့ သမီးမေမေအတွက် ဖေဖေနိုင်တဲ့တာဝန်ကို ထမ်းမှာပါကွယ်။ သမီးကျေနပ်ရဲ့လားဟင်”

“ဖေဖေရယ်”

ပန်းကလေးရင်ထဲမှ အတိုင်းအဆမဲ့ ဝမ်းသာသွားကာ။ စောစောက နာကျင်ကြေကွဲစွာယိုကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေနေရာမှ ဝမ်းသာမျက်ရည်အဖြစ် ပြောင်းလဲလို့သွားသည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေလက်ကို ပန်းကလေး ယုံကြည်စွာဆုပ်ကိုင်

ရင်း

“သမီးကျေနပ်ပါတယ် ဖေဖေရယ်။ သမီးလည်း အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်လေ။ နော် ဖေဖေနော်”

သမီးလေးက နဂိုကတည်းက အလုပ်လုပ်ချင်နေသူလေး။ ဘဝကို အားနဲ့မာန်နဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားချင်တဲ့အချိန်မှာ မိဘက ကောင်းစားစေချင်လို့ အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ခြင်း။

သမီးစိတ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဖက်သားက အနိုင်အထက် ဆက်ဆံလို့လား။

ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်ပါလေ။

ခုတော့ သမီးလေးဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း လိုက်လျာရုံသာ ရှိတော့တယ်။ သမီးပြောတဲ့အတိုင်း မိဘနှစ်ပါး ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်၏။

“သမီးသဘောပါကွယ်”

ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြိုင်တူပြောလျှင်

ပန်းကလေး လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဖေဖေတို့က သမီးလေးကို မခိုင်းစားရက်ဘူး။ သမီးက ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် လုပ်ပါကွယ်။ ဖေဖေတို့ မတားပါဘူး။ နော် ခင်နှင်း”

“တားစရာလား အဖေကြီးရယ်။ ခင်နှင်းသမီးက ခင်နှင်းလို့ပဲ ဘဝကိုခွန်နဲ့အားနဲ့ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား

မြင့်မားတဲ့ သမီးလေးပါရှင်”

“အံ့မယ်”

မေမေ ဝင့်ကြားစွာပြောတော့ ဖေဖေက သဘောကျစွာ မျက်စောင်းထိုး၏။ ပန်းကလေးက ကျေနပ်စွာပြုံးမိသည်။

ခုမှပဲ ဒီမိသားစုရင်ထဲမှာ ညီမျှတဲ့ စိတ်သဘောထားနဲ့ သာယာကြည်နူးမှုရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ အဖေကြီးရဲ့။ သမီးက ခင်နှင်းဆီက စိတ် ဓာတ်စွမ်းအားတွေ အမွေရထားတာ။ ဒါကြောင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေနဲ့ တက်ကြွနေတာ ပေါ့”

“အဟင့် ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင် နှင်းတစ်ယောက်ထဲဆီကရတဲ့ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားမဟုတ်ဘူး။ ဟော ဒီအဖေကြီးဆီက ရတဲ့ စိတ်စွမ်းအားလည်း ပါတယ်ကွ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

ပန်းကလေး အားတက်သရော ထောက်ခံတော့ ဖေဖေ မျက်နှာ ပြုံးချိုသွားသည်။ မေမေကလည်း ဘာထူးလဲ။

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ” လို့

ထောက်ခံလျှင် ဖေဖေက ပိုပြီးသဘောကျလေသည်။ မေ မေ့ကိုလည်း ချစ်မဝနိုင်စွာကြည့်ရင်း လေးလေးနက်နက် ခေါင်း

ညိတ်နေလေသည်။

ပန်းကလေးကလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ သာယာချမ်းမြေ့ စေတဲ့ ဘဝလေးကို ကျေနပ်အားရဖြစ်လျက်။

“ဖေဖေတို့ ဘယ်တော့ပြောင်းမှာလဲ”

“အိုး အမြန်ဆုံးပေါ့ သမီးရဲ့”

မေမေပြောလျှင် ပန်းကလေး ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွား သည်။ ဖေဖေက သတိရဟန်ဖြင့်

“ခင်နှင်းရေ။ မမဝင့်တို့ကို ဒီခြံဝိုင်းစာချုပ်တွေ ပေးသွားဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

“မေမေတဲ့လား အဖေကြီးရဲ့။ အဲဒီကိစ္စ အရေးကြီးဆုံးပဲလေ။

သမီးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားပေးခိုင်းမှာပါ။ စိတ်ချ”

“ဒါမှ ကိုယ့်မိန်းမ”

“အဟွန်း”

ဖေဖေ အားအပြည့်နဲ့ပြောလျှင်၊ မေမေက ဝမ်းသာမျက် စောင်းထိုး၏။ ပန်းကလေးက ဖေဖေနဲ့မေမေလက်မောင်းကို ဆုပ် ကိုင်ရင်း မိဘနှစ်ပါးပခုံးပေါ် ဟိုဘက်ဒီဘက်ခေါင်းလေးနဲ့ မှီကာ ကျေနပ်လို့သွားသည်။

ခုချိန်မှာ ပန်းကလေး မိသားစုလောက် ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင် စေတဲ့မိသားစု ရှိမယ်မထင်။

ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းသတ္တိနဲ့ ရင်ဆိုင်ခြင်းက ပျော်

ရွှင်စရာအကောင်းဆုံး။ ဒါတင်မက အားတက်ရွှင်လန်းစရာ အကောင်းဆုံးပါလေ။

ဟုတ်တယ်နော်။

အခန်း(၂၈)

အချိန်သစ်တိုင်းက သတ္တိတစ်မျိုးကြောင့် နိုးနိုးကြားကြား ရှိကာ။

ပန်းကလေး စိတ်နှလုံးသားလေးဖြူးကြွလန်းဆန်းလို့ နေပေသည်။

အချုပ်အနှောင်နဲ့ တပ်မက်မှုတွေ ကင်းရှင်းနေတဲ့ ပန်းကလေးရဲ့အချိန်သစ်တိုင်းက လွတ်လပ်မှုနဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုတို့ ပြည့်နှက်၏။

ပေပေနဲ့မေမေရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း အန်တီထားထားနဲ့ တို့ဆီ နေချင်းပဲ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ မေမေက မြဲစာချုပ်ကို ချယုံဆီ

ချက်ချင်းသွားပို့၏။

အန်တီထားက ပန်းကလေးတို့နေရမယ့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်နဲ့ ဘေးချင်းကပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ နေရာပေးသည်။

အိမ်လေးက ငယ်သည်။ ပန်းကလေးတို့မိသားစုသုံးယောက် နေနိုင်ပါသည်။ သုံးပင်နှစ်ခန်းအိမ်ငယ်လေးဖြစ်ပေမယ့် မီးဖိုခန်းက သပ်သပ်နဲ့၊ ဝရန်တာလေးလည်း ပါတာမို့ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

ကျွန်းရောင်ဆေးသူတ်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးကိုမြင်တာနဲ့ ပန်းကလေး သဘောကျကာ။ ဖေဖေနဲ့အတူ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အိမ်ပေါ်တင် နေရာချသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျွန်းထိုင်ခုံတွေကို ဖေဖေခင်းနေချိန် ပန်းကလေးက ဘုရားစင်ကို သန့်ရှင်းအောင် ဖုန်တွေဘာတွေခါသည်။

ဘုရားပုံတော်ကားချပ်ချိတ်၏။ ပန်းအိုးတွေထဲ ခြံထဲကခူးလာတဲ့ အောင်သပြေပန်းနဲ့ နှင်းဆီပွင့်တချို့ကို ရောထိုး၏။

သောက်တော်ရေနဲ့ သစ်သီးဆွမ်းကပ်သည်။ ဆီမီးပူဇော်ပြီး ပန်းကလေး တစ်ပါတည်း ဘုရားကို ဦးချလေသည်။

အိမ်သစ်လေးမှာ ဘုရားခန်းအသစ်လေးက ပကာသနမပါဘဲ ကျက်သရေရှိရှိ သပ္ပာယ်နေသည်။ ဖေဖေက ပစ္စည်းပစ္စယတွေ နေရာချရင်း ပန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာ တပြုံးပြုံးနှင့်။

ဘုရားဦးချပြီးမှ ပန်းကလေးက မီးဖိုဆောင်ပစ္စည်းတွေကို မီးဖိုခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ နေရာချဖို့စီစဉ်လျှင်

“ဝေသာရေ။ ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟင်”

အန်တီထား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်က အော်ပြောတော့ ဘားအဖနှစ်ယောက် ဟင်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ဘယ်သူ့ဖုန်းပါလိမ့်။ လည်းသိချင်ကာ။

“လာပြီ မမထား”

ဖေဖေအိမ်ပေါ်က ချက်ချင်းဆင်းသွားသည်။ ပန်းကလေးလည်း ဖေဖေနောက်က လိုက်ဆင်းသွားဖို့ စိတ်ကူးရပေမယ့် မဆင်းတာပါ။ ပစ္စည်းတွေ နေရာချစရာတွေက အများကြီးရှိသေးတယ် ဟုတ်လား။

“သမီး”

ဖေဖေဆင်းသွားပြီး တစ်မိနစ်လောက်ပဲကြာမည်။ ပန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်သည်။ ပန်းကလေး အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကို နေရာချနေရင်း တန်းလန်းနဲ့မို့ ရေဖန်ခွက်လေးကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့သူတ်ခနဲ ထွက်မိသည်။

“လာပြီဖေဖေ”

မျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ဖေဖေနဲ့အိမ်မှာဆိုလျှင် ပန်းကလေး သိချင်စွာမေးသည်။

“ဘယ်သူ့ဆက်တာလဲ ဖေဖေ”

“သမီးအမေဆက်တာ”

“မေမေက ဘာတဲ့လဲ ဖေဖေ”
“မောင်စစ် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့တဲ့”
“ဟင်”

ဖူးအိနေသော ပန်းကလေးနှုတ်ခမ်းလွှာလေး ပွင့်ဟသွား၏။ ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး လေဟာနယ်ထဲမျောလွင့်သလို ခံစားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ လက်ထဲကိုင်ထားမိတဲ့ ရေဖန်ခွက်လေးတွယ်ရာမဲ့လွတ်ကျ၏။

“ခလွမ်း”

ဖေဖေနဲ့ပန်းကလေးအကြားရှိ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အစိတ်စိတ် ကွဲကြေသွားတဲ့ ဖန်ခွက်အပိုင်းအစတွေ ပြန့်ကျဲသွားကာ။

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ်။ သမီးနဲ့စကားများပြီး ထွက်သွားရင်းက ကားတိုက်မှုဖြစ်တာတဲ့။ သမီးမေမေ အခု ဆေးရုံကဆက်တာ။ စိုးရိမ်ရတယ်လို့ပြောတယ်။ ဖေဖေလိုက်သွားမယ် သမီးရယ်။ မမဝင့်တို့ကျေးဇူးက ဖေဖေတို့အပေါ်မှာ အများကြီးမဟုတ်လား”

ဖေဖေ စိုးရိမ်စိတ်လှုပ်ရှားကာပြောရင်း အိမ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ပန်းကလေး ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း မသိနှင့်။ ယောင်ချာချာဖြစ်လျက်။ ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့တိုးသွားလျှင် ဖန်ကွဲစတွေ နင်းမိကုန်သည်။

“အား”

ပန်းကလေး နာကျင်လန့်ဖျပ်ကာ ထိထိခိုက်ခိုက် အော်ဟစ်မိ၏။

“ဟဲ့ သမီးပန်းကလေး ဘာဖြစ်တာတုန်း”

အန်တီထား လှမ်းမေးတာကို ပန်းကလေး မဖြေနိုင်။ အင့်ခနဲ ရှိုက်မိတဲ့နောက် မျက်ရည်တွေ အလုံးလိုက် ကျလာလေသည်။

ဒီမျက်ရည်တွေက ဘာကြောင့်ကျရတာလဲ။

ဖန်ကွဲစ စူးတဲ့အရှိန်နဲ့ အသည်းခိုက်အောင် နာမျက်သွားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာကြောင့်လဲဟင်။

ပန်းကလေးဘာသာ ရင်ထဲ မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေမိသည်။ အန်တီထား စိုးရိမ်တကြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာသည်။ ဖန်ကွဲစူးသွားတဲ့ ပန်းကလေး ညာဘက်ခြေဖဝါးမှ သွေးတွေ ပြာစီးနေတာ မြင်လျှင်

“ဟယ်တော့ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သွေးတွေနဲ့ လာတူမ ဆေးခန်းသွားမှပေါ့”

ပန်းကလေး ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်ပေမယ့် အန်တီထားလက်မခံ။

“လာစမ်းပါအေ။ ဆေးခန်းက နီးနီးလေးရယ်။ တော်ကြာ ဆူးနဲ့ဖွင့်ရမယ့်နေရာမှ ပုဆိန်နဲ့ထွင်းနေရလိမ့်မယ်”

အန်တီထား ပြောပြောဆိုဆို အတင်းဆွဲခေါ်သွားတာမို့

ပန်းကလေး မငြင်းသာ။ ခြေဖဝါးကဒဏ်ရာက နှလုံးသားအထိ စူး
တက်လာသည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်။

သမီးဝေဒနာကို လာကြည့်လှည့်ပါကွယ်။

အခန်း(၂၉)

ပန်းခြေဖဝါးမှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်။

ခြေဖဝါးမှာ ဖန်ကွဲစလူးဝင်သွားတာက နှစ်နေရာတောင်။

ခြေဖဝါးအလယ်က ဒဏ်ရာပိုကြီးသည်။ သွေးထွက်များတာမို့ တော်
ရုံနဲ့ သွေးမတိတ်ပါ။

ဆရာဝန်က အရက်ပျံ့နဲ့ဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည်။ ဖန်
ကွဲအစအန ကျန်မကျန် သေချာကြည့်ရှုစစ်ဆေး၏။ ပြီးမှ ဆေးထည့်
ကာ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေးထိုးပေးသလို
သောက်ဆေးခြောက်ခွက်စားပေးခဲ့သည်။

ခြေဖျားထောက်လျှောက်ရင်း ပန်းကလေး ဆေးခန်းက
ပြန်လာသည်။ အိမ်ပေါ်တက်မသွားဘဲ အန်တီထားတို့ လက်ဖက်

ရည်ဆိုင်က ဖုန်းနားမှာ ပန်းကလေး ထိုင်ချ၏။

ဖေဖေတို့ ဖုန်းဆက်လာရင် ချက်ချင်းနားထောင်လို့ရ အောင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပါ။ အန်တီထားက ကော်ဖီတစ်ခွက် ယူလာ ပေးပြီး ဆေးတစ်ခွက်သောက်ခိုင်းသည်။

အန်တီထားခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပန်းကလေး ဆေးသောက်ရ ကာ။

“ကဲ သမီးပန်းကလေး။ အိမ်ပေါ်မှာ သွားနားနေ။ ဖုန်း လာရင် အန်တီထားခေါ်ပေးမယ်။ ဒီမှာက ကြော်လှော်နေတယ် မဟုတ်လား။ သမီးအညော်မိရင် အနာရင်းသွားမယ်”

ပန်းကလေး ဘာမှမပြောသာ။ အန်တီထားပြောတဲ့အတိုင်း အိမ်အသစ်လေးပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ထဲမှာလည်း ပန်းက လေး ဂနာမငြိမ်။ စိုးရိမ်တာလား။ စိတ်ပူတာလား။

ဘာဖြစ်တာလဲ။

သိချင်စိတ်တို့နှင့်စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်လို့နေသည်။ ဖေ ဖေနဲ့မေမေရယ်။ အမြန်ပြန်လာပါတော့လို့။

ပန်းကလေးမျှော်နေသူများက ရောက်မလာ။ ရောက်လာ တာက ကောင်းမွန်။ ကောင်းကိုမြင်တော့ ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ ပိုထိခိုက်သွား၏။

“မလာပါနဲ့လား ကောင်းရယ်”

အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်တော့မယ့် ကောင်းခြေလှမ်း တုန့်ခနဲ

ရပ်သွားသည်။ ကောင်းမွန် စိတ်မသက်မသာ သက်မချလျက်။

“ကောင်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ပန်းရယ်။ ကောင်းကြောင့် ပန်းတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြဿနာအကြီးကြီး တက်ကြွတယ်လို့ ကြားကတည်းက ကောင်းထပ်တူခံစားရပါတယ်။ ကောင်းရည်ရွယ် တာ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပန်းတို့ချင်း ကျကျနပ်နပ်လမ်းခွဲတယ်ဆို ရင် ကောင်းရှေ့တိုးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဟိုကိစ္စကိုဖို့ဖိအားပေးဖို့တော့ ကောင်းလုပ်ဖို့စိတ်မကူးဘူး။ ကင်းရှင်း သွားရင် ရိုးရိုးသားသား ပြန်လိုချင်တယ်။ ဒါပဲ”

“မပြောပါနဲ့တော့ကောင်းရယ်။ ပြန်ပါတော့နော်။ မေမေ တို့ရောက်လာလို့ ကောင်းကိုတွေ့သွားရင် ပန်းကလေး အဆူခံနေရ မယ်။ ပြီးတော့ ပြဿနာတွေတက်ဖို့ရှိတယ်။ ခုလည်း ပြဿနာက အကြီးကြီးတက်ဦးမှာလေ။ သူကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက် နေတယ်တဲ့ အဟင့်”

ပန်းကလေးပြောရင်းဟင့်ခနဲ တရွက်ရွက်ငိုသည်။ ကောင်း မွန် တကယ်စိတ်ထိခိုက်စွာ။

“ဆောရီးဟာ။ ကောင်း ဒါတွေဘာမှမသိဘူး။ အန်ကယ် ဆောင်ခေါ်လို့ စက်ရုံလာခဲ့တာ။ ပန်းကလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲကနေ ဒီအိမ်လေးပေါ် တက်သွားတာမြင်တာနဲ့ အန်ကယ်ဆောင့် ကားပေါ်က ကမန်းကတန်းဆင်းပြီးပန်းကလေးနဲ့လာတွေ့တာ။ စစ် သခင်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ပန်းဘာမှမသိဘူး။ ကောင်းပြန်ပါတော့နော်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အန်တီထားရှိနေတယ်။ မြင်သွားရင်မကောင်းဘူး”

ပန်းကလေး ဒါပဲအထပ်ထပ်ပြောရင်း နှင်ထုတ်နေသည်။ ကောင်းက စကားတွေအများကြီး ပြောချင်မေးချင်ပေမယ့် အခွင့်မသာ။

အိမ်ပေါ်ကို ခြေတစ်လှမ်းပင် တက်ခွင့်မရ။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရဖို့က ပိုဆိုးသည်။

နောက်ဆုံး ပန်းကလေးနှင့်တဲ့အတိုင်းပင်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြန်ရတဲ့အဖြစ်။

ကောင်းမရှိတော့မှ ပန်းကလေး တနှိုက်နှိုက်ငိုချမိသည်။

ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကြောင့်လာ။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်ကွယ်။

အခန်း(၃၀)

“ခင်နှင်း။ ညည်းသားမက် ဘယ်အခြေအနေလဲ”

အန်တီထားလှမ်းမေးတဲ့အသံ။ ထိုမေးသံကြောင့် ပန်းကလေး မျက်ရည်တွေသုတ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်းထသည်။

ခြေထောက်ဒဏ်ရာကိုလည်း မေ့လေပြီ။ အိမ်ပေါ်က သုတ်ခနဲပြေးဆင်းရင်း မေမေပြောသံကို နားစွင့်ထားသည်။

မေမေတစ်ယောက်တည်း တက္ကစီပေါ်ကဆင်းသည်။ အန်တီထားရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ တန်းဝင်သွားပြီး

“မမထားရယ်။ မောင်စစ် ကံဆိုးရှာပါတယ်”

“ဟင်”

ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်မတ်သွားသည်။ သွေး
လည်ပတ်မှုတွေလည်း ဆူပွက်ကာ ကမ္ဘာကြီးချာလည်သွားသလို
ခံစားရ၏။

ပန်းကလေးကိုယ်လည်း ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ။
ဟပ်ထိုးလဲကျမလို့ဖြစ်လို့ မှီရာအိမ်နံရံကို ကမန်းကတန်း
လှမ်းကိုင်သလို။

ထိန်းမနိုင်တဲ့ကိုယ်ကိုလည်း နံရံနဲ့ အားပြုမိုလိုက်ရသည်။
ရင်တွေလဲ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်ကာ။

“ဘယ်လို ခင်နှင်း”
“ဟုတ်တယ် မမထားရေ။ အသက်သာကျန်တော့မယ်။

ဘဝတော့သေသွားပြီ”
“ဘယ်လိုလဲ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ”

“ခါးက ဒဏ်ရာက အတော်လေးပြင်းတယ်။ ခြေထောက်
တွေလည်း လှုပ်လို့မရဘူး။ ခြေတစ်ဖက်ဖြတ်ရမယ်လို့ပြောတယ်
မမထားရယ်”

“ဘုရားရေ”
အန်တီထား ဘုရားတ၏။

ပန်းကလေးရင်ထဲက ဘုရားတသံပင် ထွက်မလာနိုင်တော့
ပါ။

ရင်ခေါင်းထဲမှာ အစ်စို့ကာ။ မျက်လုံးအိမ်ထဲ အပြာရောင်တွေ

လွှမ်းမိုးကာ။ မှောင်လို့သွားသည်။

“ခေါင်းနဲ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာလဲ ဒဏ်ရာတွေချည်း မမ
ထားရယ်။ ခင်နှင်းမကြည့်ရက်ဘူး။ ကိုဝေနေခဲ့တယ်။ ခင်နှင်းက
သမီးကို စိတ်ပူလို့ ပြန်လာခဲ့တာ။ သမီးကို အကျိုးအကြောင်းပြော
လိုက်ဦးမယ်”

မေမေစကားသံတွေ ပြတ်တောက်သွားလျှင် ပန်းကလေး
တစ်ကိုယ်လုံး ပုံကျသွားကာ။ ဘာကိုမှ ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။
မေမေနဲ့လည်း ရင်မဆိုင်ချင်။

မေမေ အသေးစိတ်ပြောပြမှာကိုလည်း နားမဆင်ရဲ။ ခေါင်း
ရမ်းရင်း

ပုံကျနေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်မထသည်။ အိမ်ပေါ် က
ယောင်ကတမ်း ပြန်တက်ကာ၊ အခန်းထဲတန်းဝင်သည်။

မေမေ မြင်ကွင်းထဲမှာ ပန်းကလေးမနေချင်ပါဘူး။
ဟင့်အင်း မနေချင်ဘူး။

“သမီး ပန်းကလေး”
ပန်းကလေး မထူးမိအောင် နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်၏။

အသက်ကိုလည်း အောင့်ထားကာ တိုယ်ကိုလည်း တောင့်
ထားမိသည်။

နားနှစ်ဖက်ကိုပါ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖိပိတ်လျက်။
မေမေရယ်။ မခေါ်ပါနဲ့။

ပန်းကလေးကို ဘာမှမပြောပါနဲ့။

ပန်းကလေးတစ်ကိုယ်တည်း နေပါစေ။ ပန်းကလေးတစ်
ယောက်တည်း ခံစားပါရစေကွယ်။

အခန်း(၃၁)

“ချစ်လို့ အဟင့်”

ပန်းကလေး မဲ့မဲ့လေး ရယ်ချသည်။

“တကယ်ပါ ပန်းကလေးရယ်။ မင်းလေးဟာ ကိုယ့်နှလုံး
သားကို ချစ်တတ်အောင်ပြုစားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မင်းကို ကိုယ်
ချစ်ခဲ့သမျှက”

“တော်တော့ ရှင်ဆက်မပြောနဲ့တော့။ လူယုတ်မာ။ ရှင့်ရင်
ထဲမှာ အချစ်မရှိဘူး။ တပ်မက်စိတ်နဲ့ ဇော်ကားချင်စိတ်ပဲရှိတယ်။
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ရှင့်အပြုအမူတွေနဲ့ မတန်ဘူး။ ရှင်သိရဲ့
လား။ ရှင်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးသုံးတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး။
ပန်းကလေးသိတယ်။ သေသွားတဲ့ ရှင့်မယားအစား ကျွန်မနဲ့ ပေါင်း
ခွင့်ရချင်လို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ပန်းကလေးရယ်”

“ဒီမှာ။ ရှင်နဲ့ပန်းကလေး ဘယ်တော့မှ မပေါင်းဘူး။ သေ တဲ့အထိ မပေါင်းဘူး သိရဲ့လား။ ကျွန်မရှေ့ ရှင်ဘယ်တော့မှ မ လာနဲ့။ ရှင်မျက်နှာ ကျွန်မမကြည့်ချင်ဘူး။ ဟီး”

နှလုံးသားလေး ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ မျက်နှာဖူး ဖူးလေးကို လက်ဖဝါးနဲ့ဖိအုပ်ရင်း ပန်းကလေး ဟီးခနဲငိုချလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါရစေနဲ့ စစ်သခင်”

ကျိန်စာဆန်တဲ့ စကားလုံးတွေ၊ စစ်အာရုံတစ်ခုလုံးကို မှောင်မိုက်ပျာတူးသွားစေသည်။

အထူးသဖြင့်

အချစ်စိတ်မရှိဘူး။ တပ်မက်စိတ်။ စော်ကားချင်တဲ့စိတ်ပဲ ရှိသတဲ့။ မဟုတ်သေးဘူး ပန်းကလေးရယ်။

အစောအစား ပေါင်းခွင့်ရချင်လို့ဆိုတာ ပိုပြီးမဟုတ်သေး ဘူး။

ပန်းကလေးနားလည်အောင် ကိုယ်ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါရစေနဲ့ စစ်သခင်” တဲ့။

ကိုယ့်အပေါ် အဲသလောက် ရွံရှာနေတာလား။ မမြင်ချင် လောက်အောင် စိတ်နှလုံးသား ထိခိုက်နေတာလား ပန်းရယ်။

အဲဒီအတွက် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။

ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။

ပန်းကလေးရေ ပြောစမ်းပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်ဟစ်ကြွေးနေ

မိတဲ့ စစ်နှလုံးသားက အသိတရားတွေ ခြေလွတ်လက်လွတ် ဖြစ်ကုန် သည်။

“ပွမ် ပွမ် ပွမ်”

“ပွမ်”

ကားဟွန်းသံတွေ ဆူညံနေတာလဲ စစ်နားကမကြား။ မျက် လုံးထဲမှာလဲ မျက်ရည်ကန့်လန့်ကာတွေ ဆီးကာနေသည်မို့ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

“ပွမ် ပွမ် ပွမ်”

ကားဟွန်းသံတွေ ဆူညံသွားတဲ့နောက် ရှေ့တည့်တည့်မှ ဂျိန်းခနဲတိုက်မိ၏။

ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းထန်သွားသည်မသိပါ။ စစ်မောင်းတဲ့ ကား ကျွမ်းပြန်သွားကာ၊ စစ်ကိုယ်လေး မောင်းသူနေရာမှ အန်ကျ ဇ်၏။ ထို့ပြင် နောက်ကလာတဲ့ ကားဘီးက စစ်ခြေထောက်ပေါ်မှာ။

“အား”

အသက်ထွက်လုမတတ် နာကျင်သံတွေနောက် စစ် ကမ္ဘာ ကြီး မှောင်အတိ။

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါရစေနဲ့ စစ်သခင်” တဲ့။ မင်း လေးရဲ့ကျိန်စာအတိုင်း ကိုယ်ဖြစ်သွားပါစေ ပန်းကလေးရယ်။

နာကျင်ခံစားရမှုနဲ့ စတင်သတိရလာတဲ့ စစ်။ ဒါပေမဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်အောက်ပိုင်းက လှုပ်ရှားလို့မရ ဖြစ်လေပြီ။

လက်တွေ့ကိုပင် မ၊နိုင်စွမ်းမရှိ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း တစ်စစ်ကိုက်၏။ ထို့ပြင် မာမိဇိုသံက စစ်နှလုံးသားကို ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်။ ဒယ်ဒီက အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မငိုဘဲ မျက် ရည်တွေသောသောကျနေသည်။

“သား”

မာမိ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ စစ်လည်တိုင်ကို ကြင်ကြင် နာနာစမ်းရင်းခေါ်သည်။ စစ်မျက်တောင်လေးခတ်ကာ မာမိကို ဝဲကြည့်၏။

မျက်ရည်များနဲ့မို့ မှုန်ဝါးဝါး။

“သား အားတင်းထားပါသားရယ်။ သားလေး ဒုက္ခိတမဖြစ် စေရပါဘူး။ မာမိတို့စည်းစိမ်တွေ ပုံအောပြီး ကုမှာသားရဲ့ ဟင့်ဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်။ မာမိဇိုချတော့ ဒယ်ဒီမျက်ရည်လည်း မခိုင်တော့ပါ။ စစ်မျက်ရည်တွေလည်း တားမရဆီးမရ။

“သားလေး ကံဆိုးတယ်။ ဟင့်ဟင့်ဟင့်။ မာမိသားလေး ဘာကြောင့် ခဏခဏကံဆိုးရတာလဲကွယ်”

“ဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့ ဝင့်ရာ။ အရေးကြီးတာ ကိုတို့ သားဘဝငြိမ်းချမ်းဖို့၊ ကိုယ်တို့သား ဒုက္ခိတမဖြစ်ဖို့ပါကွ။ သား အားတင်းထားနော်”

ဒယ်ဒီက လက်ချောင်းတွေတင်းအောင်ဆုပ်ပြရင်း အားအပြည့်နဲ့ပြောနေသည်။ စစ် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိရဲ့ သောကတွေကို မမြင်လိုတဲ့စိတ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကိုသာ ဖြစ်စေလျက်။

ပန်းကလေးရေ။

မင်းလေး ကျေနပ်နိုင်ပါစေ။

စိတ်ချပါ။ မင်းရှေ့ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မလာတော့ပါဘူး။

ကတိပေးပါတယ်။

အိပ်လို့မပျော်နိုင်တဲ့ ပန်းကလေး ခေါင်းအုံးမှာ မျက်ရည်
ကွဲလျက်။ ဒီမျက်ရည်တွေ ဘာကြောင့် ကျနေတာလဲကွယ်။ ကြေ
ကွဲစိတ်နဲ့လား။ လွမ်းဆွတ်တဲ့အတွေးနဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ယူကြား
မရဖြစ်စိတ်နဲ့ နှလုံးသားလေး ထိရနေလို့လား။

လားပေါင်းများစွာနောက်မှာ ပန်းကလေးနှလုံးသား ဆောက်
တည်ရာမရဖြစ်ချေသည်။

“ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်တဲ့ အနေအထားမရောက်ဖို့ ဆရာ
ဝန်ကြီးတွေ ကြိုးစားနေပါတယ် ခင်နှင်းရယ်။ မမဝင့်ခမျာ တင့်
တည်းငိုနေရှာတာ မြင်ရတော့ ကို တကယ်စိတ်ထိခိုက်တယ်။ ကို
ထွန်းလည်း အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့။ တစ်ခုခုကို အပြစ်တင်ချင်စိတ်နဲ့
ခံပြင်းနေတာကွ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘချင်းကိုယ်ချင်းစာတယ်။ ကို
သမီးလည်း ဒီလိုဖြစ်လာရင် ကိုရူးသွားမလားပဲ ခင်နှင်းရယ်”

ဖေဖေ ညကြီးမိုးချုပ်မှ ဆေးရုံကရောက်လာပြီး မေမေ့ကို
ပြောပြနေတာက စစ်မိဘခံစားရတာနဲ့ ထပ်တူကျနေတဲ့ ထိခိုက်မှု
မျိုးနဲ့။

ပန်းကလေးသာ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဖေဖေရူးမတဲ့လားကွယ်။
ဒါဆို သူ့မိဘလည်း ရူးလောက်အောင် ခံစားရမှာပေါ့။
ဟုတ်လား။ ဖေဖေ။

စစ်ဒယ်ဒီ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေတာက ပန်ကလေးကို
အပြစ်တင်ချင်စိတ်နဲ့လား။ ပန်းကလေး ပယောဂကောင်းဘူးလို့ ဆို

အခန်း(၃၂)

နွေနှောင်းညလေးရယ်။

ကြယ်ပန်းတွေပွင့်နေတဲ့ ကောင်းကင်ပြာက သာသာယာ
ယာ။ ညမွှေးပန်းတို့ရဲ့ အင်းအိသော ရနံ့ချိုချိုက စိတ်နှလုံးညွတ်နူး
အောင် မြှူနေပေမယ့် ပန်းကလေး စိတ်နှလုံးသားမလန်းနိုင်။

ရင်ထဲမှာစို့ကာ။

သွေးသားနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဂနာမငြိမ်။
စိတ်အစဉ်ဟာ ညဉ့်ငှက်တွေလို ဟိုဒီပျံသန်းရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ငြိ
တွယ်ချင်သလိုလို ခုံစားနေရသည်။

ထိုခံစားချက်က ဘယ်လောက်ပြင်းထန်နေသည် မသိပါ။

လိုချင်တာလား။

ပြောကြပါကွယ်။

ပန်းကလေးကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောကြပါ။

ပန်းကလေး ခံစားချင်လို့ပါလေ။

အခန်း(၃၃)

“လာပါ ပန်းကလေး။ ပန်းကလေးသွားကြည့်ရင် စစ်မိဘ
ပမ်းသာမှာပါ။ စစ်လည်း အားရှိသွားမယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

မိဆင့်အတင်းပြောဆိုကာ ဆေးရုံသွားဖို့ခေါ်သည်။ ပန်း
ကလေးကိုယ်ပန်းကလေး အပြစ်ရှိနေသူလို ခံစားနေရတာမို့ ရင်
မဆိုင်ချင်။ တစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်ငိုရတာက ကောင်းဦးမည်။

“လာစမ်းပါ”

ချယ် အားမလိုအားမရ ဆွဲခေါ်လျှင်

“သမီးရယ်။ သွားလိုက်ပါကွယ်။ မမဝင့်တို့က မေမေတို့
ကျေးဇူးရှင်ဆိုလဲ ဟုတ်တယ်။ သမီးရဲ့ယောက်ျားမဆိုလည်း မမှားပါ
ဘူး။ မောင်စစ်ကလည်း သမီးကို မြင်ချင်ရှာမှာပေါ့ကွယ်။ ခမ္မာ

သနားဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်ကွယ်။ သမီးစိတ်မှာ ဘာချည်းဖြစ်နေ
နေ လူမှုရေးအရ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းတွေ ရှိနေတယ်
မဟုတ်လား။ သမီးဖေဖေက သမီးကို သွားစေချင်တယ်။ မေမေ့ကို
တောင် ပြောခိုင်းသေးတယ်။ မေမေပြောမထွက်တာနဲ့ စောင့်ကြည့်
နေတာကွယ်။ အခု သမီးသူငယ်ချင်းတွေလည်း အဖော်ပါတာပဲ
သွားလိုက်နော်။ သွားလိုက်ပါ။

ပန်းကလေးပန်းကို ဖွဖွဖက်၍ ချောချောမော့မော့ မေမေ
ပြောရှာသည်။ ပန်းကလေးကို ဒီလိုပြောလေ ပန်းကလေးဝမ်းနည်း
လေ။ မခိုင်တဲ့ မျက်ရည်တွေ မယိုကျအောင် ပန်းကလေးထိန်းရင်း
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

မိဆင့်နဲ့ချယ်က တအားတက်လေပြီ။

“လာပါဟယ်”

နှစ်ယောက်သားဆွဲခေါ် ရာနောက် ပန်းကလေး မတွန့်မ
ဆုတ်ပါခဲ့၏။

စစ်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ပန်းကလေးကိုယ်
တိုင် ဟောဒီပါးစပ်နဲ့ ထုတ်ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

“ရှင့်မျက်နှာ ကျွန်မ မကြည့်ချင်ဘူးလို့”

ပန်းကလေးအသံ ပန်းကလေး ပြန်ကြားယောင်ရင်း ရှက်
စိတ်တို့ဝင်နေမိသည်။ မိဆင့်က ရိပ်မိဟန်နဲ့ ပန်းကလေး လက်ဖဝါး
ကို နွေးထွေးစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ပန်းကလေးရယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီတွေးပြီး ရင်ထဲထိထိခိုက်ခိုက်
ခံစားမနေပါနဲ့။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတာကို တစ်ခန်းရပ်လိုက်ပါတော့ဟယ်။
ဖြစ်သင့်တာကို ပြန်ပြီးပြင်ဆင်စဉ်းစားလို့ရပါတယ်”

ပန်းကလေး ခေါင်းညိတ်သလိုနဲ့ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။
သူငယ်ချင်းတွေ မျက်မြင်ဖြစ်အောင် မျက်ရည်ကျမပြချင်။

ရင်ထဲမှာကျတဲ့ မျက်ရည်ရင်ထဲမှာပဲ ကြွေပါတွယ်။ ခုတော့
ရှေ့မျက်နှာနောက်ပိုပြီး ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်လေ။

ဆေးရုံဝင်းထဲရောက်သည်နှင့် မိဆင့် အရှေ့က ဦးဆောင်
ဝင်သွားသည်။ ချယ်က ပန်းကလေးလက်ကိုဆွဲပြီး လူနာခန်းထဲဝင်
လျှင်

“ဟင်”

မိဆင့်ဆီက ဟင်ခနဲအသံကြားရသလို အခန်းထဲဝင်မိရုံ
နဲ့ မိဆင့်ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ။ သိချင်စိတ်ပြင်း
ပြစွာ မိဆင့်နောက်ကကျော်ပြီး လူနာခန်းထဲကြည့်၏။

လူနာခန်းထဲမှာ လူနာလည်းမမြင်။ လူနာမိဘကိုလည်း
မမြင်။ လူနာခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကိုသာ မြင်
ရသည်။

“ဟင်”

ပန်းကလေးနဲ့ချယ်လည်း အံ့ဩရတာ မိဆင့်က သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီးနား ချဉ်းကပ်သွားပြီး

“ဒေါ်ဒေါ် ဒီအခန်းကလူနာကော”

“ဆင်းသွားကြပြီ”

“ဟင်”

သုံးယောက်လုံး မျက်လုံးလေးများ ပြူး၏။ ဆင်းသွားတာ အခြေအနေကောင်းလို့လား ဆိုးလို့လား။ ဒါလည်း သိလိုလှသည်။

“လာ အိမ်လိုက်သွားစို့”

မိဆင့်ဦးဆောင်ပြီး ထွက်သွားပြန်သည်။ ချယ်လည်း ပန်းကလေးလက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ မိဆင့်နောက် လိုက်ပါရပြန်သည်။

စစ်မိဘနေတဲ့တိုက်ထဲရောက်တော့လည်း အန်တီတို့အန်ကယ်တို့အရိပ်တွေပင် မမြင်ရပေ။

အတန်ကြာမှ ဒေါ်စုထွက်လာသည်။

မိဆင့် အကျိုးအကြောင်းမေးတော့။

“မောင်စစ်ကို ဆေးကုဖို့ အမေရိကားခေါ်သွားကြတယ်။

ဒီနေ့ပဲ ထွက်သွားကြတယ်”တဲ့။

“ဘုရားရေ”

ပန်းကလေး ရင်ထဲမှာ စွဲကြပ်သွားလေသည်။ ပန်းကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီ မဖြေချင်ဖြေချင်နဲ့ပြောတဲ့ ဒေါ်စုအသံက ပန်းကလေးရင်အုံကို ထုချလိုက်သည့်နှယ်။

ရင်ထဲ အောင့်ခနဲ နာမျက်ကာ။ ထိခိုက်စိတ်နဲ့ ဝမ်းနည်း

မျက်ရည်များ ပြိုကျလာသည်။

ထိုအခါ ပန်းကလေး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ တိုက်ထဲက ဖြုံးထွက်ခဲ့မိသည်အထိ ခံစားရလေသည်။

“ပန်းကလေး နေဦးလေ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဟန့်တားသံကိုလည်း ပန်းကလေး နားမဆင်တော့ပါ။

အန်တီနဲ့အန်ကယ်ရယ်။

ပန်းကလေးကို ဘယ်လိုသဘောထားနေကြပြီလဲ။ အမေရိကမှာ ဆေးသွားကုတာတောင် ပန်းကလေးကို အသိပေးမသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ပန်းကလေးကို မပြောရင်တောင် မေမေတို့ကိုတော့ အသိပေးသင့်ပါတယ်ကွယ်။

ခုတော့ ဥပေက္ခာပြုကျော့ခိုင်းသွားတဲ့အထိ ပန်းကလေး အပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်သန်းနေလား။

ပြောကြပါကွယ်။

တွေကို ပန်းကလေးဆုပ်ကိုင်မိလျှင် ဝမ်းနည်းလို့လာသည်။

“ဘာလဲ။ ဆေးကုသွားကြတဲ့ကိစ္စ မေမေတို့ကို အသိပေး မသွားလို့ သမီးဝမ်းနည်းနေတာလား”

မေမေရိပ်မိသလိုမေးသည်။ ပန်းကလေး မေမေပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှေးတင်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းမဟုတ်လား။ ဒေါ်ခင်နှင်း ဖြူ သမီးလေးစိတ်ကို ဖတ်တတ်သွားတာမို့

“သမီးရယ်။ မမဝင့်တို့သားဇောကပ်နေလို့ပါကွယ်။ သမီး လေး ဗွေမယူပါနဲ့။ အရေးကြီးတာက မောင်စစ်ကျန်းမာရေး ဒေါင် ဒေါင်မြည်လာဖို့လေ။ အမေရိကဆိုတာ ဆေးပညာထွန်းကားတယ် မဟုတ်လား။ ငွေကုန်ကြေးကျခံနိုင်သလောက် အကျိုးရှိမယ်လေ။ ဒါကြောင့် မမဝင့်တို့ အားချင်းသွားကြတာဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မေမေတို့ကို အသိပေးဖို့ အချိန်မရဖြစ်သွားတာထင်တယ်။ သမီး ဖေဖေလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်ကွယ်”

မေမေစကားမဆုံးခင် စိမ့်ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်စကို ပန်း ကလေး မသိမသာတို့သုတ်မိသည်။

မေမေက ပန်းကလေးပခုံးကို နွေးထွေးစွာဖက်၍ “သမီးလေး စိတ်ထဲမွန်းကြပ်နေရင် မေမေတို့မှော်ဘီက ခြံထဲမှာ ပြန်ပြောင်းနေစို့လားဟင်”

မေမေကို ပန်းကလေး မျက်လုံးစိုင်းလေးနဲ့ ပြုကြည့်မိ

အခန်း(၃၄)

“သမီးရယ်။ ဗွိုင်တွေမနေပါနဲ့။ သမီးဘာဖြစ်ချင်လဲ။ မေ မေ့ကိုပြောလေ”

ဝရန်တာလက်ရန်းမှာမှီပြီး ငေးငေးလေးထိုင်နေတဲ့ ပန်း ကလေးနား မေမေထိုင်ချပြီးမေးသည်။

“ပန်းကလေး ဘာပြောရမှာလဲ မေမေရယ်” လို့ ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေးမေးလျှင်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သမီးစိတ်ထဲရှိတာ ပြောမှပေါ့။ သမီး ပြောမှ မေမေတို့သိရမယ် မဟုတ်လား”

ချော့မော့မေးနေတဲ့ မေမေအကြင်နာလက်ချောင်းလေး

သည်။

မေမေ မသိမသာ သက်မချပြီး။

“မေမေတို့မရှိတော့ စိုက်ခင်းတွေလည်း ညှိုးကုန်ပြီလေ။ အထိန်းအသိမ်း အစောင့်အရှောက်မရှိရင် အဲဒီခြံလေး ပျက်စီးသွားမှာပေါ့။ ခြံနဲ့စိုက်ခင်းတွေ ပျက်စီးသွားရင် မမဝင့်တို့ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သမီးရယ်။ တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးမဟုတ်လား။ မမဝင့်တို့က မေမေတို့အပေါ်မှာ ထမင်းတစ်လုပ် ထက်မကတဲ့ ကျေးဇူးအကြီးကြီးရှိပါတယ်ကွယ်။ စစ်ဆေးရုံရောက်တဲ့ကိစ္စနဲ့မို့ ခြံစာချုပ်လည်း မမဝင့်တို့လက်ထဲ ချယ်နဲ့မပေးခိုင်းရသေးပါဘူး။ လောလောဆယ် ဟိုကိုပြန်ပြောင်းနေရင် သမီးလည်း စိတ်ကြည်လင်လာမှာပါ။ မမဝင့်တို့ခြံကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးရာရောက်မယ်လေ။ နော် သမီး။ သမီးဖေဖေက သမီးတမိုက်တမိုက်ဖြစ်နေတာကို မြင်ရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပဲ။ မမထားကလည်း သမီးလေး စိတ်ပျော်ရွှင်မယ့်နေရာပဲ သွားနေကြပါတဲ့လေ”

ပန်းကလေး ဘာမှစောဒကမတတ်ချင်တော့ပါ။ မေမေတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တာ။ သူ့အရိပ်ကို ပြန်လှုံ့ရသလို ရင်မှာ နွေးတေးတေးခံစားရလေသည်။

တကယ်ပါ။

သူ့အရိပ်အာဝါသအောက်က ပြေးထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေ

မယ့် ခုတော့ ထိုအရိပ်အောက် ပြန်ရောက်ကာ။

ဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ပြန်မဆန်းစစ်ချင်တော့ပါလေ။

လုပ်ပါကွယ်”

မေမေလည်း အားတက်သရောခွင့်ပေးသည်။ ပန်းကလေး
ကလည်း အပြင်အလုပ်လုပ်ဖို့ နဂိုကတည်းက အစီအစဉ်ရှိပြီးသား။
ဖေဖေနဲ့မေမေဆိုလာတော့ ပန်းကလေး အိုက်တင်ခံမနေတော့ပါ။

မရည်ရွယ်ပါဘဲ အလုပ်လုပ်လိုတဲ့ ပန်းကလေးခြေလှမ်း
တွေက ရွှေရောင်မြေ မြန်မာ့လက်မှုပစ္စည်းအရောင်းစင်တာဆီ ဦး
တည်လျက်။

စင်တာထဲ ဝင်မိသည်နှင့် ပန်းကလေးဘဝ လုံခြုံသလို ခံ
စားရသည်။

“လာ သမီးပန်းကလေး”

ပန်းကလေး အင်တာဗျူးလာဖြေစဉ်က အနောက်တိုင်း
ဝတ်စုံ ကျကျနနဝတ်ထားတဲ့လူကြီးက ဦးစွာလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခေါ်
လေသည်။

ထိုသဘောကောင်းပုံရသော လူကြီး လှိုက်လှဲစွာခေါ်လျှင်
ပန်းကလေး တအားတက်သွားသည်။ ဒါတင်မက

“အန်တယ်တို့ ဘာအကူအညီပေးရလဲ”ဟု

ထပ်ဆင့်မေးပြန်သည်။ ထိုအခါ ပန်းကလေး တုံ့နှေးမနေ
တော့ပါ။

“ဟိုလေ။ ပန်းကလေး အရင်တစ်ခါလျှောက်ထားတဲ့ အလုပ်
နေရာလေး ရနိုင်မလားလို့ လာမေးတာပါ”

အခန်း(၃၅)

“သမီး”

ဖေဖေခေါ်လျှင် ပန်းကလေး မုန်လာပင်ပေါက်တွေ နှုတ်
နေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး

“ဘာပြောမလို့လဲ ဖေဖေ”

“စိုက်ခင်းအလုပ်တွေ ဖေဖေလုပ်ပေးပါမယ်ကွယ်။ သမီး
အပြင်အလုပ်လုပ်ချင်တယ်မဟုတ်လား။ အပြင်ထွက်လုပ်ပေါ့သမီး
ရယ်။ ဒါမှ သမီးအမြင်ကျယ်လာမယ်လေ။ နော် သမီး”

ဖေဖေပြောရင်း မုန်လာပင်ပေါက်တွေ ဝိုင်းကူနှုတ်၏။

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့။ သမီးဖေဖေကို မေမေ အခုအားကိုး
လို့ရနေပါပြီ။ သမီးအပြင်အလုပ်လုပ်မယ်ဆို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွား

“ဒါများ ပန်းကလေးရယ်။ အဲဒီကတည်းက အန်ကယ်တို့ သမီးကို ရွေးပြီးသားပါ။ ခုချိန်ထိလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မခန့်ရသေးဘူး။ မောင်စစ်ကလည်း တခြားတစ်ယောက်ကို ခန့်ပါလို့ အမိန့်မပေးသေးတော့ အန်ကယ်တို့လည်း အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေရတာပါကွာ။ သမီးစိတ်ဝင်စားရင် တစ်ပါတည်း အလုပ်တန်းဝင်လို့ ရပါတယ်”

ထိုလူကြီးစကားအဆုံးမှာ ပန်းကလေး လှိုက်ခနဲဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကျေး ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်ရယ်”

“မလိုပါဘူး သမီးရယ်။ သမီးလျှောက်လွှာကို မြင်ကတည်းက မောင်စစ်အရမ်းအားတက်သွားတာ။ အန်ကယ်တို့ကို လက်မတထောင်ထောင်နဲ့ပြောတာ။ နားထဲကတောင် မထွက်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဇနီးက အန်ကယ်တို့ဇနီးတွေလို ထမင်းချက်အဆင့် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ပါရမီဖြည့်မယ့် မဒီဒေဝီလိုမိန်းမတဲ့ဗျာ။ ဟားဟားဟား”

ထိုလူကြီးပြောရင်း သဘောကျစွာရယ်မောလျှင်၊ ပန်းကလေး မျက်နှာလေး ရှက်သွေးဖြာလေသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ အန်ကယ်တို့ဇနီးနဲ့အန်ကယ်တို့က ထမင်းစားတဲ့ကိစ္စပဲ ပြောစရာဆိုစရာ စကားစလို့ရတယ်။ အလုပ်ကိစ္စဆို တစ်လုံးတစ်ပါဒ်မှ ဆွေးနွေးလို့မရဘူး။ အန်ကယ်မဟေသီ

က ထမင်းချက်ဖို့ပဲ သိတာကိုး။ သမီးကမှ လင်ယောက်ျားကို ထမင်းချက်ကျွေးရုံမက အလုပ်ကိစ္စပါ ပြောဆိုဆွေးနွေးလို့ရတဲ့ ဇနီးလေ။ မဒီဒေဝီလို ယောက်ျားကို ပါရမီဖြည့်ပေးနိုင်မယ့် မိန်းကလေး။ ဒါကြောင့် မောင်စစ် လက်မထောင်တာပေါ့ကွာ”

“တော်ပါတော့ အန်ကယ်ရယ်”

ပန်းကလေး မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်နေမိသည်။ အန်ကယ်ပြောသမျှကို ရုံးခန်းထဲရှိနေတဲ့ တခြားလူကြီးတွေလဲ တဖဲဖဲရယ်ရင်း ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါလို့ ထောက်ခံနေတယ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် တော်ပါတော့လို့ ပန်းကလေး ဟန့်တားရခြင်း။ ဒါတောင် အန်ကယ်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဆက်ပြောသေးတယ်။

“တော်ပါမယ်ဗျာ။ ရွှေမဒီလေး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်ပါတည်း မောင်စစ်ရုံးခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ပေတော့”

ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

“သမီးလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ အန်ကယ်ပြပေးမယ်။ သမီးမောင်စစ်ရုံးခန်းထဲ ဝင်နေ ဟုတ်ပြီလား”

အန်ကယ်က ပြောပြောဆိုဆို စစ်ရုံးခန်းတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေးလေသည်။ ပန်းကလေး ရှက်ရိပ်မပြယ်နိုင်စွာဘဲ လူကြီးအားလုံးရှေ့ကနေ စစ်ရုံးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။

လူကြီးအားလုံးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ပန်းကလေး အလုပ်ဝင်လုပ်မှာကို သဘောအကျကြီးကျနေမှန်း သိသာလျက်။

စစ်ရုံးခန်းထဲ အခြေချမိသည်နှင့် ပန်းကလေးခြေဖဝါးက အစ ဆံဖျားထိ နွေးထွေးသလို ခံစားရ၏။

ခေတ်မီခမ်းနားသော စစ်ရုံးခန်းကြီးက ငေးမောစရာအတို၊ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားချပ်နဲ့ ဓာတ်ပုံက ပန်းကလေးရင်ကို လှိုက်ခနဲ ခုန်စေသည်။ ရင်မခုန်စရာလားကွယ်။

ပန်းကလေး ရွေးချယ်ထားတဲ့ တိုက်ပုလွလှလေးရယ်။ ပန်းပင်တွေနဲ့ ပင်ဘာလမ်းပုံဖော်ထားတဲ့ ဒြပ်ဝင်းလေးကို ပုံဖော်ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီပုံက တကယ်အတိုင်းရယ်။ ထိုပန်းချီကားပေါ်မှ ချိတ်ထားတာက ပန်းကလေးနဲ့စစ် မင်္ဂလာဆောင်စဉ်ကဓာတ်ပုံ။

သူငယ်ချင်းအားလုံးက ရေခဲမုန့်ခွံ့တဲ့ပုံ ရိုက်ခိုင်းသည်။ ပန်းကလေး ရင်ထဲမှာမကြည်လင်တော့။ သူ့ကို ပန်းကလေး ရေခဲမုန့်မခွံ့ချင်။

ပန်းကလေးငြင်းတော့ သူပဲခွံ့သည်။

စစ်ခွံ့တဲ့ ရေခဲမုန့်ကို ပန်းကလေးမစားချင်။ ရေခဲမုန့်ခွက်လေးကိုင်ပြီး ဇွန်းလေးနဲ့ခပ်ကာ ပန်းကလေးနှုတ်ခမ်းနားရောက်အောင် စစ်ခွံ့၏။ ပန်းကလေး ပါးစပ်မဟာပါ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင်စေ့ထားလိုက်သည်။ နောက် စစ်လက်ကို ပန်းကလေး ဖယ်ရှားသလို မျက်နှာကိုလည်း လွှဲနေလိုက်သည်။

ဒီပုံရှိမှန်းတောင် ပန်းကလေးမသိပါ။ ဒီပုံကိုမှ စစ်ကပုံကြီးချဲ့ပြီး တယုတယနဲ့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတာ အံ့ဩဖို့

ကောင်းနေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပန်းကလေးမျက်နှာက ရှက်စိတ်နဲ့မနှစ်မြို့သလို ဖြစ်နေသလောက် စစ်နှုတ်ခမ်းအစုံက သတို့သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိလင်အပြည့်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြုံးကြည့်နေသည်။ ဒါ့အပြင်မက ရွန်းလဲ့တဲ့ စစ်မျက်ဝန်းအစုံက ပန်းကလေး ကြည်သာနှစ်သက်လာအောင် ညှို့ညှို့အိအိစိုက်ကြည့်နေတာမျိုး။ ခုမှပဲ ပန်းကလေး ရင်ခုန်ရလျက်။

စစ်ရယ်။

ပန်းကလေးကို ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တာ။ တကယ်လား။ ပန်းကလေး ယူဆသလို အစောကိုယ်စား ပေါင်းချင်လို့ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။

ပန်းကလေး ကွဲကွဲပြားပြားသိလိုလှတယ်ကွယ်။

“အံ့ဩမနေပါနဲ့ ပန်းကလေးရယ်။ ကောင်းကလည်း ပန်းကလေးကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ပန်းကလေးကို ချစ်လွန်းလို့ မဒီဆောင်နဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မှာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကောင်းနဲ့ပန်းကလေးကို စစ်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက တစ်မျိုးမြင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် အမြင်ရှင်းအောင် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့သဘော။ တစ်နည်းပြောရရင် ပန်းကလေးနဲ့စစ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး တည့်မျှပါစေဆိုတဲ့ နှလုံးသားစေတနာနဲ့ပေါ့”

ချယ်ပြောလျှင် ပန်းကလေး သက်မချမိသည်။

“နောက်ပြီး ပန်းကလေးက ကောင်းကို ပြန်ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပန်းကလေး မချစ်နိုင်တာ သိသိချည်းနဲ့ ကောင်း ဇွတ်ကြိုးစားရင် ပန်းကလေးအတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေပဲ ဖြစ်စေမှာလေ။ အဲဒါကို ကောင်းမလိုလားဘူးဆိုပါတော့ဟယ်”

“မဆိုင်တာဟယ်”

“ပန်းကလေးက မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကောင်းဘက်က ဆိုင်တယ်ထင်လို့ ခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ကောင်းမှန်ပါတယ်”

“ဟွန်း ကောင်းကမှန်တယ်ဆိုရင် ပန်းကလေးက မှားနေတာလား”

“မှားနေတာမဟုတ်ဘူး။ လွဲနေတာ သူငယ်ချင်းရယ်။ လွဲနေတာ”

“အလို ဘာကဘယ်လိုလွဲနေတာလဲ”

အခန်း(၃၆)

“ဟင်”

မင်္ဂလာဖိတ်စာလေးကို ဖွင့်ဖတ်မိရင်း ပန်းကလေး အံ့ဩသွားသည်။

“ကောင်းမွန်နဲ့ မဒီဆောင်”တဲ့။

မဒီဆောင်ဆိုတာ ကောင်းအလုပ်ရှင် ဦးမင်းဆောင်ရဲ့ သမီးလတ်။ နုနုနွဲ့နွဲ့လေး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး။ ပန်းကလေးမြင်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မို့ ခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ပါလိမ့်။

ပန်းကလေး အံ့ဩနေလျှင်

ပန်းကလေး စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးလျှင် ချယ်က ပခုံးလေး တွန့်တာ။

ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေမိတဲ့ ပန်းကလေးပေါင်ပေါ် လက်ကလေးတင်ပြီး

“ပန်းကလေးရယ် ကောင်းက အချစ်ဆိုတာဘေးဖယ်ပြီး ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ဘဝကို ရွေးချယ်သွားသလို၊ ပန်းကလေးလည်း ရွေးချယ်ရမယ်လေ။ မရွေးချယ်ဘဲ အိုက်တင်ခံနေတာ လွဲတာပေါ့”

ပန်းကလေး တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ လက်ဖက်သုပ်လေး စားရင်း အခြေအနေကို တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်ကြည့်နေတဲ့ မိဆင့်က ပန်းကလေးကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့်။

“ယောက္ခမအစွမ်းကုန် လိုက်လျောလျက်နဲ့ စစ်ကို ခုချိန်ထိ မီးစိမ်းမပြသေးတဲ့ ပန်းကလေးစိတ်က လွဲတာမှ နည်းနည်းလေး မဟုတ်ဘူး။ အများကြီးလွဲတာလေ။ တခြားယောက္ခမသာဆိုရင် ပန်းကလေးလိုချွေးမကို ကန်ထုတ်လိုက်တာ ကြာလှပေါ့” တဲ့။

ပန်းကလေး ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ပါ။ ပန်းကလေးအလုပ်ဝင်လုပ်တဲ့နေ့ချင်းမှာပဲ အန်ကယ်ဖုန်းဆက်တယ်လေ။

“သမီးအလုပ်ဝင်နေပြီဆို။ ကိုခင်မောင် ခုလေးတင် အန်ကယ်ကိုပြောတာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ပန်းကလေးအလုပ်ဝင်တာကို အန်ကယ်ခွင့်မပြုချင်လို့လား”

“မဟုတ်တာဘဲ သမီးရယ်။ သမီးခုလိုစိတ်ဝင်စားလာတာကို အန်ကယ်တို့ ဝမ်းသာနေတာ။ သမီးအန်တီဆို ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်ဝဲတယ်။ သမီးအန်တီက သူ့ချွေးမကို သိပ်ချစ်တာ။ ဒါကြောင့် သူ့သားအကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ဂရုစိုက် ဆေးကုနေတာပေါ့။ သမီးလိုအပ်တာရှိရင် ကိုခင်မောင်ကိုပြော။ ကိုခင်မောင်က သမီးလိုတာမှန်သမျှ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ သမီးအားမငယ်ပါနဲ့။ သမီးပေးဖေနဲ့မေမေကိုလည်း အန်ကယ်ဖုန်းဆက်ပြီးပါပြီ။ သမီးလေး သားရဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ဖျောင်းဖျပေးတဲ့တွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းတွေပါ”

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောနေတဲ့ အန်ကယ်အသံလေးက ပန်းကလေးရင်ကို လှုပ်ရှားသွားစေသည်။ ခုမှပဲ မေမေ ပန်းကလေးကို အလုပ်ထွက်လုပ်ဖို့ အားပေးစကားပြောတာ အန်ကယ်တို့ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်မှန်း သိသာလေသည်။

“နောက်ပြီး သားရဲ့ခါးအောက်ပိုင်းခွဲစိတ်မှုတွေ အောင်တတ်တယ်သမီးရဲ့။ ခြေထောက်တစ်ဖက်က စတီးချောင်းအစားထိုးပြီး ကုရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ သားဘာသာလမ်းလျှောက် လို့နိုင်မယ်တဲ့။ သားကို ခွဲစိတ်ကုသပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ အာမခံပြီးပြောတာ။ သားကိုဖုန်းဆက်ပါဦးလား သမီးရယ် နော်”

“ဟဲ့ ပန်းကလေး ဘာငေးနေတာလဲ။ ရှင်အလွဲချည်းလွဲနေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လားကွယ်”

ချယ် တံတောင်နဲ့တို့ပြီး မေးကာမှ ပန်းကလေး အသိဝင်
လာသည်။ အန်ကယ်နဲ့အန်တီရဲ့ ရင်ထဲက စကားတွေက ပန်းက
လေး စိတ်နှလုံးကို ခံစားရစေသည်။ တကယ်ပါကွယ်။

တခြားယောက္ခမတွေဆိုရင် ပန်းကလေးကို ဒီလောက်ထိ
အခွင့်အရေးပေးမတဲ့လား။

“ကဲပါ ပန်းကလေးရယ်။ ဒီထက်ပိုပြီးလွဲအောင် မပြုချင်
ပါနဲ့။ စစ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား။ ပန်းကလေးဖုန်းဆက်ရင် စစ်
ခုချက်ချင်းပဲ ထပြေးလာမှာ သေချာတယ်”

မိဆင့် အားပါပါပြောတော့ ပန်းကလေးရင်ခုန်သံ မြန်
သွားသည်။

ပန်းကလေး ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ထပြေးလာမှာတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့
လားကွယ်။

ကောင်းရဲ့မင်္ဂလာဖိတ်စာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပန်းကလေး
ဘာသာပန်းကလေး မေးမိသည်။

အခန်း(၃၇)

ရေးချထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ရင်း ပန်းကလေး ရင်
သိမ့်သိမ့်ခုန်လို့နေသည်။

“ရွှေမဒီလေး မောင်စစ်ဆီ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်နဲ့ဆက်လိုက်”
ဦးခင်မောင် တိုက်တွန်းတဲ့အသံမျိုးနဲ့ ပြောဆိုရင်း ထိုဖုန်း

နံပါတ်ပေးတာလေ။ ပန်းကလေး ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်နှင့်။
စိတ်လှုပ်ရှားလို့နေသည်။

တကယ်ဆို သူ့ဘက်က စဆတ်ရင် အယ်လောက်ကောင်း
လေမလဲ။ စစ်က ဦးစွာမဆက်တော့ ပန်းကလေးဘက်က စရမှာ
မလုံမလဲဖြစ်နေသလို ရင်မှာလည်း လှုပ်လှုပ်ခုန်ခုန်ဖြစ်လျက်။

ရုံးခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ တိုက်အိမ်လှလှလေးနဲ့ ရေခဲ မုန့်ခွံ နေတဲ့စစ်ပုံလေးကို ပြန်ကြည့်မိရင်း၊ ပန်းကလေးနှလုံးသားလှုပ် ရှားချေသည်။

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ညွတ်ပြောင်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုးပေါ့ ပန်း ရယ်” တဲ့။

ကောင်း ရင်ဖွင့်ဖူးတဲ့ အသံလေး ကြားယောင်လျှင်။

“ဟုတ်လား စစ်ရယ်” လို့ ပန်းကလေး တိုးရွှရွမေးနေမိ သည်။

“ဟုတ်တယ်ပန်းရဲ့။ ချစ်တဲ့စိတ်ဝင်လာတော့ နှလုံးသားက ညွတ်ပျောင်းလာတယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုတွေ ပျော်ဝင်ပြီး ကြင်နာ ယုယချင်တဲ့ အာရုံသစ်ခံစားမှုတွေ နိုးထလာတာမျိုး။ အဲဒီခံစားမှု တွေ နိုးထလာတော့ ကောင်းတစ်ကိုယ်တည်းပြုပြီး မခံစားချင်တော့ ဘူး။ နှစ်ယောက်အတူတူ မျှဝေခံစားချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းကို ရင်ဖွင့်လိုက်တာ”

ကောင်းက ရင်ဖွင့်တာချစ်လို့တဲ့။ ချစ်ခြင်းကို နှစ်ယောက် အတူတူမျှဝေခံစားချင်စိတ်နဲ့တဲ့။

ဒါဆို စစ်ကလည်း ပန်းကလေးကို ချစ်တယ်လို့ရင်ဖွင့်တာ။ ညွတ်ပျောင်းလာတဲ့ ချစ်စိတ်နဲ့လားကွယ်။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကောင်း လို ဘာဖြစ်လို့ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မပြောရတာလဲ။

ပြောခွင့်မရလို့လား။

ဖြစ်နိုင်တာပေါ့နော်။ ပန်းကလေးက စစ်ကိုခွဲရှာနေတာ ကိုး။ ခုနေခါ စစ်က နှလုံးသားခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်လာမလား။ ရင်ဖွင့်လာရင် ပန်းကလေး ကြည့်နူးစွာ ခံယူပါမယ်ကွယ်။

ခုလေ ပန်းကလေးရင်ထဲမှာ အချစ်စိတ်ဝင်နေပါပြီ။ အဲဒီ အချစ်စိတ်က ကောင်းအတွက်မဟုတ်မှန်းလည်း ပန်းကလေးနှလုံး သားနဲ့ ပန်းကလေးသိနေသည်။

“တွန်း ပန်းက ကောင်းလို ညွတ်ပျောင်းတဲ့ခံစားချက်တွေ ဘာတွေလဲ မသိဘူး။ ဘာအာရုံသစ်မှလဲ နိုးထမလာသေးဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ချစ်တယ်လို့ မပြောနိုင်သေးဘူး”

ထိုစဉ်က ပန်းကလေးရင်မခန့်တာမို့ ကောင်းကို ရှောင် ဖယ်စကားပြောခဲ့တယ်။ ခုနေခါမှာ ကောင်းကိုရှောင်ဖယ်စကား ဆိုခဲ့သလို၊ စစ်ကို ရှောင်ဖယ်စကားနဲ့ ငြင်းနိုင်မယ်မထင်ပါ။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြုံးနေသော စစ်နှုတ်ခမ်းလွှာ။ ပန်းကလေး ကြည်သာနှစ်သက်လာအောင် ညှို့ညှို့အီအီ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ စစ် မျက်လုံးအစုံက ဓာတ်ပုံထဲက ခုန်ထွက်လာပြီး ပန်းကလေးကို တကယ် ညှို့ကြည့်နေသလို ခံစားရတာလေ။

စစ်ရယ်။

ပန်းကလေးကို အချစ်စိတ်တွေ သွင်းပေးနေတာလားကွယ်။

ပန်းကလေးကို ချစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောပါလား။ ပန်းကလေး နှလုံးသားနဲ့ နားစွင့်ချင်တယ်။ တကယ်ပါ။

ထိန်းထားမိနိုင်တဲ့ နှလုံးသားဟာ ပန်းကလေးကို ပါးရိုက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း ပန်းကလေး သတိမရတော့ပါ။ ဒါ့ပြင် ပန်းကလေးကို အကွာစကားစပြောခဲ့တဲ့ စစ်အသံကိုလည်း မေ့နေခဲ့သည်။

ပန်းကလေးကိုယ်တိုင် ကွာပေးမိလို့ တောင်းဆိုခဲ့တာကို သင်ပုန်းချေချင်စိတ်သာကြီးစိုးလျက်။

စစ်ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးမှ ပန်းကလေးအကြည့်ခွာကာ။ ပန်းကလေးလက်ချောင်းလေးဟာ စစ်ဖုန်းနံပါတ်တစ်လုံးချင်းကို ရင်ခုန်စွာနှိပ်ပြီးတကား။

ပန်းကလေး စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားတဲ့ တိုက်လှလှလေးမှာ စစ်နဲ့ပန်းကလေး မင်္ဂလာဦးဖိလင်ချိုချိုလေးကို ခံစားရင်း ဘဝဆုံးတိုင် လက်တွဲသွားဖို့ ခိုင်မာတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်း ပန်းကလေးရဲ့ သွေးသားတွေ နိုးနိုးကြွကြွဖြစ်လျက်။

စစ်ဖုန်းနံပါတ်လည်း နှိပ်ပြီးရော။ တူခနဲ ဖုန်းဝင်လေသည်။ ထိုအခါ ပန်းကလေးနှလုံးသံမြန်လာသည်။

“ဟဲလို”

အသံဩဩနဲ့ ကြည်လင်စွာ ဖုန်းထူးတဲ့ စစ်အသံနောက်မှာ ပန်းကလေး ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိနဲ့။ ရင်ခုန်သံအတိုင်း အဆမဲ့ မြန်နေသည်။

“ပန်းကလေးလား”

ဖုန်းထူးပြီးသည်နှင့် ပန်းကလေးဘက်က တိတ်ဆိတ်နေမိ

တော့၏။ စစ်ကစမေးသည်။ ပန်းကလေးရင်မှာ ရုန်းရုန်းကြွခုန်ကာ “ဟုတ် ဟုတ်ပါ စစ်”

“ကျေးဇူးပဲ ပန်းကလေး။ ပန်းကလေး ဖုန်းဆက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကိုယ်လည်း ပန်းကလေးကို ဖုန်းဆက်မလို့”

“အဟုတ်”

ပန်းကလေးမေးသံလေး မြူးတူးစွာ ခုန်ထွက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် ပန်းကလေးနှလုံးသားကို ချုပ်နှောင်မထားချင်ဘူး။ ပန်းကလေးလိုချင်တဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ကိုယ်အပြည့်အဝပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဘာ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ထားတာလဲဟင်”

“ပန်းကလေးကို ကွာရှင်းပေးဖို့”

“ . . . ”

ပန်းကလေး ရင်ထဲမှ အံ့ဩလွန်းတဲ့ အာမေဇိုတ်သံလေး ပင်မထွက်နိုင်တော့ပါ။ နားနားကပ်ကာ မျှော်လင့်တကြီး ကိုင်ထားမိတဲ့ ဖုန်းခွက်ပါ လျှောခနဲ လွတ်ကျလို့သွားလေသည်။

ပန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက စစ်မျက်လုံးဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီ ပြောင်းလဲစွာ။ ပန်းကလေးနှလုံးသားနဲ့ မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုအခါ

လှပနေသော နွေဦးရာသီမှာ မိုးခြိမ်းသံဂျိုးဂျိုးဂျိမ်းဂျိမ်း

မြည်ဟည်းသွားသလို၊ အကျဉ်းတန် တိမ်နက်တွေ လွှမ်းလေပြီး။
 ပန်းကလေး ဘာမှမမြင်တော့ပါ။
 “ပန်းကလေးကို ကွာရှင်းပေးဖို့”
 ဆိုတဲ့ စစ်အသံတွေ အဆက်မပြတ် ပဲ့တင်ထပ်နေလျှင်
 ဝေဒနာမိုးသို့သည်းချေသည်။
 စစ်ရယ်။
 ပန်းကလေးနှလုံးသားကို ခွဲပစ်တာလား။
 ပန်းကလေးအချစ်ကို နင်းချေတာလား။ ညွတ်ပျောင်းနေ
 တဲ့ချစ်စိတ်လေး မွေ့မွေ့ကြေအောင် ဘယ်လိုအတ္တနဲ့ ပြုရက်တာလဲ။
 ပြောပါကွယ်။

အခန်း(၃၈)

ရှက်လှပေသည်။
 သိပ်ရှက်လှပေသည်။ ပန်းကလေးဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဒီလို
 မရှက်ဖူးပါ။ ပန်းကလေးဟာ မာနနဲ့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်ခဲ့သလောက်
 ချစ်စိတ်နဲ့ ညွတ်ပျောင်းလာခါမှ။
 ရက်စက်လိုက်တာလား စစ်သခင်ရယ်။
 ဟင့်ဟင့်ဟင့်။
 ရှက်စိတ်နဲ့အတူ ဒီရေလို တရုန်းရုန်း လှိုက်တက်နေတဲ့
 ထိခိုက်ကြေကွဲမှုက ပန်းကလေးနှလုံးသားကို ဦးတည်ရာမဲ့စေသည်။
 ကွာရှင်းပေးဖို့လို့ ပြောတဲ့အတိုင်း ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်
 မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်နှစ်စောင် စစ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လှာ

ပေးတာ။

“ကိုယ်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ပန်းကလေးရယ်”
ပန်းကလေး ထိခိုက်လွန်းလို့ လက်ကာဟန့်တားလိုက်ပြီး
စာချုပ်နှစ်စောင်ကို မမြင်မစမ်းဆွဲယူကာ အခန်းထဲ ဝင်နေမိသည်။
ဒီစာချုပ်ပေါ်မှာ ပန်းကလေးလက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင်။
ဟင့်အင်း။

ပန်းကလေး မတိုးပါရစေနဲ့။ ပန်းကလေးအသံတိတ်ပြော
ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်လျှင် ကြေကွဲမျက်ရည်တို့ လွင့်ကျသွားသည်။
“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် စစ်က အစောကိုချစ်ခဲ့တာ
ထက် နှလုံးရောဂါသည်လေးမို့ အသနားပိုတယ်။ အထူးသဖြင့် လုပ်
ငန်းကိစ္စတိုင်း ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ စီးပွားရေးအတွေးအမြင်
ထက်သန်တဲ့စွမ်းရည်ကို လက်လွတ်အဆုံးရှုံးမခံချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လက်
ထပ်ခဲ့တာကလွဲပြီး တခြားဘာစိတ်မှမရှိဘူး။ အစော့ရဲ့နှလုံးရောဂါ
ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးခံစားမှုတွေ ပေးနိုင်စွမ်းမရှိမှန်း စစ်မိဘသိလို့
အပြင်းအထန် တားမြစ်ခဲ့တယ်။ စစ်က မိဘဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး
အစော့ကို ဇွတ်လက်ထပ်ခဲ့တာမျိုး။ ဇနီးမယားဆိုတာထက် လုပ်
ဖော်ကိုင်ဖက်ကောင်းအနေနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာ လက်တွဲခွင့်ရရင်
ကျေနပ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ပါ”

ပန်းကလေး အသံမထွက်အောင် အင့်ခနဲရှိုက်၏။ စစ်သူ
ငယ်ချင်းတွေပြောနေတဲ့စကားတွေကို ပန်းကလေး နားမဆင်လိုပါ။

နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖိပိတ်ကာ ပန်းကလေး
ခေါင်းရမ်းနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ အသံတွေက နားထဲထိုးဖောက်ဝင်
ရောက်နေဆဲ။

“စစ်ရဲ့အချစ်စိတ်က ပန်းကလေးကို မြင်ကာမှ စခဲ့တာပါ။
ဒါကြောင့် အစော့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားအထိုးရက်ဘူးလို့
ပန်းကလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစဉ်က စစ်ပြောခဲ့တယ်။ စစ်ရည်ရွယ်
ပြီးပြောတာက အစော့အဖြစ်ဆိုးတာကို ယူကြိုးမရခံစားနေမိတဲ့
စိတ်ကို ထိန်းချုပ်မနိုင်သေးတဲ့ အသိတရားမျိုးနဲ့ ထုတ်ပြောတာ။
ပန်းကလေးကို မလိုလားစိတ်နဲ့ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစကား
က ပန်းကလေးမာနကို ထိပါးသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း စစ်ချက်ချင်း
အတွေးမပေါက်ဘူး။ ကိုယ်တို့ထောက်ပြမှ သဘောပေါက်လာလို့
အန်တီတို့ဆန္ဒအတိုင်းဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ။ ပန်းကလေးနဲ့ ပေါင်း
ခွင့်ရချင်တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ဆိုတာထက် ချစ်နေတဲ့စိတ်နဲ့ပါ။”

“ဟုတ်တယ်မိဆင့်။ ဘယ်သတို့သားမှ ကိုယ့်သတို့သမီးကို
အလှထိုင်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ပိုင်ကြမယ်။ ပေါင်းကြမယ်လေ။
အဲဒီအချိန်မှာ စစ်စိတ်က အစော့ကိုလည်း သနားနေ။ ပန်းကလေး
ကိုလည်းချစ်နေ။ စိတ်တွေ အရောရောအထွေးထွေး ဖြစ်နေခဲ့တာ
မျိုး။ အဲဒီအတွက် ပန်းကလေးစိတ်မှာ တစ်မျိုးထင်ကောင်းထင်
စရာတွေဖြစ်နေတဲ့သဘော ဆောင်သွားတာ။ ကိုယ်တို့လည်း ကြိုး
စားပြီး ဖြေရှင်းပြုချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခွင့်မသာခဲ့ဘူး။”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ချယ်။ ကိုယ်တို့မြောက်ပေးတာတော့ ဝန်ခံတယ်။ ဒါလည်း လင်မယားဖြစ်ပြီးမှ ပြေလည်သွားစေချင်လို့။ တပ်မက်စိတ်နဲ့ ပေါင်းချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဇော်ကားချင်စိတ်နဲ့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပန်းကလေး ခါးသီးနေတဲ့အပေါ်မှာ အရာရာ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရဖြစ်သွားတဲ့အထိ ဆိုးဝါးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်အနေနဲ့ ပန်းကလေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကွာရှင်းပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့ သိတယ်။ အခုမှ ကွာရှင်းစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပြီး ပို့ပေးခဲ့တော့ ကိုယ်တို့လည်း အံ့ဩနေတယ်”

“ဒီကိစ္စ အန်တီဝင့်နဲ့အန်ကယ်သိလား”

“မသိဘူးထင်တယ်”

နှစ်ဖက်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သက်ပြင်းချသံကြားရပြန်သည်။

ပန်းကလေး ဟန်မဆောင်ချင်တော့ပါ။

ချစ်တတ်နေတဲ့ စိတ်ခံစားချက်က ရင်ခုန်သံကို ဆူပွက်စေလျှင်၊ ပန်းကလေးလက်ထဲကစာချုပ်နှစ်စောင်က တုန်ယင်စွာ လွတ်ကျသွားလေသည်။

“စစ်တို့ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“အဲဒါတော့ တိတိကျကျမသိသေးဘူး။ အန်တီနဲ့အန်ကယ် အရင်လာခဲ့မယ်လို့ပြောတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ စစ်ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ချယ်ပြောလျှင် သက်နှောင်နဲ့မင်းစိုး တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲချယ်”

“ဪ။ စစ်က ကွာရှင်းစာချုပ်တောင် ပို့ထားပြီဆိုတော့ ပန်းကလေးဆီ လာဖို့စိတ်ကူးမရှိတာ သေချာတဲ့သဘောပဲ။ ပန်းကလေးကလည်း အကွာလိုချင်နေတာနဲ့ စစ်ပို့ပေးတဲ့ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင်”

“ဟင့်အင်း”

ပန်းကလေး မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးပေါ်မှောက်ချရင်း အသံမထွက်အောင်ငိုမိ၏။

ဘယ်လောက်တောင် ငိုမိသည်မသိပါ။

လောကကြီးနဲ့ ပန်းကလေး အဆက်ပြတ်သွားသလား အောက်မေ့ရသည်။

ပန်းကလေးနားထဲမှာ ဘယ်သူငယ်ချင်းအသံမှ မကြားရတော့ပါလေ။

အန်ကယ်လည်း မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ချက်ချင်း မောင့်
အိပ်ဖုန်းခေါ်ပြီး

“သား သား ထင်ရာတွေ ဘာမှလျှောက်မလုပ်နဲ့။ အစော
နဲ့တုန်းက သားသဘောနဲ့သား ဇွတ်လုပ်တာ။ ဒယ်ဒီတို့ လက်ခံပေး
ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါ သားဇွတ်လုပ်သမျှ ဒယ်ဒီတို့ လက်ခံပေးဖို့ မရှိ
ဘူး။ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့သား။ ဒယ်ဒီအမိန့်ပေးနေတာကွ။ ဘာအ
ကြောင်းပြချက်နဲ့မှ မနေရဘူးကွ။ ဒါပဲ”

အန်ကယ်က ဖခင်ရဲ့ပါဝါအပြည့်နဲ့ အမိန့်ပေး၏။ မိဘက
ခေါ်သည်။ လာခြင်း။ မလာခြင်းက မောင်နဲ့ဆိုင်ပါတယ်။

“ပန်းကလေးကိုလည်း ထိုနေ့ကစပြီး အန်ကယ်နဲ့အန်တီ
အရိပ်အောက်မှာ ခေါ်ထားခွင့်ပြုဖို့ ဖေဖေနဲ့မေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်း
သည်။

“မမဝင့်တို့ ကောင်းသလိုစီစဉ်ပါ” လို့၏
ဖေဖေက အာဏာလွှဲလိုက်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ပန်းကလေး
မငြင်းသာဘဲ၊ အန်တီတို့တိုက်ကြီးပေါ် ရောက်ရသည်လေ။

“သမီး မာမိကလေးနဲ့”
ပန်းကလေးကို အန်တီဝင့်က ချွေးမဆိုတာထက် သမီးရင်း
လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်လေသည်။

“မာမိတို့မှာ အလိုအပ်ဆုံးက သားချွေးမ မြေးမြစ်တွေနဲ့
သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေခွင့်ရဖို့ပဲ။ သမီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ မာမိ

အခန်း(၃၉)

နွေနှောင်းလေရူးက ပေ့လီလှစွာ။

“သမီး။ ဒီကိစ္စကို မာမိအသိအမှတ်မပြုဘူး။ သမီးဟာ မာမိတို့ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော ချွေးမလေးပါ။ သမီးဆီက မြေးမြစ်တီတွတ်တင်
မက ကျွတ်အထိ မာမိတို့မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး သမီး
မာမိတို့အရိပ်အောက်မှာပဲ နေရမယ်”

ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အန်တီဝင့် ဘယ်ကသတင်းရသွား
သည်မသိပါ။ အန်တီရောအန်ကယ်ပါ ရောက်လာကြကား။

မေမေ၊ ဖေဖေနဲ့ နှစ်ဖက်သူငယ်ချင်းအားလုံးရှေ့မှာ ပန်း
ကလေး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ဆွဲယူဆုတ်ဖြု
ပြီး ထိုသို့အလေးအနက် ပြောရရှာသည်။

တို့စိုးရိမ်သလို သားဘက်က ချွတ်ယွင်းမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သားဘဝသားခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုခုချွတ်ယွင်းမသွားအောင် မာမိတို့အစွမ်းကုန် ဆေးကုခဲ့တာပါကွယ်။ သမီးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် မခံစားပါနဲ့နော်”

သွယ်လျသော ပန်းကလေးလက်ချောင်းလေးတွေကို အန်တီဝင့် တယုတယဆုပ်ကိုင်ကာ။ တတွတ်တွတ်နဲ့ အမျှင်မပြတ်စတမ်းချောမောသိမ်းသွင်းပြောဆိုနေသည်။

“သမီးအပေါ်မှာ သားစိတ်နှလုံးသားလေး ညွတ်ယိုင်နေမှန်း မာမိသိပါတယ်။ သမီးတို့ချင်း စကားများစဉ်က သမီးလေး မမြင်ချင်ဘူးလို့ပြောတာ ခံလိုက်ရတည်းက သားစိတ်အတော်လေး ထိခိုက်သွားတယ်။ ကားအက်ဆီးဒင့်ပါ ဖြစ်သွားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့သမီးရယ်”

ပန်းကလေး ရင်ထဲမှာ ကြိတ်၍ အင့်ခနဲရှိုက်မိလျှင် မျက်ရည်တို့ပြည့်ဝိုင်း၏။ အန်တီကတော့ ပြောလို့ကောင်းနေဆဲ။

“သမီးဘဝလှလှလေးဟာ သားနဲ့မထိုက်တန်တော့ဘူးလို့လဲ ယူဆလာတယ်။ သမီးနဲ့စိတ်ကတည်းက သားဟာ လူပျိုဂုဏ် မရှိဘူးဟုတ်လား။ အဲဒီအပေါ်မှာ သမီးလေးရဲ့အမြင် တစ်မျိုးဖြစ်နေတဲ့အတွက်လည်း သိမ်ငယ်တာပါတယ်။ မိဘစိတ်လို့ ညားကြတော့လည်း သမီးလေးမနှစ်သက်တာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့လည်း သားစိတ်က ဆူလောင်နေတာပေါ့ကွယ်။ ဒါတင်မက အက်ဆီးဒင့်ကြောင့်

ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဘဝနဲ့ရင်ဆိုင်ရတော့ သားစိတ်က ဟိုးအောက်ဆုံးအထိ ထိုးကျသွားတယ်။ အစောလိုပဲ သေချင်စိတ်ဖြစ်လာတဲ့အထိ ပေါ့သမီးရယ်။

ပန်းကလေး သက်မရှည်ကြီးချမိလျှင် တွဲလွဲခဲ့နေတဲ့မျက်ရည်တို့ တအိအိပြိုကျ၏။

“အဲလို အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် သားက သားဘဝကို ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ ရေစုန်မျောနေလိုက်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တာ” အန်တီဝင့်တအောင့်နားကာ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး မျက်ရည်သုတ်နေတဲ့ ပန်းကလေးကို မေးဖျားလေးမှ ဆွဲယူသည်။

ပန်းကလေး မျက်ရည်တွေကို ကြင်နာစွာတို့သုတ်ပေးရင်း “သား ဒီလိုဆုံးဖြတ်တိုင်း မာမိတို့လက်ခံပါ့မလားကွယ်။ မာမိတို့သားကို မာမိတို့ ဒုက္ခိအဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး သမီးရယ် ဟင့်ဟင့်”

ဒေါ်ပပဝင့်ပြောရင်းပြောရင်း စိတ်ထိခိုက်ကာ။ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လေးလည်ရှာသည်။

“မာမိတို့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာပြည့်စုံရက်နဲ့ သားသမီးမြေးမြစ် မပြည့်စုံတဲ့ဘဝမျိုးဖြစ်သွားမှာ၊ သားကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ပျက်သည်းသွားမှာ မာမိအစိုးရိမ်ဆုံးပဲ သမီး။ ဒါကြောင့် သားဘဝ၊ သားစိတ်နှလုံးသားတွေ ပြန်ပြီးနိုးကြားတက်ကြွလာအောင် မာမိ အနီးကပ် ပြုစုရင်း အားပေးခဲ့တာပေါ့သမီးရယ်။ ခုဆို မာမိသားလေး အ

ကောင်းပကတိဖြစ်လာပြီ။ မာမိလောက်ဝမ်းသာတဲ့လူ ဘယ်သူရှိမှာလဲကွယ်။ သားကို မာမိတို့နဲ့ တစ်ပါတည်းခေါ်မလာတာ။ ဟိုကလုပ်ငန်းရှင်တချို့နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိသေးလို့ပါ။ သားလည်းအနားယူရင်းနဲ့ပေါ့။ လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးတာနဲ့ သားပြန်လာခဲ့မှာလေ။”

ပြန်လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ အန်တီစကားနောက် ပန်းကလေး မျက်နှာပေါ် မျှော်လင့်ချက်နဲ့ နွေးထွေးလို့သွားသည်။

“သမီးကို ကွာရှင်းမယ့်ကိစ္စ အန်တီတို့ဘာမှမသိဘူး။ ရောက်ရောက်ချင်း သက်နောင်ပြောပေလို့သာပေါ့ကွယ်။ ခုတော့ သားကို သားဒယ်ဒီခေါ်ထားပြီးပြီ။ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိတာကို အကြောင်းပြပြီး နေလို့မရတော့ဘူး။ သားဒယ်ဒီခေါ်ရင် သားက ချက်ချင်းလာခဲ့ရမှာ သမီးရဲ့”

ချက်ချင်းလာခဲ့ရမှာတဲ့။ အန်တီစကားမဆုံးခင် ပန်းကလေးရဲ့ ချစ်စိတ်ဟာပါးပြင်နုနုထိ ပန်းသွေးရောင်လွှမ်းသွားချေသည်။

မောင်လာရင်
အိုး အတွေးလေးနဲ့တင် ပန်းကလေး ရင်ဖိုလို့နေသည်။
“သားပြန်လာရင် သမီးလေးကြည့်ဖြူပါနော်။ နော် သမီးလေး”

ပန်းကလေးမျက်နှာလေးက သွေးရောင်လို့ ရဲ့မှည့်သွား

၏။

အန်တီမျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ပန်းကလေး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပူးတွဲဆုပ်ကိုင်ကာ၊ တယုတယ ဖျစ်၏။

“နော် သမီး။ သမီးဆီက မာမိ အလေးအနက်တောင်းဆိုတာပါ။ သားကို အသိအမှတ်ပြုမယ် မဟုတ်လား သမီးလေ။ ပြောလေ့ မရှက်ပါနဲ့ ပြောပါသမီးရယ်”

ပန်းကလေး မေးဖျားလေးကို ဆွဲယူသလို ပန်းကလေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း တယုတယမေး၏။

အန်တီဝင့် မျက်ဝန်းက မောင့်မျက်ဝန်းအတိုင်းပင်။ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ တောက်ပနေသည်။ အန်တီဝင့်စိုက်ကြည့်နေတာက မောင်စိုက်ကြည့်နေတဲ့အတိုင်း ခံစားရတာ။

“သားကို အသိအမှတ်ပြုမယ်မဟုတ်လား။ အန်တီကို ကတိပေးပါ သမီးရယ်နော်”

ပန်းကလေး မျက်လွှာလေးစင်းချကာ ခေါင်းညိတ်မိလေသည်။ ထိုအခါ အန်တီဝင့် အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက်။

“ကျေးဇူးပဲ သမီးရယ်”လို့
ပန်းကလေး ပါးပြင်လေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ထိကပ်ပြီး ရှိုက်မွေးလေသည်။

ပန်းကလေးပါးပြင်လေး နွေးလျက်။
ထိုအခါ ပန်းကလေး မျက်ဝန်းထဲမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးရိပ်တွေ

ထင်နေတဲ့ ထူပြည့်သော မောင့်နှုတ်ခမ်းအစုံကို မြင်ယောင်ကာ။

မောင်နဲ့ပထမဦးဆုံး တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပေးစဉ်အတိုင်း၊ မရိတ်
သင်ဘဲရှိနေတဲ့ ပါးပြိုင်းမွှေးတွေ ရင့်သန်နေတဲ့မောင့်ပါးပြင်ကို ပန်း
ကလေး ယုယချင်စိတ် နိုးကြွလာသည်။

တကယ်ပါကွယ်။

ဥဩ၊ ဥဩလို့ ကြင်ဖော်ကိုခေါ်ဆိုနေတဲ့ ဥဩငှက်လေး

လို့ပဲ။

မောင်ရယ်။

မောင်ရယ် လို့

ပန်းကလေးနှလုံးသားမှာ ချစ်စိတ်နဲ့ တောင့်တောင့်တတ

တေးသီလို့နေပါသည်။

သို့သော်။

အခန်း(၄၀)

နေဦးအသစ်ရောက်ချေပြီ။

ဥဩငှက်လေးလိုပေါ့။ မျှော်လင့်တေးသီရင်း ပန်းကလေး
နှလုံးသားလေး နာကျင်နေပါပြီကွယ်။

မျှော်လင့်ရတဲ့ဘဝ၊ လွမ်းဆွတ်ရတဲ့နှလုံးသားဟာ ဒဏ်ရာ
တွေနဲ့ အနာဖေးများအထပ်ထပ်တက်ကာ။

ဘာကိုမှ ထိထိမိမိခံစားလို့ မရတော့ပါလေ။

ခုချိန်မှာ ပန်းကလေးရဲ့ချစ်စိတ်ဟာ ထုံထုံကျင်ကျင် ဖြစ်
နေပါပြီမောင်ရယ်။ ပန်းကလေးနှလုံးသားနဲ့ မောင့်ကို မျှော်လင့်

ခြင်းဆိုတာထက် အလုပ်တွေကြားမှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့ မောင့်ဘဝကို ပန်းကလေး မမျှော်လင့်ရဲတော့ပါဘူး။

မောင်က အမေရိကကနေ ဥရောပတစ်ခွင် ခြေဆန့်ရုံမက အရှေ့အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံတွေထိ စီးပွားရေးလုပ်ကွက်ကောင်းတွေ ရှာဖွေရင်း အချိန်တွေကို အသုံးပြုနေတယ်မဟုတ်လား။

ဒါမှမဟုတ် စီးပွားရှာခြင်း ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ပန်းကလေး ဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား။

ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုလဲ မောင့်သဘောပါလေ။

မျှော်လင့်လို့မရတော့တဲ့ နှလုံးသားအတွက် မောင့်အချစ်ကို ပန်းကလေး ရုံးဝလုံးဝ မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။

မမျှော်လင့်ဘဲနေလာပေမယ့် ခုလိုနေမျိုးကို ပန်းကလေး ဘယ်လိုလုပ်မေ့နိုင်မှာလဲကွယ်။

ဒီနေ့ဟာ မောင်နဲ့ပန်းကလေး မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နှစ်တစ်ပတ်လည်နေ့။

ထိုစဉ်ကတော့ ပန်းကလေး ရင်မခုန်ခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့ ရင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးခုန်တာ။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို အမှတ်တရ မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စီဒီချုပ်ဖွင့်ကြည့်ရင်း ပန်းကလေးနှလုံးသားလေး နွေးလာသည်။

ပြောင် သတို့သမီးလေးဆိုတာ ပျော်စရာ၊ မြူးစရာ၊ ရင်ခုန်စရာ

နဲ့ ရှက်စရာတို့ ရောရောထွေးထွေးဖြစ်နေတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံးသော ဖီလင်လေးဖြစ်နေတာလား။

ထိုဖီလင်မျိုး ပန်းကလေး ပြန်လည်ခံစားချင်လာတယ်ကွယ်။ ပန်းကလေး ဝတ်ဆင်ခဲ့တဲ့ ပုလဲနှစ်ရောင်ဂါဝန်လေးကို

ပြန်ဝတ်မိရင်း ပန်းကလေးစိတ်ဟာ တကယ့်ကို သတို့သမီးလေးလို ခံစားမိတဲ့အဖြစ်။

ထိုစဉ်ကအတိုင်း သရဖူလှလှလေးဆောင်းပြီး ပန်းစည်းလေးကိုင်ထားမိတဲ့ ပန်းကလေးပုံစံဟာ မှန်ထဲမှာထင်းလျက်။

ပန်းကလေးတွဲချင်တဲ့ မောင့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပန်းကလေးယောင်ယောင်ရမ်းရမ်း ရှာမိရင်း မျက်ရည်လေး လည်ရှာသည်။

ထိုအခါ ဖျတ်ခနဲ မီးမှိတ်ကျသွားလျှင် ပန်းကလေး မျက်ဝန်းထဲ ပြာကုန်သည်။ ထို့ပြင် အမှောင်ထုထဲမှာ ပန်းကလေး ယောင်ချာချာ ဖြစ်လို့သွားသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့က ပန်းကလေးထင်။ ခုတင်ခေါင်းရင်း စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်မီးအိမ်လေးရှိနေတယ်မဟုတ်လား။

ထိုမီးအိမ်လေးကို ပန်းကလေးလက်ဆန့်ရင်းစမ်းလျှင် မီးအိမ်ကိုမမိဘဲ ပန်းကလေးလက်ဖျားလေးဆွဲယူခြင်းခံရ၏။

“အိုး”

ပန်းကလေး ဆတ်ခနဲလန့်ဖျပ်ကာ လက်ကိုပြန်ဆွဲယူမိသည်။

မရပါ။ ဆုပ်ကိုင်ခံထားရတဲ့ ပန်းလက်ချောင်းလေးတွေ ပေါ် နွေးနွေးလေး ပွတ်သပ်ကြင်နာခြင်းခံရလျှင် ပန်းကလေး တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ရင်ခုန်စေသော ကြက်သီးမွှေးညှင်းတို့ ဖြန်းခနဲထလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဟင်”

ပန်းကလေးမေးသံလေးပင် မဆုံးလိုက်။ ပန်းကလေး ကိုယ်လုံးလေး ဆွဲယူပွေ့ဖက်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

“ပန်းကလေး”

ပါးချင်းကပ်လျက် တိုးတိုးရွှရွခေါ်လိုက်တဲ့ ညှို့အီအီအသံ။ ပန်းကလေး အသိဝါရားတင်မက သွေးသားကပါ သိသွားလေသည်။

“မောင်”

ပန်းကလေးရင်ထဲမှ ခေါ်သံလေး သိမ့်သိမ့်တုန်ခါ ရုန်းထွက်သွားလေ၏။

ဝမ်းသာလို့လား၊ ကြည်နူးလို့လား။ ရင်ခုန်လို့လား။ ရွှင်မြူးလို့လား။

ဘာကြောင့်မှန်း ပန်းကလေး မသိတော့ပါ။

ပန်းကလေး အချစ်တွေက စမ်းချောင်းလေးနွယ် တသွင်သွင်စီးကာ။ မျက်ရည်တို့သောသောကျလာလေသည်။

“မောင်ကို ပန်းကလေး တစ်သက်လုံး ရွံရှာနေမယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာ။ ပန်းကလေး မောင်ကိုမချစ်ဘူးဆိုတဲ့အသိနဲ့ မောင်ရှောင်နေခဲ့တာပါ အချစ်ရယ်။ ပန်းကလေး ချစ်နေတာသိလို့ မောင် ချက်ချင်းလာခဲ့တာပါ။ ဒီညဟာ မောင်တို့ရဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်မြောက် မင်္ဂလာဦးညကလေးမဟုတ်လား”

“မောင် သတိရတာ ကျေးဇူးတင် လိုက်တာကွယ်”

“နေ့နေ့ညည မောင်သတိရပါတယ်။ အချိန်တိုင်း စက္ကန့် မိနစ်တိုင်းအတွက် ပန်းကလေးကို တောင့်တနေတာပါ။ မောင် ပန်းကလေးကို တကယ်ချစ်တာပါ။ မောင်ရင်ထဲမှာ ပန်းကလေး အတွက် အချစ်စစ်တွေရှိပါတယ်။ ပန်းကလေး ယုံလားဟင်”

“မမေးပါနဲ့တော့ မောင်ရယ်။ မောင်ကို ပန်းကလေး ချစ်တယ်။ ဒါပဲ ပန်းကလေးသိတော့တယ်။ ဟင့်ဟင့်ဟင့်”

ပန်းကလေး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ချစ်တဲ့စိတ်က ရင်ခွင်တံခါးကို ပန်းကလေးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖွင့်ပေးမိ၏။

“မောင်လည်း ပန်းကလေးကို ချစ်တာပဲသိတယ်။ ချစ်ကြစို့ ပန်းကလေးရယ်”

ညှို့အီအီလေး မောင်ဆိုသည်။

ဒါတင်မက ပန်းကလေးကိုယ်လုံးလှလှလေးကို ဖက်ထားရုံနဲ့ မောင်အားမရနိုင်တော့ပါ။

၂၃၂ ၎်ကလေး

ကိုယ်သင်းရန်ချိုလေး မွေးအီနေသော ပန်းကလေးကိုယ်
လုံးနွဲ့နွဲ့ကလေးကို စွေခနဲ မောင်ပွေ့ချိုလေသည်။

ထိုအခါ

နွေဦးသတို့သမီးလေးဟာ၊ ရင်ခွင်တံခါးလေးတွေ စေ့ပိတ်
ထားခွင့် မသာတော့ပါ။

တူနှစ်ကိုယ်၊ မြန်ဆန်တဲ့ရင်ခုန်သံနောက်မှာ အချစ်တံခါး
လေး ဟင်းလင်းပွင့်ကာ။

ချစ်စိတ်ချိုဖြင့်

၎်ကလေး

၁၀
၆၄
၂၈
၅၅
၁၉

၁၀